BARVA KOUZEL

ÚŽASNÁ ZEMĚPLOCHA

TERRY PRATCHETT

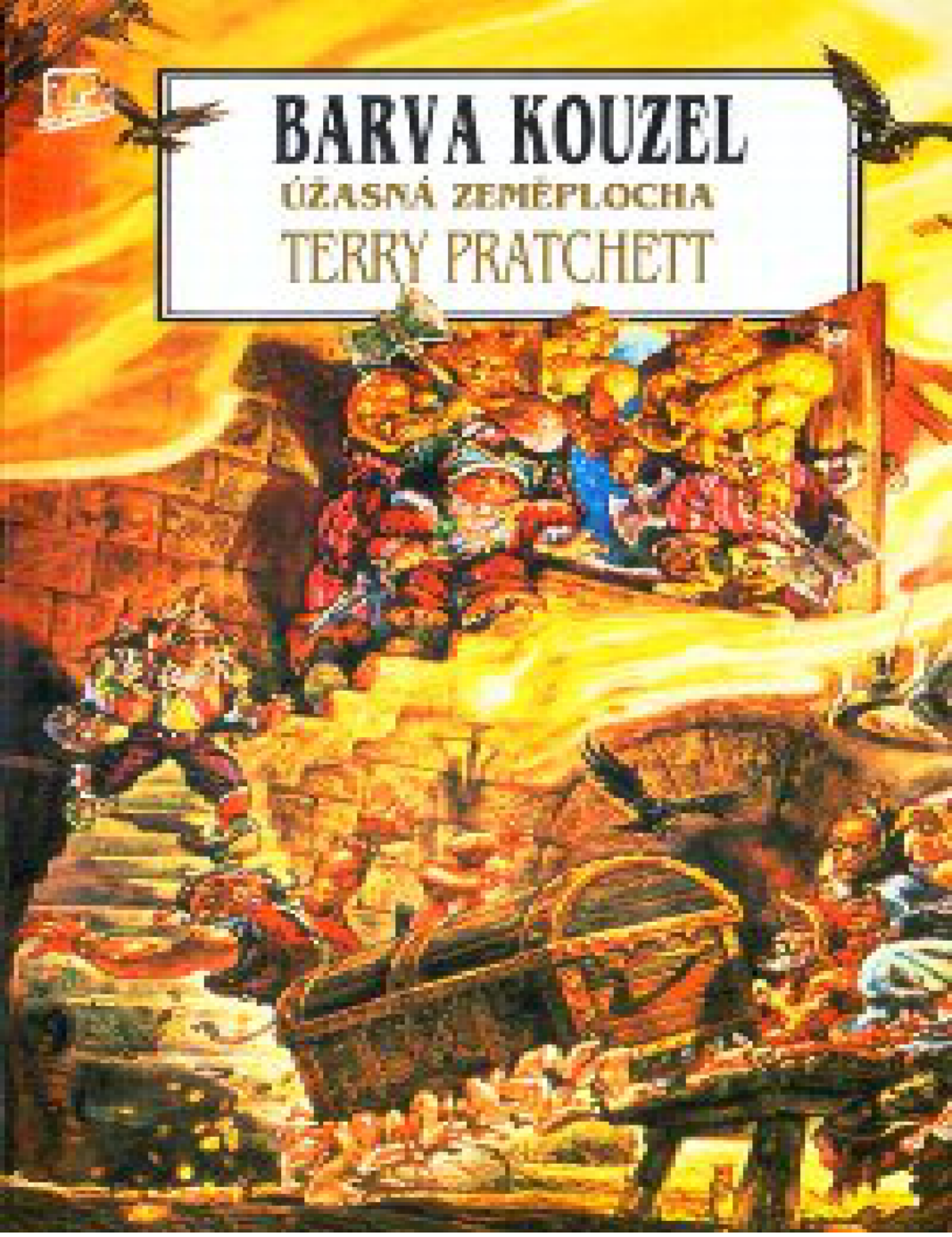

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Ve světě, který leží na krunýři obrovské želvy, se vydává na cestu rozverná, temperamentní a neuvěřitelně výstřední výprava. Setkáte se s lakomým a naprosto neschopným čarodějem Mrakoplašem, naivním turistou Dvoukvítkem, jehož Zavazadlo za ním běhá jako pes na stovce malých nožiček, s draky, kteří existují, pokud na ně opravdu věříte, a samozřejmě dojdete až na okraj této podivné planety.

- Terry Pratchett
  - Prolog
  - Barva kouzel
  - Vyslání osmi
    - Prolog
    - Vyslání osmi
    - Vábení Wyrmu
  - Na Okraji
  - Konec
- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4

Terry Pratchett
Barva kouzel

Prolog

Ve vzdáleném, starobylém seskupení rozměrů, v astrální rovině, která původně vůbec nebyla určena k pohybu, se zachvěly a rozdělily spletené hvězdné mlhy…

Pohleďme…

Tam přichází želva, Velká A'Tuin, a pomalu se prodírá mezihvězdnými proudy, nemotorné končetiny obaleny jinovatkou zmrzlého vodíku a prastarý krunýř zbrázděný krátery po dopadu meteoritů. Oči velikosti moří, zakalené revmatismem a prachem rozpadlých asteroidů, upírá neochvějně k Osudu.

V mozku větším než město probíhají s geologickou pomalostí myšlenky, které se upínají k jedinému — k váze.

Většinu váhy samozřejmě tvoří Berilia, Tubul, P'Phon Velký a Jerakeen, čtyři obrovští sloni stojící na krunýři želvy, na jejichž mohutných, hvězdami ožehnutých hřbetech spočívá koláč Světa. Svět je po okrajích lemován třpytivými závěsy dlouhých vodopádů a překlenut nebeskou bání v barvě modři dětských očí.

Astropsychologie zatím nebyla schopna odhalit, co si tato úctyhodná čtveřice myslí.

Velká želva byla také jen pouhou legendou až do dne, kdy se malému a velmi tajnůstkářskému království Krull, jehož pohraniční hory přesahují Okraj, podařilo sestrojit složité zařízení z kovových ramen, kladek a lan. Toto zařízení umístili na nejvzdálenějším výběžku hor a s jeho pomocí spustili přes Okraj několik pozorovatelů v mosazné kouli s křišťálovými světlíky, kteří konečně poodhalili závoj tajemství.

Tito první astrozoologové, které z vesmírných hloubek vytáhla zpět na světlo světa úctyhodná armáda otroků, přinesli velké množství údajů o vzhledu a chování A'Tuin i všech čtyř slonů, ale nebyli schopni rozřešit žádnou ze základních otázek o původu a smyslu vesmíru.

Tak například, jaké bylo pohlaví želvy A'Tuin? Astrobiologové, jejichž autorita vzrostla nebývalou měrou, tvrdili, že tuto životně důležitou otázku nelze rozřešit, dokud nebude zkonstruován mnohem větší a silnější jeřáb, na kterém by mohla být spuštěna z Okraje loď, určená k cestám do hlubokého kosmu. Zatím byla každá teorie o odhaleném vesmíru pouhou spekulací.

V této situaci vzniklo známé učení o tom, že A'Tuin přichází odnikud a bude kráčet svým pomalým, neohrabaným krokem navěky nikam. Tato teorie byla zvláště populární mezi akademiky.

Její obměna, hýčkaná především příslušníky všech náboženských kultů, říkala, že A'Tuin kráčí od zrození k času Páření, tak jako ostatně

všechny hvězdy oblohy, pohybující se na zádech jiných želv. Až se všechny sejdou, krátce a divoce se spáří, poprvé, jedinkrát a naposled. Z těchto spojení se zrodí nové želvy, které na svých bedrech ponesou jiné a mladé světy. Tahle teorie byla známa také pod jménem teorie Velkého třesku.

Tak se stalo, že mladý kosmoželvolog ze skupiny příznivců Pravidelného kroku, testující nový teleskop, kterým se mu, jak doufal, podaří změřit přesné albedo pravého oka Velké A'Tuin, byl první, kdo zahlédl kouř, stoupající k nebesům. Ten kouř se valil z nejstaršího města světa. Mladý vědec se později v noci natolik zabral do svých výzkumů, že na to úplně zapomněl. V každém případě zahlédl kouř první.

A byli tady i další…

Barva kouzel

V ulicích dvojměstí Ankh-Morpork hučely plameny. V místech, kde ohně hltaly Čtvrť Čarodějů, hořely všemi odstíny modré a zelené a tu a tam v nich dokonce proskočily podivné záblesky osmé barvy — oktaríny. Tam, kde si předvoje plamenů našly cestičku do nádrží a skladišť olejů, ležících podél celé Obchodnické ulice, pokračovaly ve své cestě sérií planoucích gejzírů a mohutných výbuchů. V ulici Voňavkářů vydával oheň omamnou vůni, a když začal hltat balíčky vzácných sušených bylin a drog ve skladištích drogistů a mastičkářů, většina lidí zešílela a mluvila o bohu.

V těchto chvílích už plameny zachvátily celé morporské Dolní město a bohatší a významnější občané Ankhu, ležícího na protějším břehu, odvážně řešili situaci tím, že ničili mosty. S veselým praskotem vzplály lodě z morporských doků, naložené zrním, bavlnou a dřevem a dlouhé roky natírané dehtem. Když přehořela poutací lana a dřevěná mola se měnila v planoucí pochodně, zachytil lodě odliv a unášel je s sebou. Pluly dolů k moři, zapalovaly cestou paláce a letohrádky na nábřeží a vypadaly jako veliké tonoucí světlušky. Žhavé oharky a jiskry unášel svěží větřík a pokládal je daleko na druhém břehu do ukrytých zahrad a vzdálených stodol, sýpek a stohů.

Kouř z toho překrásného ohně se zvedal do výše mnoha mil a ten větrem modelovaný černý pilíř bylo možno zahlédnout odkudkoliv z celé Zeměplochy.

Obzvláště působivý byl pohled z chladného tmavého vrcholku kopce, který se tyčil pár mil za městem, odkud požár pozorovaly s neobyčejným zájmem dvě postavy.

Vyšší z obou mužů ohryzával kuřecí stehno a opíral se přitom o meč sotva kratší, než je výška průměrného muže. Kdyby se kolem něj nevznášela neviditelná aura ostražité inteligence, mohl by si člověk skoro myslet, že je to barbar ze středových pustin.

Jeho druh byl mnohem menší a od hlavy k patě ho halil široký hnědý plášť. Později, když se mu naskytla příležitost pohnout se, bylo vidět, že se pohybuje s kočičí lehkostí.

Ti dva za posledních dvacet minut sotva vyměnili nějaké to slovo. Jedinou výjimkou byla krátká a nikam nevedoucí hádka o to, zda poslední silný výbuch způsobily olejové nádrže v ústředním skladišti, nebo dílny zaříkávače Keribla. Nakonec se dokonce vsadili o nějaké peníze.

Obr dohlodal kuřecí stehno a holou kost odhodil se smutným úsměvem do trávy.

„Tak, a kde je konec všem těm úzkým uličkám! Měl jsem je rád."

„A kde jsou všechny ty klenotnice," přitakal mu mužík.

Zamyšleně pak dodal: „Poslyš, tak si říkám, hoří drahé kamení? Prý je nějaké spřízněné s uhlím.“

„A všecko to zlato, už vidím, jak se taví a odtéká do kanálů,“ nevšímal si ho velký a pokračoval ve své samomluvě. „A všechno to víno, co se vaří v sudech.“

„Taky tam byly krysy,“ připomněl mu jeho hnědý společník.

„Krysy! To máš tedy pravdu.“

„Vůbec se tam v létě nedalo vydržet.“

„No, to taky. Jeden se neubránil dojmu, že — teď mě zrovna nenapadá, jak bych to…“

Hlas se mu vytratil, ale pak se mu na tváři objevil vítězný úsměv a dodal: „Starému Fredorovi u Karmínové pijavky dlužím osm stříbrňáků.“ Mužík spokojeně pokýval hlavou.

Nová série výbuchů vykouzlila rudý pás v relativně nejtmavší části největšího města světa. Pak se obr neklidně zavrtěl.

„Lasičko?“

„No?“

„Tak si říkám, kdo to má asi na svědomí?“

Malý šermíř, známý jako Lasička, neřekl nic. Jeho pohled se obrátil k cestě ozářené blikavým světlem. Od chvíle, kdy se Deosilova brána mezi prvními zřítila v dešti žhavých uhlíků, přešel po cestě jen málokdo.

Teď se po ní blížily dva stíny. Lasička byl proslulý svýma očima, které byly, nejostřejší v pološeru a mlhách, a teď zachytil obrysy dvou jezdců a jakéhosi nízkého zvířete, které jim klusalo v patách. Bezpochyby bohatí obchodníci, prchající z hořícího města s poklady, které se jim podařilo zachránit. Lasička se v tomto smyslu vyjádřil ke svému společníkovi, který si zhluboka povzdechl.

„Jak špatně se k nám hodí ta profese lapků,“ zabručel barbar, „ale jak sám říkáš, časy jsou těžké a ani dnes v noci nás měkká postel nečeká.“

Přehmátl rukou na meči, a když se první jezdec přiblížil, postavil se doprostřed cesty. Pozvedl ruku a ve tváři měl přesně nacvičený výraz, který byl na první pohled uklidňující, ale zároveň v sobě nesl neurčitou výhrůžku. „Račte prominout, pane –“ začal.

Jezdec přitáhl koni otěže a shodil z hlavy kapuci, která mu padala do čela. Obr se zadíval do tváře pokryté rudými skvrnami popálenin, kterými tu a tam prorážely štětičky zuhelnatělých vousů. Chybělo i obočí.

„Vodprejskni,“ řekl zarudlý obličej. „Ty seš Bravd, Střeďan, co?“[1]

Bravd si uvědomil, že jaksi ztrácí iniciativu.

„Prostě běž pryč, jo?“ pokračoval jezdec. „Nemám na tebe čas, rozumíš?“

Rozhlédl se kolem a dodal. „A to platí i pro toho tvrdýho parťáka, toho malýho blechavce. Jak ho znám, je zalezlej někde vokolo ve stínu.“

Lasička přistoupil ke stojícímu zvířeti a podíval se neupravenému jezdci do tváře.

„No né, to je přeci čaroděj Mrakoplaš, co?“ prohlásil potěšeným tónem a v duchu si opakoval slova, kterými ho čaroděj popsal. Chtěl si je dobře zapamatovat pro případ, že by se mu v budoucnosti naskytla možnost neuspěchané pomsty. „Hned jsem si říkal, že ten hlas poznávám.“

Bravd si odplivl a zastrčil meč do pochvy. Pouštět se do sporů s čaroději se většinou nevyplácelo, nemluvě o tom, že málokdy mívali něco, co by jako kořist stálo za řeč.

„Na pouličního kouzelníčka si trochu moc dovoluješ,“ zavrčel.

„Ty víš pendrek,“ odpověděl mu kouzelník unaveně. „Jsem tak vyděšenej, že se mi páteř proměnila v rosol, v týhle chvíli trpím předávkováním hrůzou. Chci tím říct, že teprve až se z toho dostanu, budu mít čas uvědomit si, že se bojím i vás.“

Lasička ukázal k hořícímu městu.

„Prošel jsi tamtím?“

Čaroděj si přejel popálenou rukou přes oči. „Byl jsem u toho, když to začalo. Vidíte ho? Tamhle toho?“ Ukázal za sebe na cestu, po které se přibližoval jeho spolucestující. Šlo mu to pomalu, protože jel zvláštním způsobem, při kterém každých pár vteřin spadl s koně a pak se pracně hrabal do sedla.

„Co je s ním?“ zeptal se Lasička.

„Za všecko může von,“ odpověděl odevzdaně Mrakoplaš.

Bravd a Lasička se obrátili k postavě, která teď s jednou nohou ve třmeni poskakovala vedle koně po cestě.

„Takže žhář, co?“ zabručel nakonec Bravd.

„No,“ odpovídal Mrakoplaš, „tak docela bych to zase neřek. Víte, kdyby nastal poslední nekonečnej chaos a všude mlátily blesky, tenhle chlápek by stál v dobře navlhčeným měděným brnění na vršku kopce a vykřikoval by: ‚Všichni bohové jsou sviňáci.‘ Nemáte něco k jídlu?“

„Je tam kus kuřete,“ přikývl Lasička. „Vyměním ho za ten příběh.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Bravd, který měl pocit, že zaostává v konverzaci.

„Dvoukvítek.“

„Dvoukvítek?“ zakroutil Bravd hlavou. „To je ale komické jméno.“

„Co ty vo tom víš,“ zabručel Mrakoplaš a sesedl s koně. „Vůbec nic nevíš. Takže kuře, říkáš?“

„Jo, po ďábelsku.“ přikývl Lasička. Čaroděj zasténal.

„To mně připomíná," prohlásil Lasička a luskl prsty, „asi před půl hodinou ve městě něco pořádně vybuchlo…"

„To byly nádrže oleje v hlavním skladišti," odpověděl Mrakoplaš a při vzpomínce na ohnivý déšť, který po výbuchu následoval, zamrkal.

Lasička se otočil a s očekáváním se zašklebil na svého druha, který zavrčel a podal mu minci z váčku zavěšeného upasu. V tom okamžiku se od cesty ozval výkřik, který zmlkl, jako když utne. Mrakoplaš od svého kuřete ani nezvedl oči.

„Jedna z věcí, které neumí, je jezdit na koni," prohlásil plnými ústy. Pak ztuhl, jako by ho náhlá vzpomínka udeřila přes hlavu pytlíkem písku, vydal ze sebe slabý ustrašený výkřik a vrhl se do tmy. Když se vrátil, visel mu přes rameno bezvládný tvor jménem Dvoukvítek. Byl velice drobný a hubený a na sobě měl neobyčejně zvláštní kalhoty, které mu končily nad koleny, a košili v takové směsici barev, že Lasičkovy citlivé oči barevný náraz i v tom šeru téměř odstonaly.

„Podle toho, jak vypadá, si nic nezlomil," uklidňoval se Mrakoplaš. Namáhavě dýchal. Bravd mrkl na Lasičku a vydal se prozkoumat to, co oba považovali za nákladní zvíře.

„Jestli ti můžu poradit," ozval se čaroděj, aniž přerušil ohledávání bezvládného těla, „tak na to rychle zapomeň. Věř mně. Chrání to Síla."

„Myslíš kouzlo?" zeptal se Lasička a sedl si na bobek.

„Neé. Ale je to nějakej druh magie, řek bych. Ne takový tý vobyčejný. Víš, umí to přeměnit zlato na měď, ale při tom je to pořád zlato, vobohacuje to lidi tím, že je to připraví vo majetek, umožňuje to bezbranejm potulovat se beze strachu mezi lapkama a mordýřema, prochází to i nejpevnějšíma bránama a zavětří to i ty nejlíp střežený poklady. Dokonce i teď mě to má ve svý moci, takže musím volky nevolky následovat tohohle šílence a chránit ho, aby se mu nic nestalo. Je to mnohem silnější než ty Bravde, a mnohem mazanější než ty, Lasičko."

„A jak se tohle mocné kouzlo jmenuje?"

Mrakoplaš pokrčil rameny. „V našem jazyce by se to řeklo asi jako *odražený-zvuk-podzemních-duchů*. Víno nemáte?"

„Pamatuj, že co se týče magie, nejsem žádný nováček," pokračoval Lasička v hovoru. „Například v loňském roce jsem — za pomoci tady svého přítele — připravil proslulého a mocného Arcimága z Ymitury o jeho kouzelnou hůl, opasek posázený měsíčními kameny a o život. To vše v uvedeném pořadí. Nebojím se toho *odraženého-zvuku-podzemích duchů*, o kterých mluvíš. Pravdou je," pokračoval, „že mě to vyprávění neobyčejné zajímá. Co kdybys mi o tom řekl víc?"

Bravd se mezitím zadíval k nízkému obrysu na cestě. Ten se pomalu přibližoval a v předjitřním světle byl mnohem zřetelnější. Ať Bravd dělal co dělal, zdálo se mu, že se to ze všeho nejvíc podobá —

„Truhlice na nožičkách?“ ozval se nejistě.

„Já vám vo ní povyprávím,“ pokýval hlavou Mrakoplaš, „teda, jestli máte nějaký to víno.“

Zespoda z údolí se ozval strašlivý hluk a divoké syčení. Nějaký obyvatel města, mnohem chytřejší než ostatní, dal příkaz k uzavření mohutných říčních vrat, která se nacházela v místě, kde řeka Ankh opouštěla město. Protože jí byla odepřena volnost, na jakou byla zvyklá, vylila se z břehů a teď začala zaplavovat ohněm požírané ulice. Netrvalo dlouho a ohnivý kontinent se změnil na pouhopouhé ohnivé souostroví a jednotlivé ostrovy se se stoupající černou hladinou neustále zmenšovaly. Z ulic páchnoucího a zakouřeného města se vyvalil obrovský oblak špinavé páry a zakryl hvězdy. Lasička si pomyslel, že vypadá jako odporný černý hřib.

Všechna města vesmíru a v kterémkoliv čase byla, jsou a budou pouhými odrazy dvojměstí, vzniklého spojením pyšného Ankhu a kacířského Morporku. Ankh-Morpork, praotec všech měst, zažil ve své dlouhé a pestré historii mnoho pohrom a násilí, ale vždy se znovu pozvedl k nové slávě. Tentokrát to byl oheň, následovaný umělou záplavou, ničící všechno, co nebylo z hořlavého materiálu. Obyvatelům, kteří přežili požár, působil divoký a hučící proud zalévající ulice města nemalé starosti. Jenže tím celá ta historie zdaleka nekončila, požár v ní představoval spíš jakési ohnivé interpunkční znaménko, plamennou čárku nebo snad salamandří středník.

Několik dnů před tou událostí připlula s ranním přílivem do Ankhu loď a zakotvila mezi mnoha dalšími, které stály v bludišti kotvišť a přístavních můstků na morporském břehu. Přivezla náklad růžových perel, mléčných ořechů, pemzy, několik úředních dopisů pro Patricije z Akhu a vylodila jednoho muže.

Právě ten muž přilákal pozornost Huga Slepce, jednoho z žebráků, na kterého vyšla tahle nevděčná ranní služba v Perlovém doku. Šťouchl loktem do boku Wa — Mrzáka a mlčky ukázal rukou.

Cizinec stál na přístavním můstku a pozoroval skupinku námořníků supících námahou, vlekoucích po lodních schůdcích z lodi obrovskou, mosazí kovanou truhlu. Vedle něj stál další člověk, bezpochyby kapitán. Hugovo tělo mělo jednu výjimečnou vlastnost — stačilo, aby se v okruhu padesáti metrů kolem objevilo sebemenší množství i nepříliš čistého zlata a Slepec se začínal třást. Teď se mu napnul každý nerv a v hlavě mu hučely poplašné signály. Z kapitána přímo vyzařovala jistota člověka, který ví, že v několika následujících

okamžicích nesmírně zbohatne. A přesně tak to dopadlo. Když zpocení námořníci položili truhlu na dláždění z kočičích hlav, sáhl cizinec do váčku u pasu a zableskla se mince. Několik mincí. Zlatých. Hugo, jehož tělo se kroutilo jako lísková virgule v přítomnosti vody, si pro sebe hvízdl. Znovu strčil do Wa a vzápětí už Mrzák pajdal nedalekou uličkou, vedoucí do srdce města.

Když se kapitán vrátil na palubu své lodi a cizinec zůstal stát na nábřeží sám, vytáhl Hugo Slepec žebráckou misku, na tvář nasadil poctivý, mírně podlézavý výraz a začal se šourat po nábřeží. Když ho cizinec uviděl, začal se horečnatě zabývat svým váčkem na peníze.

„Uctivý dobrý ráno jim přeju, velkomožnej pane," začal Hugo profesionálně a zjistil, že hledí do tváře se čtyřma očima. Zděšeně se obrátil k útěku.

„!" řekl cizinec a chytil ho za ruku. Hugo si všiml, že námořníci, lemující lodní zábradlí, se mu smějí. V téže vteřině také jeho jednostranně zaměřené smysly zachytily silnou auru peněz. Ztuhl. Cizinec ho pustil a začal rychle listovat v malé černé knize kterou vytáhl z pasu. Potom řekl. „Nazdar."

„Coó?" řekl Hugo. Muž na něj nechápavě zíral.

„Nazdar?" opakoval znovu, tentokrát mnohem hlasitěji, než bylo potřeba. Vyslovoval přitom tak že Hugo zřetelně slyšel, jak se kutálejí samohlásky a duní a drnčí souhlásky.

„Sám seš nazdar!" odrazil Hugo neohroženě cizincův útok. Cizinec se široce usmál a začal se znovu hrabat ve svém váčku. Když se jeho ruka vynořila, svíral v prstech velikou zlatou minci. Přesněji řečeno, mince byla o chloupek větší než osmitisícidolarová ankhská koruna a její vzhled byl Slepci neznámý. K Hugově nitru však promlouvala jazykem důvěrně známý. Můj momentální majitel, říkala ta mince, potřebuje radu a pomoc, proč mu ji neposkytneš, abychom si potom mohli my dva, ty a já, vyrazit a někde v koutku si to pořádně užít?

Viditelná změna v Hugově chování očividně dodala cizinci určité jistoty. Znovu nahlédl do malé knihy a řekl: „Mohl byste mne zavést do hotelu, hostince, noclehárny, penzionu, ubytovny, karavanseraje?"

„Cože? Tam všude chcete?" zeptal se zaraženě Hugo.

„?" řekl cizinec.

Hugo si uvědomil, že je se zájmem pozoruje stále rostoucí hlouček rybářských žen, lovců ústřic a čumilů na volné noze. „Hleďte," pustil se odhodlaně Hugo na tenký led, „znám bezvadnou hospodu, to by nestačilo?"

Otřásl se při pomyšlení, že by ta překrásná zlatá mince mohla zmizet z jeho života. Tu si nechá pro sebe, i kdyby všechny ostatní shrábl pro sebe Ymor. A ta velká bedna, která představovala prakticky všechna cizincova zavazadla, se zdá být plná zlata, pomlaskával si

Hugo v duchu.

Čtyřoký se zahloubal do své knihy.

„Mohl byste mne, prosím, dovést do hotelu, místa, kde se odpočívá, hospody…“

„Nojo, tak jo,“ skočil mu Hugo spěšně do řeči. Zvedl jeden z cizincových ranečků a rychle se pustil ulicí. Cizinec na okamžik zaváhal, ale pak se vydal za ním.

V Hugově mozku se roztočil vír myšlenek. Jestli se mu skutečně podaří cizince tak snadno dostat k Prokopnutému bubnu, bude to šťastná náhoda a Ymor ho bezpochyby odmění. Jenže přes veškerou mírnost, která se linula z Hugova nového známého, cítil Slepec jakousi podivnou nejistotu a za živého boha nebyl s to přijít na to proč. A nebyly to ty dvě oči navíc, i když byly neobyčejně podivné. Ohlédl se.

Človíček se za ním loudal prostředkem ulice a s výrazem hlubokého zájmu se rozhlížel kolem.

Vzápětí zahlédl Hugo ještě něco a málem zaječel strachem.

Těžká dřevěná truhlice, kterou naposled viděl nehybně ležet na nábřeží, s lehkým kolébáním táhla svému pánovi v patách. Hugo, který se neodvažoval rychleji pohnout, protože měl strach, že by ztratil kontrolu nad vlastními koleny, se pomalu naklonil a nahlédl pod truhlici.

Uviděl tam spousty a spousty malých nožiček.

Hugo se velice rozvážně narovnal, pomalu se otočil a nesmírně opatrně vykročil směrem k Prokopnutému bubnu.

„Divný,“ prohlásil Ymor.

„Má tu velikou dřevěnou truhlu,“ připomínal mu Wa Mrzák.

„Musí to bejt buď kupec, nebo špión,“ řekl s přesvědčením Ymor. Utrhl kousek masa z velké kotlety, kterou držel v ruce, a vyhodil ho do vzduchu. Maso ani nestačilo dosáhnout vrcholku své dráhy, když se ze tmy mezi trámy v rohu místnosti vynořil černý stín, snesl se dolů a lapil cár ve vzduchu.

„Jo, vobchodník, nebo špión,“ trval na svém Ymor. „Byl bych radši, kdyby to byl špión. Špión se vyplácí dvojnásobně, protože za něj většinou ještě dostaneme odměnu, když ho potom předáme úřadům. Co tomu říkáš, Witheli?“

Druhý nejproslulejší ankh-morporský lupič, sedící proti Ymorovi, napůl přimhouřil své jediné oko a pokrčil rameny.

„Poptal sem se na tu loď,“ zabručel. „Je to nezávislý obchodník. Občas zajíždí i na Hnědé ostrovy. Tam žijou samí divoši. O vyzvědačích nemaj ani páru a předpokládám, že na kupci by si s nadšením pochutnali.“

„Von vážně trochu vypadal jako kupec,“ vymáčkl ze sebe Wa, „akorát že nebyl tlustej.“

Na okně zapleskala křídla. Ymor zvedl těžké tělo ze židle, přešel místnost a vrátil se s velikým havranem. Z nohy mu odepnul malé pouzdro a pták odletěl za svými druhy, kteří se ukrývali ve stínech mezi trámy. Withel pozoroval ptáka bez jakékoliv sympatie. Ymorovi havrani byli proslulí oddaností ke svému pánu. Jejich náklonnost byla tak silná, že muž, který byl jejich pánovi pravou rukou, zaplatil svůj první a poslední pokus stát se nejproslulejším lupičem Ankh-Morporku levým okem. Ne však životem, protože Ymor nikdy nevyčítal Withelovi jeho ambice.

„Od B12," zabručel Ymor, když odhodil stranou prázdné pouzdro a roztáhl malý svitek, který byl uvnitř.

„Gorrin, zvaný Kocour," odpověděl Withel automaticky. „Stanoviště na věži s gongem v chrámu Malých bohů."

„Zpráva říká, že Hugo odvedl cizince k Prokopnutému bubnu. Tak to je výborné. Broadman je… naším přítelem, že ano?"

„Jo, pokud nechce mít potíže se živností."

„Ten tvůj chlápek, ten Gorrin," řekl Ymor nesmírně příjemně, „musel bejt v tý hospodě už nějakej čas na výzvědách, poněváč tady píše vo nějaký chodící truhle na nožičkách, jestli tu škrabanici čtu správně."

Podíval se na Withela přes horní okraj papírku.

Withel uhnul pohledem. „Potrestám ho," řekl nevýrazně. Wa se podíval na toho muže, který se pohodlně opíral ve své židli. Byl celý v černém a i při svém netečném vzhledu vypadal jako puma ze zemí Okraje, odpočívající na stromové větvi. Wa došel k názoru, že Gorrin z chrámu Malých bohů se pravděpodobně brzo sejde s patrony svého stanoviště v mnohočetných rozměrech velkého Neznáma. A Waovi dlužil tři měďáky.

Ymor zmačkal zprávu a odhodil ji do kouta. „Myslím, že bysme si mohli na chvíli k Bubnu zajít, Withlei, a sami vokoštovat to pivo, který ty tvoje chlapy tak táhne."

Withel mlčel. Být Ymorovou pravou rukou bylo totéž, jako nechat se něžně ubičovat k smrti navoněnými tkaničkami do bot.

Dvojměstí Ankh-Morpork, nejvýznamnější město zemí obklopujících Kruhové moře, bylo mimo jiné domovem obrovského počtu gangů, zlodějských cechů, syndikátů a dalších podobných organizací. To byl i jeden z důvodů, proč bylo tak bohaté. Většina chudáků na okrajovém břehu řeky, žijících v bludišti špinavých uliček, si vydělávala na své skromné živobytí tím, že hráli malé úlohy v některé z mnoha soupeřících tlup. Tak se stalo, že ve chvíli, kdy Hugo s Dvoukvítkem dorazili na dvůr pajzlu U prokopnutého bubnu, většina náčelníků těchto spolků věděla, že do města přijel někdo, kdo je výjimečně bohatý. Zprávy některých bystřejších pozorovatelů

zahrnovaly i popis podivné knihy, která napovídala cizinci, co má říkat, a okované samochodné truhlice. Tyto podrobnosti byly okamžitě prohlášeny za nesmysl, protože co svět světem stojí, neobjevil se na dohled hradeb Ankh-Morporku mág schopný takových kouzel.

Bylo časně, touhle dobou většina obyvatel města teprve vstala, nebo se ukládala k spánku a jen pár lidí u Bubnu vidělo Dvoukvítka a Huga sestupovat po schodech ze dvora do místnosti. Když se za nimi objevilo Zavazadlo a se značnou sebedůvěrou se začalo valit po chodech do lokálu, všichni návštěvníci kolem hrubých stolů jako jeden muž upřeli podezíravé pohledy na své sklenice. Broadman právě peskoval malého skřeta, který zametal lokál, když kolem něj trojice prošla. „Co to má k čertu znamenat?“ zavrčel.

„Jazyk za zuby,“ sykl Hugo. Dvoukvítek už zase listoval ve své knize.

„Co to dělá?“ ptal se Broadman a rozhazoval rukama.

„Ta knížka mu napovídá, co má říkat,“ odpověděl mu Hugo. „Jo, já vím, že to vypadá jako pitomost,“ dodal spěšně.

„Jak může jednomu napovědět knížka, co má říkat?“

„Chtěl bych ubytování, pokoj, lůžko, nocleh, plnou penzi, jsou vaše pokoje čisté, pokoj s vyhlídkou, kolik si počítáte za jednu noc?“ Broadman upřel oči na Huga. Žebrák pokrčil rameny.

„Má spoustu prachů.“

„Tak mu řekni, že nocleh účtuju tři měďáky. A ta… ta věc, musí do stáje.“

„?“ řekl cizinec. Broadman zvedl tři červené tlusté prsty a mužíčkova tvář se rozzářila náhlým porozuměním. Sáhl do váčku a položil Broadmanovi do dlaně tři velké zlaté mince.

Broadman na ně upřel oči. Ty tři mince představovaly zhruba čtyřikrát větší hodnotu, než jakou měla celá hospoda U prokopnutého bubnu včetně kompletního personálu. Znovu se podíval na Huga. Nezdálo se, že by se od něj mohl dočkat pomoci. Podíval se na cizince a polkl.

„Ano,“ prohlásil nepřirozeně pisklavým hlasem. „Jenže ještě je tady cena za stravu, že? Hm. Rozumíš? Jídlo. Potrava. Co?“ Při své řeči vykonával příslušnou pantomimu.

„Ponrava?“ tázavě pronesl mužík.

„No jasně,“ přikyvoval Broadman, který se začínal potit. „Podívej se do tý tvý knížečky, já bych to teda na tvým místě udělal.“

Cizinec otevřel knihu na jedné straně a pomalu jel prstem shora dolů. Broadman, který uměl jakž takž číst, nahlížel přes okraj knihy. To, co tam viděl, nedávalo žádný smysl.

„Potrrrava,“ rozzářil se cizinec. „Ano. Kotleta, haše, řízek, sekaná, omáčka, ragú, frikasé, mleté maso, suflé, knedlík, pudink, šerbet,ovesná kaše, párek, nemít párek, fazole, bez fazolí, delikatesa,

marmeláda, džem. Polévka z drůbků.“ Znovu zazářil na Broadmana.

„To všechno chce?“ zeptal se hospodský slabým hlasem.

„Ne, von tak jenom mluví,“ uklidňoval ho Hugo. „Neptej se mě proč. Prostě to tak je.“

Všechny zraky v místnosti se upíraly na cizince, s výjimkou očí čaroděje Mrakoplaše, který seděl v nejvzdálenějším koutě místnosti a před sebou si hýčkal džbán, nebo přesněji džbáneček piva.

Mrakoplaš pozoroval Zavazadlo.

My pozorujme Mrakoplaše.

Podívejte se na něj. Kost a kůže, jako většina čarodějů, oblečený do vínově červeného šatu, na němž bylo vyšito dávno zašlými flitry několik tajemných znamení. Někdo by ho mohl považovat za pouhého učně-zaříkávače, který ze vzdoru utekl svému pánovi, aby unikl nudě, strachu a nežádoucím pozornostem heterosexuálního starce. Jenže na krku mu visel silný řetěz s bronzovým osmiúhelníkem, který měli právo nosit jen absolventi Neviditelné univerzity, vysoké školy magické, jejíž areál, umístěný mimo prostor a čas, není nikdy ani tady, ani tam. Její absolventi byli určeni k provozování kouzelnického řemesla, ale Mrakoplaš ji po jedné velice nešťastné příhodě opustil se znalostí jednoho jediného zaklínadla. Teď se přiživoval ve městě tím, že využíval svého opravdu výjimečného nadání pro cizí jazyky. Vyhýbat se práci patřilo k jeho základním životním pravidlům, ale měl bystrý mozek, který ho málokdy nechal na holičkách. A když uviděl dřevo Myslícího hruškovníku, tak ho taky poznal. Teď ho tedy viděl a nevěřil vlastním očím.

Arcimág, který by vynaložil obrovské úsilí a nesmírné množství času, by mohl nakonec jako výsledek svého úsilí získat malou hůlku, vyrobenou ze dřeva Myslícího hruškovníku. Strom se vyskytoval velice zřídka a to jen na místech s prastarou kouzelnou historií. Ve všech městech kolem Kruhového moře se takové hůlky vyskytovaly snad jen dvě. Ale že by někdo měl obrovskou truhlu, vyrobenou z jeho dřeva, no… Mrakoplaš se s tím pokoušel vyrovnat a nakonec došel k názoru, že i kdyby byla ta bedna plná hvězdných opálů a tyčí aurikoláta, nebude mít její obsah ani desetinu ceny obalu. Na čele mu začala nervózně tepat žilka.

Vstal a došel ke trojici u výčepu.

„Nemoh bych vám nějak pomoct?“ navazoval řeč.

„Vodpal, Mrakoplaši,“ zavrčel Broadman nespolečensky.

„Jenom mě napadlo, že by nebylo od věci, oslovit džentlmena v jeho vlastním jazyce,“ oponoval mu čaroděj mírumilovně.

„Heleď, de mu to docela dobře,“ odpověděl mu hospodský, ale potom trochu ustoupil.

Mrakoplaš vrhl na cizince společenský úsměv a pokusil se o několik slov v chiméršťině. Pyšnil se tím, že tenhle jazyk zná opravdu

plynule, ale cizinec na něj upíral zmatené oči a mlčel.

„Nefunguje to," prohlásil Hugo znalecky. „To je tou knížkou, víš? Tam hledá, co má říct. Kouzla, ne?"

Mrakoplaš přešel do vysoké borograviánštiny, vanglemeshtšitny, sumtrijštiny a nakonec zkusil i černou oroogujštinu, jazyk, který nemá samohlásky a jen jedno jediné přídavné jméno, které je navíc neobyčejně vulgární. Každý z těch pokusů se setkal s bezmocným nepochopením. Mrakoplaš v posledním zoufalém vypětí sil zkusil pohanskou trobštinu a mužíčkova tvář se rozzářila ve šťastném úsměvu.

„Konečně!" zvolal. „Můj drahý pane! To je skutečně znamenité!" (Je ovšem třeba podotknout, že jeho poslední slovo se v trobštině vyjadřovala výrazem „věc, která se přihodí jednou za dobu životnosti kanoe vyrobené pilným dlabáním pomocí sekery a ohně z nejvyššího diamantového stromu z proslulého diamantového pralesa rostoucího na úpatí hory Awayawa, domova bohů, jak se o ní říká".)

„Co to všechno znamenalo?" zeptal se Broadman podezřívavě.

„Co říká ten hospodský?" zeptal se mužík.

Mrakoplaš polkl. „Broadmane," začal, „dej nám dva džbány svýho nejlepšího piva, buď tak hodnej."

„Ty mu rozumíš?"

„Co? Jo, no jo."

„Řekni mu… řekni mu, že je tady vopravdu vítanej. Taky mu řekni, že snídaně je za… jeden zlaťák." Pak se na Broadmanově tváři promítl děsivý vnitřní boj a nakonec dodal v záchvatu lidumilnosti: „Započítám mu do toho i tvoji snídani."

„Cizinče," obrátil se Mrakoplaš k návštěvníkovi, „jestli zůstaneš tady, do večera tě někdo probodne nebo otráví. Ale nepřestávej se usmívat, nebo přestanu taky."

„Ale jděte," odpověděl mu cizinec a pokojně se rozhlížel kolem. „Vždyť je to takové roztomilé místo. Skutečná morporská taverna. Víte, já jsem o nich tolik slyšel! Všechny ty obrovské malebné trámy! A všechny zdravé!"

Mrakoplaš se rychle rozhlédl kolem v náhlé naději, že z Kouzelnické čtvrti na protějším břehu uniklo nedopatřením zaklínadlo, které je přeneslo někam jinam. Ale ne, byli pořád u Bubnu, s jeho stěnami očazenými kouřem, podlahou poházenou rákosem plným prapodivných brouků a s kyselým pivem, které si člověk vlastně nekupoval, ale jen na krátkou chvíli půjčoval. Pokusil se nějakým způsobem spojit to, co viděl, se slovem „malebné", nebo spíš s nejbližším trobským ekvivalentem, který zněl „ta příjemná obzvláštnost provedení, uplatňovaná především u korálových domků pygmejů Orohajské penisuly, kteří se živí mořskými houbami."

Hlava se mu z té námahy zatočila. Návštěvník pokračoval.

„Jmenuji se Dvoukvítek," řekl a natáhl ruku. Všichni tři okolostojící se mu instinktivně zahleděli do dlaně, aby zjistili, zda tam není další mince.

„Těší mě," řekl čaroděj. „Mé jméno je Mrakoplaš. Podívejte se, já sem nežertoval. Tenhle pajzl je vážně nebezpečnej."

„Výborně! Přesně to jsem si přál!"

„Cože?"

„Co je to za nápoj, to v těch džbánech?"

„Todle? To je pivo. Díky, Broadmane. Jo, pivo. Znáte to. Pivo."

„Aha, ten tak typický nápoj! Myslíte si, že ta piva nebudou stát víc než malý zlaťák? Nerad bych se hospodského dotkl."

To už měl peníz skoro vyndaný.

„Grrr," zakrákoral Mrakoplaš, „chtěl jsem říct, že ta mince určitě nikoho neurazí."

„Říkal jste, že je to nebezpečné místo. Výborně. Chtěl jste tím říci, že sem chodí i různí dobrodruzi a hrdinové?"

Mrakoplaš o jeho otázce chvíli přemýšlel. „Ano." Vypravil za sebe konečně.

„Výtečně! Rád bych se s některými z nich setkal."

Konečně napadlo čaroděje alespoň trochu rozumné vysvětlení. „Aha! Vy jste sem přišel najmout žoldnéře! (‚válečníky, kteří bojují za kmeny živící se převážně mléčnými ořechy')."

„Ale ne, já se s nimi chci prostě jen setkat. Abych mohl doma, až se vrátím, vyprávět, že jsem je viděl."

Mrakoplaš si pomyslil, že pokud by se Dvoukvítek sešel s kterýmkoliv pravidelným návštěvníkem Bubnu, znamenalo by to pravděpodobně, že už svůj domov nikdy nespatří. Pokud ovšem nebydlel někde po proudu a náhodou by neproplul kolem.

„Odkud jste?" zeptal se. Všiml si, že Broadman vyklouzl někam dozadu. Hugo je podezřívavě pozoroval od nejbližšího stolu.

„Slyšel jste o městě Bes Pelargic?"

„No, jak bych to řek, já byl v Trobu akorát pár dnů. Vlastně jsem tam jen projížděl, víte…"

„Ale ne, to není v Trobu. Já mluvím trobštinou proto, že v našich přístavech je vždycky mnoho trobských námořníků. Bes Pelargic je hlavní přístav Agateánské říše."

„Obávám se, že jsem to jméno nikdy neslyšel."

Dvoukvítek pozvedl obočí. „Ne? Ale přitom je naše země dost velká. Když se poplavíte z Hnědých ostrovů asi tak týden směrem po směru, připlujete přímo k nám. Není vám něco?"

Oběhl stůl a několikrát opatrně udeřil čaroděje do zad. Mrakoplaš se totiž málem zadusil svým pivem.

Vyvažovací kontinent!

O tři ulice dál upustil jeden stařec minci do porcelánové misky s kyselinou a jemně miskou zakroužil. Broadman netrpělivě čekal na výsledek zkoušky a navíc se cítil velice nesvůj v místnosti, kde syčely kotlíky a bublaly křivule a jejíž stěny byly lemovány temnými policemi plnými lebek a vycpaných potvor.

„Tak co," naléhal na starce.

„Tyhle věci se nedají uspěchat," odpovídal věkovitý alchymista nevrle. „Analýza prostě potřebuje svůj čas. Aha." Postrčil misku, ve které teď ležící minci zahalil obláček zelené barvy. Potom vzal útržek pergamenu a chvilku na něm počítal.

„To je výjimečně zajímavé," zabručel nakonec.

„*Je pravá*?"

Stařec našpulil rty. „To záleží na tom, jak chceš definovat pravost." Zavrtěl pak hlavou. „Jestli se mne ptáš, je-li tahle mince stejná jako řekněme padesátidolar, pak musím odpovědět ne."

„Já to *věděl* !" zaječel hospodský a spěšně vykročil ke dveřím.

„Nejsem si jist, zda jsem se vyjádřil zcela jasně," zvedl alchymista ruku. Broadman se rozčíleně otočil.

„Co tím chceš říct?"

„No podívej, aby bylo jasno, naše mince jsou po těch letech, co se razí, lidově řečeno trochu řídké. Obsah zlata v průměrné minci je sotva čtyři díly z dvanácti, a to je doplněno stříbrem, mědí…"

„A co jako?"

„Řekl jsem jenom, že tahle mince není jako naše, protože tahle je z *ryzího* zlata."

Když Broadman spěšně odběhl, zůstal alchymista nějakou chvíli nehybně sedět a zamyšleně pozoroval strop. Potom odkudsi vytáhl úzký proužek jemného pergamenu, přehrabal část svého pracovní stolu, kde v hromadě všemožného harampádí našel konečně pero, a napsal velice krátkou zprávu. Pak přešel k široké polici, na které stály klece s bílými holubicemi, černými kohouty a dalšími pokusnými zvířaty. Z jedné klícky vytáhl krysu s lesklou srstí, stočil pergamen a v malé fióle jej připevnil hlodavci na zadní nohu. Nakonec zvíře položil na zem. Krysa chvilku čenichala po zemi a pak zmizela dírou ve vzdálenější zdi.

Zhruba v témže čase se jedna neúspěšná věštkyně budoucnosti, která bydlela na opačné straně téhož bloku, náhodou podívala do své věštecké misky. Z hrdla se jí vydral přiškrcený výkřik a během hodiny prodala všechny šperky, rozličné kouzelnické nářadí a náčiní spolu s většinou šatstva a majetku. Nechala si jenom to, co se snadno vešlo na nejrychlejšího koně, kterého mohla dostat. Skutečnost, že o něco později, když se její dům zřítil v moři plamenů, zahynula pod kamennou lavinou v morporských horách, dokazuje, že i Smrť má smysl pro humor.

Ve stejném čase, kdy se krysí pošťák vydal na cestu a zmizel v bludišti cestiček pod městem, hnán neselhávajícím bičem vrozeného instinktu, ankh-morporský Patricij zvedl ze stolu dopisy, kterému dnes ráno přinesl poštovní albatros. Znovu si zadumaně prohlédl první z nich a zavolal svého vrchního vyzvědače.

Zatím u Prokopnutého bubnu poslouchal Mrakoplaš s otevřenými ústy Dvoukvítkovu řeč.

„Takže jsem se rozhodl, že to musím vidět na vlastní oči," říkal právě ten mužík. „Osm roků jsem na to šetřil. Osm roků! Ale stálo to za každý půl-*rhinu*. No prosím a tady mne máte. V Ankh-Morporku! Myslím tím ve městě oslavovaném písněmi i příběhy! Chodím po ulicích, které poznaly krok Herika Bělomeče! Hrun Barbar, Bravd Střeďan a jeho věrný Lasička… Víte, je to přesně tak, jak jsem si to představoval."

Mrakoplašova tvář se postupně měnila v masku fascinované hrůzy.

„Už jsem to prostě nemohl v Bes Pelargicu vydržet," pokračoval rozverně Dvoukvítek. „Celý den jsem seděl u psacího stolu, sčítal jsem sloupce čísel a jediné, co jsem měl před sebou, až na to budu mít roky, byla penze… a kde je v tom jaká romantika? Tak jsem si jednou pomyslel: Dvoukvítku, teď a nebo nikdy! Vždyť nemusíš ty pověsti jen poslouchat. Můžeš se tam vypravit. Skončil čas, kdy ses potuloval po přístavu a poslouchal námořnické historky. Dal jsem si dohromady tady ten slovník a zaplatil si cestu na nejbližší lodi, která plula na Hnědé ostrovy."

„Nenajmul jste si žádný strážce?" zamumlal Mrakoplaš.

„Ne. Proč? Copak mám s sebou něco, co by stálo za krádež?"

Mrakoplaš se rozkašlal. „Máte s sebou, ehm, zlato."

„Ale to je sotva dva tisíce *rhinu*. To je stěží na živobytí na jeden nebo dva měsíce, tím myslím u nás doma. Tady by mi mohly vydržet o trochu déle, doufám."

„Není náhodou *rhinu* jedna z těch velkých zlatých mincí?" zeptal se maličko nesvůj Mrakoplaš.

„Ano." Dvoukvítek se na čaroděje starostlivě zadíval přes horní okraj svých podivných hledících čoček. „Budou mi dva tisíce stačit, co myslíte?"

„Grrr," zachrčel Mrakoplaš, „chtěl jsem říct, že jo, že budou stačit."

„Výborně."

„Hm. Je každý v Agateánské říši tak bohatý, jako vy?"

„Bohatý? Já? Můj dobrý muž, jakpak vás tahle hloupost napadla? Vždyť já jsem jen chudý úředník. Myslíte, že jsem hospodskému zaplatil příliš mnoho?" dodal po krátkém zamyšlení Dvoukvítek.

„Hm. Mohl se spokojit s menší částkou," připustil Mrakoplaš.

„Aha. No aspoň mám poučení pro příště. Jak vidím, mám se hodně co učit. Dostal jsem takový nápad. Mrakoplaši, nechtěl byste ke mně vstoupit do služby jako… no… nevím, vyjádřilo by slovo ‚průvodce' správně to, co mám na mysli? Myslím, že bych si mohl dovolit platit vám jeden *rhinu* denně."

Mrakoplaš otevřel ústa k odpovědi, ale zjistil, že se mu slova slepila v krku a ten chomáč odmítá vyjít na světlo světa, který se rychle mění v blázinec. Dvoukvítek se začervenal.

„Já jsem vás urazil," řekl omluvným tónem. „to byla velice netaktní nabídka, když člověk jedná s profesionálem, jako jste vy. Bezpochyby máte mnoho práce a plánů, ke kterým se chcete vrátit… vysoká magie, bezpochyby…"

„Ne," ozval se konečně Mrakoplaš slabým hlasem. „Alespoň ne v současnosti. Říkáte *rhinu*? Za den. Každý den?"

„No víte, myslím si, že za těchto okolností to mohu zvednout na jeden a půl*rhinu* za den. A samozřejmě všechny výdaje, které bude třeba platit v hotovosti."

Čaroděj se držel jako hrdina. „To bude v pořádku," vypravil ze sebe. „Výborné."

Dvoukvítek sáhl do svého váčku, vytáhl velký kulatý zlatý předmět, krátce se na něj podíval a pak ho vložil nazpět. Mrakoplaš si tu věc nestihl pořádně prohlédnout.

„Tak, a teď bych si rád odpočinul," prohlásil turista. „Byla to dlouhá plavba. Třeba by se vám hodilo vrátit se v poledne a mohli bychom se porozhlédnout po městě."

„Samozřejmě."

„Potom bych vás poprosil, abyste byl tak laskav a požádal hostinského, aby mě doprovodil do mého pokoje."

Mrakoplaš to udělal a pozoroval, jak nervózní Broadman, který přiklusal odněkud zezadu, vede svého hosta po dřevěných schodech za barem nahoru. Po několika vteřinách se zvedlo i Zavazadlo, přeťapalo lokál a vydalo se za nimi.

Čaroděj upřel pohled do své dlaně, na které se mu blýskalo šest velkých zlatých mincí. Dvoukvítek trval na tom, že mu odměnu za první čtyři dny zaplatí předem.

Hugo pokýval hlavou a pokusil se o povzbudivý úsměv. Mrakoplaš na něj zavrčel.

Když byl Mrakoplaš ještě na fakultě, nikdy neměl zvláštní výsledky v předmětu věštby a předpovědí. Zato teď mu v hlavě oživly jakési dávno nepoužívané dráhy a okruhy a budoucnost viděl stejně jasně, jako by ji měl napsánu přímo na víčkách. Začala ho svědit záda mezi lopatkami. Uvědomoval si, že jediná rozumná věc, kterou mohl udělat, je koupit si koně. Bude to muset být hodně rychlý kůň, drahý a

koupený pod rukou. Mrakoplaš si nemohl vzpomenout na jméno jediného koňského handlíře, který by byl tak bohatý, aby mu mohl vrátit zpátky na téměř celou unci zlata.

Zbývajících pět mincí mu pomůže založit si užitečnou praxi v bezpečné vzdálenosti — řekněme nějakých dvě stě mil. To vypadá rozumně.

Jenže co se stane s Dvoukvítkem, opuštěným v tom příšerném městě, kde měli dokonce i švábi neomylný instinkt, který je dovedl ke zlatu? To by musel být člověk opravdu veliký lump, aby ho opustil.

Ankh-morporský Patricij se usmál, ale jeho oči zůstaly chladné.

„Tak středovou bránou, říkáš?“

Kapitán gardy předpisově zasalutoval. „Ano, pane. Museli jsme pod ním zastřelit koně, než se nám jej podařilo zastavit.“

„A to tě přivedlo přímou cestou sem,“ řekl Patricij a upřel zamyšlený pohled na Mrakoplaše. „Máš k tomu co říci?“

Říkalo se, že celé jedno křídlo Patricijova paláce obývají úředníci a ti prý tráví celé dny jen ověřováním a doplňováním všech informací, které jejich výjimečně schopný pán získal díky svému dokonalému špionážnímu systému. Mrakoplaš o tom nepochyboval. Vrhl rychlý pohled k balonku, který se táhl podél jedné stěny přijímacího sálu. Rychlý běh, pružný skok — a okamžitá salva ze samostřílů. Otřásl se.

Patricij si podepřel bradu pěstěnou rukou a pozoroval čaroděje očima malýma a tvrdýma jako skleněné korálky.

„Tak si to shrňme,“ promluvil po chvíli. „Porušení přísahy, krádež koně, rozšiřování falešných mincí, no ano, řekl bych, že to pro tebe znamená arénu, Mrakoplaši.“

To už bylo příliš.

„Toho koně jsem neukrad! Poctivě jsem ho zaplatil.“

„Ale falešnou mincí! To je prakticky, jako bys ho ukradl!“

„Ale *rhinu* jsou z ryzího zlata!“

„*Rhinu*?“ Patricij jeden z nich několikrát převrátil v buclatých prstech. „Tak se jmenují? Zajímavé. Ale přesně jak říkáš, našim dolarům se příliš nepodobají…“

„No jo, samozřejmě že to nejsou…“

„Aha! Takže ty to připouštíš?“

Mrakoplaš otevřel ústa, aby pokračoval ve své obhajobě, ale pak si to rozmyslel a zase je zavřel.

„No proto. A vrcholem toho všeho je ta strašlivá hanba spojená se zbabělým opuštěním člověka, který je na našem pobřeží cizincem. Styď se, Mrakoplaši!“

Patricij mávl rukou. Stráže stojící za čarodějem ustoupily kus dozadu a jejich kapitán poodešel několik kroků stranou. Mrakoplaš se najednou cítil neuvěřitelně osamělý.

Říká se, že když má zemřít čaroděj, musí se objevit sám Smrť, aby si ho vzal osobně (místo aby poslal některého ze svých zástupců, jako například Chorobu, nebo Hladomor, jak to běžně dělává). Mrakoplaš se začal nervózně rozhlížet kolem a hledal tu hubenou postavu v černém (všichni mágové, i ti neúspěšní, mají kromě kouzelných holí a špičatých čepic ještě v očích malé osmiúhelníky, které jim umožňují vidět i čistou oktarínu. Oktarína je základní barva a všechny ostatní barvy vznikají jejím odrazem od obyčejného čtyřrozměrného vesmíru. Znalci ji popisují jako světélkující žlutozelený purpur).

Je opravdu tam v tom koutě tmavší stín?

„Na druhé straně," pokračoval Patricij, „mohl bych být milosrdný."

Stín v koutě se rozplynul. Mrakoplaš zvedl hlavu a ve tváři se mu objevil výraz nepříčetné naděje.

„Jo?"

Patricij mávl rukou. Mrakoplaš viděl, jak stráže opouštějí místnost. Teď osaměl s pánem dvou měst a byl by si skoro přál, aby se stráže vrátily.

„Pojď blíž, Mrakoplaši," kývl Patricij rukou a ukázal na mísu plnou pochoutek na nízkém onyxovém stolku vedle trůnu. „Neměl bys chuť na medúzu v karamelu? Ne?"

„Ehm," odkašlal si Mrakoplaš, „ne, díky."

„Byl bych rád, kdybys velice pozorně poslouchal, co ti teď řeknu," naklonil se k němu Patricij s přátelským výrazem, „jinak tě dám utratit. Nějakým zajímavým způsobem. A pomalým. Prosím tě, přestaň se mi tady tak klepat!

Protože jsi svým způsobem čaroděj, jistě víš, že žijeme ve světě, který má tvar velkého talíře. Říká se, že na vzdálenějším Okraji naší Zeměplochy existuje světadíl, který, i když malý, má stejnou hmotnost jako všechny země tohoto polokruhu. Podle starých legend je tomu tak proto, že podstatná část toho světadílu je ze zlata."

Mrakoplaš přisvědčil. Kdopak by neslyšel o Vyvažovacím kontinentu? Našli se dokonce i námořníci, kteří uvěřili pohádkám z mládí a vypravili se jej hledat. Samozřejmě že se vrátili s prázdnýma rukama, pokud se vrátili vůbec. Podle mínění rozumnějších námořníků a plavců padli za oběť velkým mořským želvám. Protože Vyvažovací kontinent nebyl nic víc než kterýkoliv z mnoha dalších vesmírných mýtů.

„Ten kontinent samozřejmě existuje," pokračoval Patricij. „Není sice ze zlata, ale zlato tam patří k celkem běžným kovům. Většinu váhy dodávají tomu světadílu velká ložiska oktironu, ležící poměrně hluboko pod povrchem. I tak omezenému mozku, jako je ten tvůj, musí být jasné, že existence Vyvažovacího kontinentu představuje pro naše země obrovské nebezpečí." Zarazil se a podíval se na Mrakoplaše,

který před ním stál s otevřenými ústy. Povzdechl si a řekl: „Zdá se, že jsi mě nějak nestačil sledovat a příliš tomu nerozumíš?“

„Yarg,“ vydralo se Mrakoplašovi z hrdla. Polkl a olízl si rty. „No, ne. Chtěl jsem říct, jo… zlato…“

„Aha,“ protáhl Patricij sladce, „vidím, že si myslíš, jak by to bylo skvělé, vypravit se na Vyvažovací kontinent a vrátit se s lodí plnou zlata, co?“

Mrakoplaš začínal nabývat dojmu, že se kolem něj zavírá nějaká past.

„Ne?“ pokusil se.

„Co by se asi stalo, kdyby měl každý člověk na pobřeží Kruhového moře kopec vlastního zlata? To by se ti líbilo? Co by se potom asi stalo? Tak mysli, přeci!“

Mrakoplašova obočí se spojila nad nosem, jak usilovně přemýšlel. „Byli bysme všichni bohatý?“

Teplota v místnosti při jeho výroku poklesla o několik stupňů, což mu zřetelně naznačilo, že jeho odpověď není správná.

„Já ti dokonce prozradím, Mrakoplaši, že Vládci Kruhového moře a Císař Agateánské říše mezi sebou mají určité spojení,“ pokračoval Patricij. „Faktem je, že to spojení je velice choulostivé a řídké. Máme toho jen málo společného. My nemáme nic, co by oni mohli potřebovat, a oni zase nemají nic, co bychom si my mohli dovolit. Je to neobyčejně stará říše, Mrakoplaši. Stará, lstivá, krutá a nesmírně, nesmírně bohatá. Takže si vyměňujeme bratrské pozdravy prostřednictvím poštovních albatrosů. A to ještě v nepravidelných intervalech.

Právě dnes ráno jsem dostal jeden z těch dopisů. Zdá se, že jeden poddaný agateánského Císaře si vzal do hlavy, že navštíví naše město. Prostě si ho chce prohlédnout. I já si myslím, že jenom šílenec by byl schopen riskovat všechna nebezpečí spojená s přeplavbou Posměrného oceánu jenom proto, aby se na něco podíval. Ale stalo se.

Připlul dnes ráno. Mohl narazit na nějakého velkého hrdinu, nebo nejdovednějšího ze zlodějů, možná i na dokonalého a velkého mudrce. Potkal tebe. Zaměstnal tě jako svého průvodce. Takže budeš tomu *obhlížeči*, tomu Dvoukvítkovi, průvodcem, Mrakoplaši. Zodpovídáš mi za to, že se vrátí domů s těmi nejlepšími dojmy z naší malé vlasti. Co na to říkáš?“

„Ehm. Díky, pane,“ odpověděl nešťastný Mrakoplaš.

„Chtěl jsem ti samozřejmě říci ještě jedno. Bylo by veliké neštěstí, kdyby se mělo našemu malému návštěvníkovi přihodit něco nepříjemného. Bylo by hrozné, kdyby nám tady například zahynul. Mělo by to strašlivé následky pro všechny naše země, protože agateánský císař se stará o to, co jeho jest, a mohl by nás zničit kývnutím ruky. Jediným kývnutím. A to by mělo samozřejmě

nedozírné následky především pro tebe, Mrakoplaši. Těch pár týdnů, než by sem dorazilo Císařovo loďstvo s armádou žoldnéřů, by se někteří z mých úředníků zabývali výhradně tvou osobou. Všichni bychom žili v naději, že zuřivost pomstychtivých kapitánů by se poněkud zmírnila při pohledu na tvé tělo, které bychom udržovali při životě. Jistě víš, že existují kouzla, která zabrání životu opustit tělo, ať už je v jakémkoliv stavu a … no vidím ti na tváři, že si konečně začínáme rozumět."

„Grrum."

„Promiň, nerozuměl jsem?"

„Ano, pane. Dohlídnu, chtěl jsem říct, zkusím na něj dohlídnout a dám pozor, aby se mu nic nestalo." Jasně a potom se nechám angažovat do pekla jako žongléř se sněhovejma koulema, dodal k tomu trpce v soukromí své lebky.

„To je skvělé! Jak jsem se dozvěděl, jste už s Dvoukvítkem dobří přátelé. To je výtečný začátek. Jestli se vrátí domů v pořádku a spokojený, nebudu nevděčný! Myslím, že bych potom mohl dokonce odvolat i všechna obvinění proti tobě vznesená! Takže díky, Mrakoplaši. Můžeš jít."

Mrakoplaš se rozhodl nežádat o vrácení svých zbývajících pěti *rhinu*. Začal opatrně couvat z místnosti.

„Okamžik, ještě jsem si na něco vzpomněl," ozval se Patricij, když čaroděj začal tápat po klice.

„Ano, pane?" zpozorněl Mrakoplaš a srdce v něm pokleslo.

„Samozřejmě by mne ani nenapadlo, že by ses mohl pokusit vyhnout se svým povinnostem tím, že bys opustil město. Myslím, že jsi rozený městský člověk. Chtěl jsem tě jen tak z přátelství upozornit, že do dnešního večera bude o naší dohodě vědět vládce každého města v celém širokém okolí."

„Ujišťuji vás, pane, že něco takového mě ani ve snu nenapadlo!"

„Ne? V tom případě bych, být tebou, zažaloval svou tvář pro pomluvu."

Mrakoplaš dorazil k Prokopnutému bubnu vysílen rychlým během a u zadních dveří se srazil s jakýmsi mužem, který spěšně opouštěl lokál. Cizincův spěch bylo možno z části přičíst oštěpu, který mu trčel z prsou. Muž hlasitě zabublal a zřítil se mrtev čarodějovi k nohám.

Mrakoplaš opatrně nahlédl skulinou dovnitř a zděšeně trhl hlavou, když mu kolem ní se zvukem vyplašené koroptve proletěla těžká vrhací sekera.

Jak mu řekl druhý opatrný pohled, jednalo se o náhodně šťastný hod. V temném lokále Bubnu se hemžili bojující muži a nebylo jich málo, jak mu postupně dokázal třetí a čtvrtý pohled. Mrakoplaš se ještě jednou zaklonil, když ze dveří vyletěla těžká dubová stolička, a

počkal, až se roztříštila o zeď na druhé straně úzké uličky. Potom se vrhl dovnitř.

Jeho oblečení bylo dost tmavé a neustálým nošení ještě ztmavlo a tak si málokdo v šeru všiml stínu, který se s horečnatým rozhlížením opatrně šoural od stolu ke stolu. V jednom okamžiku se jakýsi bojovník po zuřivém náporu nepřítele zapotácel zpět a šlápl na něco, co mu připadal jako čísi prsty. Potom se mu do lýtka zakouslo něco, co cítil jako zuby. Strašlivě zaječel a pootevřel svůj kryt, toho využil jeho užaslý protivník a bez váhání ho probodl.

Mrakoplaš doběhl podivným, přikrčeným klusem ke schodům a přitom si olizoval klouby odřené ruky. Do zábradlí nad jeho hlavou se s nárazem zarazila střela z kuše a Mrakoplaš tiše zasténal.

Schody vyběhl skokem, protože očekával každou vteřinu další, přesnější výstřel.

V horní chodbě se celý udýchaný zastavil a narovnal. Podlaha před ním byla pokryta mrtvými těly. Obr s černým plnovousem, který v jedné ruce svíral krvavý meč, lomcoval klikou u dveří jednoho z pokojů.

„Hej!“ vykřikl Mrakoplaš. Chlap se ohlédl, potom jen tak mimochodem vytáhl ze závěsu na koženém bandalíru krátký vrhací nůž a hodil jím. Mrakoplaš se rychle sehnul. Za zády se mu ozval kratičký výkřik. Střelec, mířící kuší do chodby, upustil zbraň a chytil se za krk.

Obr sahal pro další nůž. Mrakoplaš se divoce rozhlížel a pak se náhle se zoufalstvím vztyčil do čarodějnické pózy.

Jedna ruka mu vyletěla vpřed, druhá vzad. „Asoniti! Kyorucha! Beazleblor!“

Chlap zaváhal a v očekávání kouzla mu oči nejistě přebíhaly ze strany na stranu. K poznání, že se nestane vůbec nic, došel přesně v okamžiku, kdy se Mrakoplaš vyděšený k smrti, rozběhl chodbou a kopl ho do rozkroku.

Černobradý zařval, schoulil se do klubíčka, čaroděj zalomcoval klikou, otevřel dveře a skočil dovnitř. Zabouchl za sebou a naprosto vysílený se opřel o dveřní rám. Uvnitř bylo ticho a na posteli spal Dvoukvítek spánkem spravedlivých. U nohou lůžka stálo zavazadlo.

Mrakoplaš popošel několik kroků kupředu, jeho chtivost ho postrkovala, jako by byl na kolečkách. Truhla byla otevřená. Uvnitř byly naskládány váčky a v jednom z nich, pootevřeném, zachytil Mrakoplaš záblesk zlata. Na okamžik chtivost přehlušila i opatrnost, takže začal pomalu natahovat ruku. Jenomže, k čemu by mu to bylo.

Nezůstal by naživu ani tak dlouho, aby si z těch peněz něco užil. Váhavě stáhl ruku zpátky a zazdálo se mu, že se otevřené víko truhly slabě zachvělo. Nepohnulo se, jako by odněkud zafoukal vítr? Mrakoplaš se podíval na prsty a pak na víko. Bylo těžké a okované

mosaznými pásy. Teď bylo naprosto nehybné.

Zbytečně se plaší.

„Mrakoplaši!“

Dvoukvítek seskočil z postele. Čaroděj uskočil nazpět a přeskupil obličejové svaly do přátelského úsměvu.

„Drahý člověče, jste tady právě včas! Dáme si něco pořádného k obědu a pak se vydáme do města. Věřím, že jste na odpoledne vymyslel nějaký báječný program!“

„Er-“

„No to je skvělé.“

Mrakoplaš se zhluboka nadechl. „Heleďte, byl by asi lepší, kdybysme se najedli někde jinde. Tady dole se to trochu porvalo.“

„Hospodská rvačka? Proč jenom jste mne nevzbudil?“

„No víte, já — *cože*?“

„Myslím, že jsem se dnes ráno vyjádřil dost jasně, Mrakoplaši. Chci vidět opravdový a nefalšovaný morporkský život — trh s otroky, Uličku nevěstek, co jí říkáte Kurví díra, chrám Malých bohů, cech žebráků… a opravdovou hospodskou rvačku.“

Dvoukvítkovi se do hlasu vmísil slabý stín podezření. „Máte tady hospodské rvačky, že? Víte, muž, který se houpe na stropním svícnu, šerm okolo stolu, takové ty věci, do kterých se vždycky zapletou Hrun Barbar s Lasičkou. Víte, co myslím, *vzrušení*!“

Mrakoplaš těžce dosedl na postel.

„Vy chcete fakt vidět pranici?“ zeptal se smutně.

„Samozřejmě, co je na tom špatného?“

„No tak za prvý, při těch rvačkách přicházej lidi k úrazu.“

„Aha. No víte, já jsem nemyslel, že bychom se do nich míchali. Prostě chci jenom jednu takovou rvačku vidět. A taky některé z vašich proslulých hrdinů. Máte jich přeci dost, ne? Nejsou to jenom takové ty přístavní historky, že ne?“ V téhle chvíli se Mrakoplašovi k jeho údivu zdálo, že človíček téměř žadoní.

„Ale jó. Tady jich je, jéje,“ odpověděl mu spěšně. Rychle si je v duchu představil jednoho po druhém a při té představě se otřásl.

Všichni hrdinové zemí Kruhového moře dříve nebo později prošli branami Ankh-Morporku. Většina jich pocházela z barbarských kmenů z okolí zmrzlého Středu. Ty kraje měly ve vývozu hrdinů určitou dlouhodobou tradici. Téměř jeden jako druhý vlastnili hrubé kouzelné meče, jejichž neodstíněná rezonance s astrální rovinou vyváděla šílené kusy s každým jemnějším magickým experimentem v okruhu několika mil. To jim však Mrakoplaš za zlé neměl. Věděl dobře, že on sám je kouzelnický zmetek, takže mu ani v nejmenším nevadilo, že stačí, aby se u městských branou objevil hrdina a v celé Okultní čtvrti začaly praskat křivule a zhmotňovat se démoni. Ne, to, co se jemu nelíbilo na hrdinech, bylo, že když byli střízliví, mívali většinou zachmuřilost

sebevraha, a když byli opilí, zmocňovalo se jich vražedné šílenství. Kromě toho jich bylo až příliš mnoho. Některá ze známých poradních míst za branami města se během sezóny podobala spíš sněmu trhovkyň a mluvilo se dokonce o tom že se budou sněmy pořádat v turnusech, aby se tam všichni vešli.

Mrakoplaš si zamnul nos. Jediní hrdinové, se kterými strávil nějaký čas, byli Bravd a Lasička, a ti byli právě mimo město, a Hrun Barbar, který byl podle středových měřítek vysoce vzdělaný muž, protože dokázal myslet, aniž přitom pohyboval rty. Říkalo se, že se Hrun touhle dobou toulá někde v pláních Posměru.

„Heleďte se," začal Mrakoplaš nakonec opatrně, „už jste se vůbec někdy sešel s vopravdickym barbarem?"

Dvoukvítek zavrtěl hlavou.

„Toho sem se bál," přikývl Mrakoplaš. „Tak já vám to teda povim, voni…"

Na ulici pod oknem se ozval dusot běžících nohou a po schodech z lokálu sem dolehl jakýsi křik. Dveře se rozletěly dokořán, dřív než se Mrakoplaš stačil sebrat natolik, aby vyskočil z okna.

Místo zuřivostí zkřivené tváře hrabivého zlosyna se ve dveřích objevil zarudlý a usměvavý obličej seržanta městské stráže. Mrakoplaš si zhluboka vydechl. Samozřejmě. Stráž je vždycky hrozně opatrná, aby se náhodou neobjevila příliš brzo na místě rvačky, ve které by vzhledem k počtu zúčastněných nemusela mít rozhodující slovo. Jejich místo totiž bylo pod penzí a do služby ve stráži vstupovali především opatrní a rozvážní lidé. Seržant zazářil na Mrakoplaše a pak se se zájmen zadíval na Dvoukvítka.

„Doufám, že je všechno v pořádku, co?" prohlásil přátelsky.

„Jo, skvělý," přikývl Mrakoplaš. „Někde jste se kapku zdrželi, že?"

Seržant si ho nevšímal. „Tak tohle je tedy ten cizinec?" vyptával se zvědavě.

„Právě jsme se chystali odejít," dodal rychle Mrakoplaš a přešel do trobštiny. „Pane Dvoukvítku myslím, že bychom si měli na oběd zajít někam jinam, znám tady několik opravdu pěkných míst."

Vypochodoval do chodby tak sebevědomě, jak jen byl schopen předstírat. Dvoukvítek vykročil za ním a několik vteřin na to se vydral seržantovi z hrdla vyděšený výkřik, když Zavazadlo se zaduněním sklaplo víko, zvedlo se, protáhlo a vykročilo za odcházející dvojicí.

Z lokálu dole vynášeli strážní mrtvá těla. Živí a ranění v místnosti nezbyli. O to se strážní postarali tak, že těm, kteří přežili, ponechali dost času na útěk zadním vchodem, což byl takový malý kompromis mezi opatrností a spravedlností, ze kterého měly užitek obě strany.

„Co je to za lidi?" ptal se Dvoukvítek.

„Ále, prostě takoví lidi," odpovídal Mrakoplaš. Jenže dřív než se

stačil zarazit, chopila se kontroly nad jeho ústy jedna z četných částí mozku, která právě neměla co na práci, a on dodal: „Ve skutečnosti jsou to hrdinové.“

„Vážně?“

Když už uvíznete jednou nohou v H’rullově Šedém moru, je mnohem snazší rovnou tam skočit a potopit se celý, než své utrpení marně prodlužovat marným zápasem. Mrakoplaš se tam vrhnul po hlavě.

„No jo, tak zrovna tudleten je Erig Silná-Ruka a támdleten zase Černej Zenell…“

„Je mezi nimi taky Hrun Barbar?“ ptal se Dvoukvítek a dychtivě se rozhlížel. Mrakoplaš se zhluboka nadechl.

„Jo. To je ten za náma,“ řekl nakonec.

Nesmírnost té lži byla taková, že její zvlněné odrazy doběhly po jedné z nižších astrálních rovin až k Okultní čtvrti na druhém břehu řeky. Tam načerpaly velkou dávku energie z obrovské nehybné energetické vlny, která se tam neustále vznášela, a odrazily se v divokém letu přes celé Kruhové moře. Souzvučná harmonie dostihla samotného Hruna, který právě bojoval na úzké a praskající skalní římse v Kaderackých horách s dvojicí skřepaslíků, a způsobila mu nečekanou krátkodobou nevolnost.

Zatím Dvoukvítek rychle zvedl víko Zavazadla a spěšně vytahoval těžkou černou skříňku.

„To je úžasné!“ volal přitom. „Tomu by u nás nikdo nevěřil!“

„Co to, u všech bohů, pořád vykládá?“ zeptal se pochybovačně seržant.

„Je moc rád, že ste nás zachránili,“ zalichotil mu Mrakoplaš. Úkosem se podíval na černou bedýnku a napůl čekal, že buď vybuchne, nebo začne vydávat podivné hudební tóny.

„Aha,“ řekl seržant. I on ovšem upíral oči na černou skříňku.

Dvoukvítek se na ně spokojeně usmál.

„Rád bych si pořídil obrazový záznam té události,“ řekl. „Mohli byste je propustit, aby se všichni postavili tam k tomu oknu na světlo? Bude to trvat jen chviličku. A, hm, Mrakoplaši?“

„Jo?“

Dvoukvítek vystoupil na špičky a šeptal mu do ucha: „Předpokládám, že víš, co to mám, ne?“

Mrakoplaš upřel oči stranou na černou skříňku. Na přední straně z ní uprostřed vyčuhovalo podivné skleněné oko a na zadní malý knoflík.

„Nó, né tak docela.“

„Je to přístroj na rychlé zhotovování obrazů,“ sdělil mu Dvoukvítek. „Je to úplně nový vynález. Jsem na něj opravdu pyšný, ale podívej se, chtěl jsem říci, jaksi, doufám, že tihle pánové tím

nebudou dotčeni. Mohl bys jim to nějak vysvětlit? Samozřejmě, že jim dám nějakou náhradu.“

„Má bedýnku, ve který je trpaslík a ten mu tam maluje obrázky,“ vysvětlil Mrakoplaš strážným v krátkosti o co jde. „Udělejte, co po vás ten blázen chce, a von vám dá zlato.“

Strážní se začali nervózně usmívat.

„Tebe bych chtěl mít na tom obrázku taky, Mrakoplaši. Tak, teď je to v pořádku.“ Dvoukvítek znovu odněkud vytáhl to zlaté kolo, kteréhosi Mrakoplaš všiml už jednou předtím, zahleděl se na jeho odvrácenou tvář a tiše si zamumlal: „Třicet vteřin by mělo stačit,“ a obrátil se ke skupince. „Usmívejte se prosím!“

„Smějte se,“ zachrčel Mrakoplaš. Z černé skříňky se ozval šum a bzukot.

„Výborně!“

Vysoko nad Zeměplochou se vznášel další albatros. Byl tak vysoko, že svýma malýma šílenýma oranžovýma očkama přehlédl nejen celou lesklou plochu Kruhového moře, ale dokonce celou plochu světa. Na jedné nožce měl připevněné žluté pouzdříčko s depeší. Hluboko pod ním letěl opačným směrem jiný pták, neviditelný v hlubokých mracích. Byl to tentýž albatros, který ankh-morporskému Patriciji přinesl ráno zprávu a teď se klidně pomalu vracel domů.

Mrakoplaš s úžasem zíral na malý čtvereček skla. Tohle byl opravdu on — malá postavička vyvedená v dokonale věrných barvách, stojící před skupinou strážných, jejichž tváře byly ztuhlé v podivných grimasách. Mezi muži, kteří mu natahovali krky přes rameno, se ozval bzukot nevyslovitelné hrůzy.

Dvoukvítek se spokojeným úsměvem vytáhl z kapsy hrst malých zlatých mincí, ve kterých teď už Mrakoplaš rozeznal čtvrt-*rhinu*, a zamrkal na čaroděje.

„Měl jsem úplně stejné potíže, když jsem se zastavil na Hnědých ostrovech,“ prohlásil. „Tam si taky mysleli, že jim můj ikonograf krade kousky duše. No řekni, není to směšné?“

„Yarg,“ odpověděl Mrakoplaš, a protože to bylo bezpochyby málo na to, aby učinil zadost své polovině konverzace, dodal: „Mám pocit, že se tam sám sobě zrovna moc nepodobám.“

„A zachází se s tím přístrojem velice jednoduše,“ ignoroval ho Dvoukvítek. „Podívej se, jediné co je potřeba udělat, je zmáčknout tady ten knoflík. O zbytek se už postará ikonograf. Já si teď stoupnu tady, hned vedle Hruna a ty mi uděláš obrázek!“

Mince uklidnily vzrušení a obavy strážných tak, jak to dokáže jenom zlato, a Mrakoplaš o půl minuty později znovu žasl nad malým kouskem skla s dokonale vyvedeným portrétem Dvoukvítka. Mužík na

obrázku svíral v ruce obrovský zubatý meč a usmíval se, jako by se mu právě splnil ten nejtajnější sen.

Najedli se v malé vyvařovně poblíž Mosazného mostu a Zavazadlo se zatím uhnízdilo pod stolem. Jídlo i víno, mnohokrát lepší, než jaké si mohl Mrakoplaš běžně dovolit, blahodárně zapůsobily na jeho náladu. Nakonec došel k názoru, že věci nejsou tak špatné, jak se mu zpočátku zdálo. Je třeba jen trochu myslet a být nápaditý, nic víc to nechce.

Dvoukvítek, jak se zdálo, si myslil totéž. Zadíval se hloubavě do svého vinného šálku a řekl: „Zdá se mi, že hospodské rvačky jsou tady asi dost často?“

„Jo, dost často.“

„Takže jistě dojde také k poškození vybavení a zařízení?“

„Vybav– aha, myslíte ty věci jako lavice a stoly a tak. Jo, myslim, že jo.“

„Ale to musí hospodské hrozně zatěžovat.“

„No, já vo tom nikdy takhle nepřemejšlel, ale myslím si, že to patří k riziku podnikání.“

Dvoukvítek ho zamyšleně pozoroval.

„Možná, že bych vám v tomhle mohl pomoci,“ ozval se po chvíli. „Riziko — v tom se vyznám. Poslyš, nezdá se ti, že je jídlo trochu mastné?“

„Řek ste, že byste rád vochutnal typický morporkský jídlo,“ upřel na něj oči Mrakoplaš. „Co ste to řikal vo tom riskování?“

„Aha, no víš, já se opravdu v riziku vyznám. Je to moje zaměstnání.“

„Mně se hned zdálo, že ste řek něco takovýho. Ale taky se mi to hned nějak nezdálo.“

„Ale ne, *já osobně* neriskuji. Největší dobrodružství, které mě v životě potkalo, bylo, když jsem převrhl kalamář. Já rizika odhaduji. Den za dnem. Víš, jaká je pravděpodobnost toho, že vznikne požár domu ve čtvrti Červený trojúhelník v Bes Pelargicu? Pět set třicet osm ku jedné. To jsem vypočítal osobně,“ dodal se stopou pýchy v hlase.

„A na-“ Mrakoplaš se pokusil potlačit říhnutí, „– a na co? S dovolením.“ Nalil si další šálek vína.

„To je potřeba k –“ Dvoukvítek se zarazil. „Nevím, jak bych to řekl v trobštině, obávám se, že Trobové pro to nemají výraz. V naší řeči se to řekne-“ vydal ze sebe skupinu cizozemských zvuků.

„*Pojí-štěnic*,“ opakoval Mrakoplaš, tak nějak totiž tomu zvuku rozuměl. „To je ale srandovní slovo. Co to znamená?“

„No, tak řekněme, že bys měl například loď naloženou zlatými cihlami. Mohla by se dostat do bouře, nebo by ji mohli zajmout piráti. Ty nechceš, aby se něco takového stalo, takže se vypravíš k nám a

zařídíš si *pojí-štěnic*. Já vypočítám pravděpodobnost ztráty nákladu. Výpočet je založen na zprávách o počasí a záznamech o pirátech za posledních dvacet let, přidám k tomu kousek a ty mi potom zaplatíš peníze určené touhle pravděpodobností –“

„– přidám kousek –“ řekl Mrakoplaš, kterému začal těžknout jazyk, a vážně na něj zahrozil prstem.

„– a když potom o svůj náklad *opravdu* přijdeš, budu ti ho refundovat.“

„Re — *co*?“

„Zaplatím ti tvůj náklad,“ vysvětloval Dvoukvítek trpělivě.

„Aha, já už tomu rozumim. Je to jako sázka!“

„Loterie? Svým způsobem by se to tak dalo říci.“

„A dá se v tom vašem *pojí-štěnic* vyhrát hodně?“

„Přinejmenším dostaneš zpět své peníze, samozřejmě.“

Mrakoplaš, který už se začal halit do měkké, nažloutlé záře vypitého vína, se pokusil představit si, jak by asi tohle *pojí-štěnic* fungovalo v podmínkách zemí Kruhového moře.

„Řek bych, že tomu *pojí-štěnic* absolutně nerozumim, hele,“ oznamoval svému společníkovi, jak se svět kolem točí.

„Hele magie, jako čáry — máry, tomu rozumim,“ přihlouple se usmál.

Dvoukvítek se usmál. „Kouzla jsou jedna věc a *odražený-zvuk-podzemních-duchů* zase jiná,“ prohlásil.

„Co?“

„Jaké co?“

„To srandovní slovo, co si řek?“ naklonil se k němu Mrakoplaš netrpělivě.

„*Odražený-zvuk-podzemních-duchů*?“

„Sem to nikdy neslyšel,“ komentoval nezřetelně čaroděj.

Dvoukvítek se to pokusil vysvětlit.

Mrakoplaš se mu pokusil porozumět.

Během dlouhého odpoledne prošli město posměrně od řeky. Dvoukvítek kráčel vpředu a na řemínku měl na krku pověšenou podivnou skříňku na obrázky. Mrakoplaš se mu ploužil v patách, každou chvíli zakňoural a rukama kontroloval, že má hlavu stále ještě na svém místě.

Následovala je celá skupinka lidí. V městě, kde nudu obyčejného života pravidelně přerušovaly veřejné popravy, souboje, rvačky, msty kouzelníků a další nevšední události, vypracovali obyvatelé roli „náhodného přihlížejícího“ k naprosté dokonalosti. Obyvatelé Ankh-Morporku byli bez výjimky do posledního, profesionální, vysoce kvalifikovaní čumilové. Prostě a jednoduše, šťastný Dvoukvítek dělal obrázek za obrázkem, mířil svou čočkou na lidi, o kterých si myslel, že

se zabývají nějakou typickou činností, a pokaždé potom změnil nějaký ten čtvrt-*rhinu* majitele. Není tedy divu, že se za nimi brzo vytvořil dav zmatených, ale šťastných „zbohatlíků“ a dalších lidí, kteří je sledovali pro případ, že by ten šílenec vybuchl a změnil se ve zlatý déšť.

U chrámu Sedmirukého Seka se sice narychlo svolaný synod kněží a rituálních řemeslníků a rituálních řemeslníků, specializovaný na srdeční operace rozhodl, že Sekova socha je příliš svatá na to, aby z ní mohl být zhotoven obrázek, ale dar dvou *rhinu* je přiměl s úžasem přiznat, že Sek tak svatý zase nebude.

Pobyt v Kurví díře se poněkud protáhl a jeho výsledkem byla sada skutečně pestrých a místy až instruktážních obrázků, z nichž Mrakoplaš část v nepozorovaných chvílích ukryl na vlastním těle, aby je mohl podrobně posoudit v soukromí. Jak mu pomalu prchaly z hlavy alkoholové páry, začal přemýšlet o tom, jak asi pracuje záhadný ikonograf.

Dokonce i jako neúspěšný mág věděl, že některé látky jsou citlivé na světlo. Je tedy možné, že ty skleněné destičky jsou pomocí nějakého tajemného procesu pokryty vrstvičkou takové látky a světlo, které jí prochází, v ní prostě stuhne? Tak nějak to bude. Mrakoplaš míval občas podezření, že někde musí být něco lepšího než kouzla. Obvykle byl velice zklamán.

Od té chvíle nevynechal jedinou možnost se skříňkou pracovat. Dvoukvítek mu to rád dovolil, protože se tím pádem mohl objevit na každém obrázku. A právě tehdy si Mrakoplaš všiml něčeho velice divného. Skříňka dávala tomu, kdo s ní zacházel podivnou moc nad lidmi. Každý, na koho Mrakoplaš namířil to podivné skleněné sklo, bez odmlouvání poslouchal jeho nejnesmyslnější pokyny, které se týkaly polohy těla a výrazu obličeje.

Právě se zabýval svou oblíbenou činností na Náměstí zlomeného měsíce, když udeřila pohroma.

Dvoukvítek se naaranžoval do dokonalé pózy vedle prodavače kouzel a talismanů a kolem se shromáždil dav jeho oddaných obdivovatelů. Všichni na něj pozorně upírali zrak pro případ, že by zase provedl některý z těch svých bláznivých kousků, které byly k popukání.

Mrakoplaš poklesl na jedno koleno, aby vylepšil úhel záběru a zmáčkl kouzelný knoflík.

Skříňka prohlásila: „Máš to marný, došla mi růžová.“

Těsně před očima se mu otevřela dosud neviditelná dvířka. Z nich se vyklonil malý, zelený a neuvěřitelně bradavičnatý humanoidek, strčil mu pod nos pařátek, ve kterém svíral barvami pokrytou paletu, a zaječel mu přímo do obličeje.

„Nemám růžovou, jasný!?“ pištěl homunkulus. „Mačkáš jako

blázen ten knoflík, ale jakej to má smysl, když došla růžová, co? Dyž sis chtěl ušetřit růžovou, neměl si chtít vobrázky všech těch mladejch dam, žádný šaty, samá pleťovka. Vod teďka jedu černobílý, jasný?“

„Jasný, jo, ano,“ odpověděl Mrakoplaš. Zazdálo se mu, že v jednom tmavém koutku skříňky zahlédl malířský stojan a vedle neustlanou postel. Doufal, že ho obelhal zrak.

„To jenom abyste si jako rozuměli,“ dodal skřet a zabouchl dvířka. Mrakoplaš měl dojem, že zevnitř slyší slabé huhlání a skřípání židle, táhnuté po podlaze.

„Hej, Dvoukvítku,“ začal a zvedl hlavu.

Dvoukvítek zmizel. Mrakoplaš se horečnatě rozhlížel po okolním zástupu a po zádech mu běhal mráz, když se ho zezadu dotklo něco kousek nad pasem.

„Pomalu se obraťˇ,“ ozval se za ním hlas hladký jako černé hedvábí, „nebo se rozluč s ledvinami.“

Dav se zájmem přihlížel. Zdálo se, že dnes bude skvělý den.

Mrakoplaš se pomalu otáčel a cítil, jak ho po žebrech škrábe špička meče. Opačného konce čepele se držel Stren Withel — zloděj, bezohledný krutý šermíř a nevrlý účastník neoficiální soutěže o titul Největší zlosyn světa.

„Nazdar,“ řekl bez nadšení. O kousek dál zahlédl párek nesympatických chlapů, kteří právě zvedli víko Zavazadla a vzrušeně ukazovali na váčky se zlatem. Withel se usmál a s jeho zjizveným obličejem to provedlo neuvěřitelné věci.

„Znám tě. Ty jsi pouliční čaroděj. Co je to za věc?“

Mrakoplaš si všiml, že se zvednuté víko Zavazadla začalo slabě třást, i když bylo naprosté bezvětří. V rukou stále ještě svíral obrázkovou skříňku.

„Todle? To dělá vobrázky,“ prohlásil konverzačním tónem. „Poslyš, teď se chvilku usmívej, jo?“ Rychle ustoupil a zamířil na něj skříňku.

Withel na okamžik zaváhal. „Co?“ vypravil ze sebe.

„Výborně, teď tak chvilku vydrž…“ pokračoval Mrakoplaš.

Zloděj se zarazil, potom zavrčel a vztekle potřásl mečem.

V té chvíli se ozvalo třesknutí a strašlivý dvojhlasný výkřik. Mrakoplaš se raději neohlížel ze strachu, co všechno by mohl spatřit, a v okamžiku, kdy si na něj Withel vzpomněl, mizel už na druhé straně náměstí a stále ještě zrychloval.

Albatros se snesl dolů dlouhými, pomalými údery křídel, a když dopadl na plošinku v Patricijově Ptačí zahradě, skončil s tupým nárazem v nedůstojném chomáči peří.

Ošetřovatel ptáků dřímající na sluníčko ani náhodou nečekal dálkovou depeši tak krátce po té ranní, a tak zmateně vyskočil a začal

se rozhlížet.

Zanedlouho už spěchal s malým žlutým pouzdrem chodbami paláce a vysával si ošklivé seknutí zobákem na hřbetě jedné ruky, které díky své nepozornosti utržil.

Mrakoplaš dusal uličkou a nevěnoval nejmenší pozornost zuřivým výkřikům, které se řinuly z černé skříňky. Bez zaváhání se vyškrabal na vysokou zeď, která mu stála v cestě, a v záhybech pláště, který kolem něj vířil na všechny strany, připomínal rozcuchanou kavku. Přistál na dvorku obchodu s koberci, rozprášil zboží i zákazníky a s ohňostrojem omluv z něj zase vyběhl zadním východem ven. Proběhl jako šílený další uličkou, a kdyby se byl v posledním okamžiku vystrašeně nezastavil, zřítil by se z nábřeží přímo do Ankhu. Vypráví se o tajemných řekách, jejichž každá kapka může připravit člověka o život. Ankh, který na své cestě pohltil všechno, co obě města vyvrhla, mohl být klidně jednou z nich.

Odkudsi z dálky dolehly k řece zuřivé výkřiky, které se překvapivě rychle změnily ve výkřiky beznaděje. Mrakoplaš se zoufale rozhlížel po břehu a hledal nějaký člun, loďku, nebo alespoň malý výstupek na některé z obou vysokých hladkých zdí, které ho obklopovaly.

Byl v pasti.

Ač nevoláno, začalo se mu v hlavě zhmotňovat Zaklínadlo. Nebylo by správné tvrdit, že se je naučil. Ono samo se mu naučilo. Právě tahle událost vedla k jeho vyloučení z Neviditelné univerzity. Vsadil se a kvůli té sázce se odvážil otevřít Oktávo, poslední existující kopii grimoáru samotného Stvořitele (univerzitní knihovník byl v té chvíli zaměstnán jinde). Zaklínadlo se vymrštilo ze stran grimoáru a okamžitě se Mrakoplašovi zavrtalo hluboko do mozkových závitů. Z tohoto úkrytu je nebylo schopno odstranit ani spojené úsilí nejlepších mozků lékařské fakulty. Naneštěstí se jim nepodařilo zjistit ani to, *které* Zaklínadlo to vlastně bylo. Pozitivně ovšem zjistili, že to bylo jedno z osmi Základních zaklínadel, které byly složitě propleteny s osnovou materie samotného času a vesmíru.

Hned od první chvíle ovšem Zaklínadlo projevovalo velice nebezpečné tendence. Kdykoliv se cítil Mrakoplaš v tísni, nebo dokonce ohrožen, pokoušelo se býti řečeno.

Čaroděj pevně sevřel rty, ale první slabika se mu začala prodírat koutkem úst. Proti své vůli se mu pozvedla levice, a jak kolem něj začal houstnout oblak magických sil, vyletovaly mu z ní drobné oktarínové jiskřičky.

Zpoza rohu vyběhlo Zavazadlo a stovky kolen jeho malých nožiček pracovaly jako písty.

Mrakoplašovi poklesla brada. Nevyřčené Zaklínadlo zmizelo

v hloubi jeho mozku.

Jak se zdálo, nevadil truhlici ani velký orientální koberec, který se jí zachytil na hřbetě, ani jeden z obou zlodějů, který jí visel po boku za jednu ruku přiskřípnutou pod víkem. Koneckonců, byla to v pravém slova smyslu jenom mrtvá váha. Kousek za přiskřípnutou rukou vyčuhovaly pod víkem zbytky dvou prstů, ale po jejich majiteli nebylo ani stopy.

Zavazadlo se zastavilo pár stop před Mrakoplašem a po chvíli zatáhlo nožičky. Nemělo sice žádné viditelné oči, ale Mrakoplaš si byl naprosto jistý, že ho pozoruje. S očekáváním.

„Kšá," řekl nepříliš důrazně. Neustoupilo ani o krok, ale zato otevřelo víko a upustilo mrtvého lupiče a oba prsty.

Mrakoplaš si vzpomněl na zlato. Dalo se předpokládat, že Zavazadlo muselo mít pána. Že by v nepřítomnosti Dvoukvítka adoptovalo čaroděje?

Nastal odliv a špína na hladině Ankhu se začala v žlutém slunečním světle pohybovat dolů, směrem k říčním branám, ležícím sotva sto yardů po proudu. Bylo otázkou okamžiku přidat k ostatním odpadkům i mrtvého zloděje. I kdyby ho později přece jen našli, nikoho by to příliš nezajímalo. Kromě toho byli žraloci v ústí řeky zvyklí na pravidelnou a čerstvou stravu.

Mrakoplaš se chvíli díval za odplouvajícím tělem a přemýšlel, co udělá teď. Zavazadlo bude asi plavat. Musí jen počkat do soumraku a potom se svěřit odlivu. Níž po proudu bylo množství divokých míst, kde by mohl vylézt na pobřeží a potom — dobrá, jestli Patricij opravdu poslal své zprávy na všechny strany, bude se muset převléci a oholit a bude to. V každém případě tady byly i jiné země a jazyky jsou jeho silnou stránkou. Vždyť se může vypravit například do Chimerie, Gonimu nebo Ecalponu a ani celá armáda by ho nedostal zpět. A potom… bohatství, pohodlí, bezpečí…

Byla tady ovšem i ta záležitost s Dvoukvítkem. Mrakoplaš si dopřál několik chvilek smutku.

„No, mohlo to dopadnout hůř," řekl místo nekrologu. „Mohl jsem to být *já*."

Teprve když se pokusil vykročit, zjistil, že se mu kouzelnické roucho o něco zachytilo.

Natáhl krk dozadu a zjistil, že lem jeho šatů je pevně sevřen pod víkem Zavazadla.

„Ale Gorphale," pronesl Patricij milým hlasem. „Jen pojď dál. Sedni si. Neměl bys chuť na kousek medúzy v karamelu?"

„Vaše přání je mi rozkazem, pane," odpověděl stařec odměřeně, „snad s výjimkou těch nakládaných scyphozoidů."

Patricij pokrčil rameny a ukázal na malý svitek na stole.

„Čti,“ pobídl krátce návštěvníka.

Gorphal zvedl svitek, a když spatřil známé ideogramy Zlaté říše, pozvedl tázavě jedno obočí. Asi minutu tiše četl, pak svitek obrátil a pečlivě si jej prohlédl na druhé straně.

„Jsi proslulý znalec všeho, co se týká Říše,“ promluvil Patricij. „Máš pro to nějaké vysvětlení?“

„Vědomosti týkající se Říše nejsou ani tak sbírkou konkrétních údajů a dat, jako spíš znalosti jistých rozpoložení myslí,“ odpověděl starý diplomat. „To poselství je podivné, pravda, ale ne překvapivé.“

„Dnes ráno mně Císař *přikázal*,“ Patricij si dovolil přepych úšklebku, „*přikázal* mi, Gorphale, abych toho Dvoukvítka chránil. Ale jak to teď vypadá, musím ho dát zabít. Nezdá se ti to přinejmenším zarážející?“

„Ne. Císař je pouhý chlapec. Idealista. Chytrý. Laskavý ke svým poddaným. Jenže tuhle odpolední zprávu poslal — a musel bych se velice mýlit, kdyby to nebylo pravda — Velký vezír Devět roztočených zrcadel. Zestárl ve službě několika císařům, které považuje za sice nezbytnou, ale neobyčejně únavnou součást úspěšné vlády nad Císařstvím. Má rád, když je všechno pěkně na svém místě. Říše vůbec nevznikla tím, že by se povolilo věcem vymknout se danému řádu. To je jeho názor.“

„Aha…“ přikývl zamyšleně Patricij.

„Právě tak,“ usmál se Gorphal do dlouhých vousů. „Ten turista je právě jedna z věcí, které narušily zaběhlý řád. Devět roztočených zrcadel samozřejmě souhlasil s přáním svého pána, ale pak podnikl vlastní kroky, které mají zajistit, aby se ten tulák nevrátil domů a nepřinesl s sebou například nákazu nespokojenosti. Císařství je rádo, když lidé zůstanou na místech, kam je postavilo. Proto by bylo mnohem jistější, kdyby tenhle Dvoukvítek navěky zmizel někde v barbarských zemích. To znamená tady, pane.“

„Takže co mi radíš?“

Gorphal pokrčil rameny.

„Nejlepší by bylo, kdybyste neudělal nic. Ta věc se pravděpodobně brzo vyřeší sama. Možná,“ zamyšleně se poškrabal za uchem, „možná že by Cech vrahů mohl…?“

„Ach ano,“ přikývl Patricij. „Cech vrahů. Kdo je teď jejich prezidentem?“

„Zlorf Flanelnoha, pane.“

„Buď tak laskav a promluv s ním, ano?“

„Jak si přejete, pane.“

Patricij přikývl. Cítil velkou úlevu. Souhlasil s Devíti roztočenými zrcadly — život byl sám dost složitý. Lidé by měli zůstat tam, kam patří.

Z noční oblohy shlížela na Zeměplochu zářící souhvězdí. Kupci jeden po druhém zavírali své krámky. Mordýři, zloději, podvodníci, prostitutky, švindlíři, pasáci a recidivisté začali pomalu vstávat a pouštěli se do snídaně. Čarodějové se zabývali svými mnoha prostorovými záležitostmi. Dnešní noci docházelo ke konjunkci dvou mocných planet a už teď se začal prostor nad Kouzelnickou čtvrtí plnit prvními zaklínadly.

„Tak hele," řekl Mrakoplaš, „takhle bysme se nikam nedostali." Ukročil stranou, Zavazadlo ho bez váhání sledovalo a víko mělo výhružně pootevřeno. Mrakoplaš se na okamžik zabýval šílenou myšlenkou podniknout zoufalý skok do bezpečí. Zavazadlo několikrát nesouhlasně mlasklo víkem.

Jenže ta prokletá věc by mě prostě sledovala, pomyslel si zoufale. Vypadala neobyčejně urputně. Měl ošklivé podezření, že i kdyby s nakrásně dostal na koně a dal se na útěk, Zavazadlo by ho stejně sledovalo. Šlo by jen svým vlastním tempem, ale pořád. Navěky. Přeplavalo by řeky a oceány. Každou noc, kdy by on musel odpočívat, by se o kousek přiblížilo. A pak by po mnoha letech, v nějakém vzdáleném exotickém městě, jednoho dne zaslechl zvuk stovek malých nohou, které v ulici za ním zrychlují krok…

„Vybralo sis špatnýho chlapa!" zasténal. „Dyť já za to přeci nemůžu! Já ho neunes!"

Truhla popošla kousíček kupředu. Teď už měl Mrakoplaš za patami jen uzoučký proužek kluzkého nábřeží, který ho odděloval od špinavé řeky. Jasnovidný záblesk mu prozradil, že ta bedna umí jen plavat rychleji než on. Pokusil se zahnat myšlenky na to, jaké by to asi bylo utopit se ve špinavém Ankhu.

„Vono totiž nepřestane, dokáď si nedáš říct," ozval se konverzačním tónem slabý hlásek.

Mrakoplaš upřel oči na ikonograf, který mu visel kolem krku. Malá dvířka byla otevřena, homonkulík se opíral o jejich rám, kouřil dýmku a pobaveně sledoval celou scénu.

„Dobrá, ale tebe vezmu s sebou," procedil Mrakoplaš vztekle sevřenými zuby.

Skřet vytáhl dýmku z úst. „Cos to říkal?"

„Řek sem, sakra, že tě vemu s sebou!"

„Jó, jen si poslu ž." Pidimuž významně poklepal na dřevěnou stěnu krabice. „Uvidíme, kdo pude dřív ke dnu."

Zavazadlo zívlo a postoupilo o další desetinku palce.

„No jo, tak jo," zvolal Mrakoplaš rozčíleně, „ale musíš mi dát čas na rozmyšlenou!"

Zavazadlo pomalu o kousek couvlo. Mrakoplaš se přesunul na relativně bezpečnou půdu, sedl si a zády se opřel zeď. Za řekou plála světla Ankhu.

„Ty seš přeci čaroděj,“ ozval se na jednou obrázkový skřet. „Ty už něco vymyslíš, abysme ho našli.“

„Bojím se, že to s tím čarodějnictvím není nijak slavný.“

„No dyť se můžeš na každýho vyflajznout a všecky je proměnit v červy, ne?“ dodával mu šotek odvahu, aniž vzal v potaz jeho poslední prohlášení.

„Ne. Přeměna ve zvířata je kouzlo, které patří do osmýho kouzelnýho stupně. Já sem školu nedodělal. Umím jenom jedno kouzlo.

„Fajn, to nám bude stačit, co?“

„No, vo tom pochybuju,“ zamumlal Mrakoplaš nešťastně.

„Co to kouzlo dělá?“

„To já právě nevím. A vlastně vo tom ani nechci mluvit. Ale abych ti řek pravdu,“ pokračoval v náhlém záchvatu upřímnosti, „voni žádný kouzla nejsou zrovna to nejlepší. Trvá to celý tři měsíce, než se ti podaří pořádně uložit do hlavy i to nejjednodušší, a pak ho stačí jedinkrát použít a fíí, je pryč. To je na celý magii to nejhloupější, abys věděl. Ty strávíš dvacet let učením kouzla, který ti vyvolá ve tvý ložnici nahatou pannu, ale v tý době už seš napůl slepej, jak pořád koukáš do všech těch kouzelnejch knih, a tak přivotrávenej rtuťnatejma výparama, že vůbec nevíš, co bys s ní měl dělat.“

„No, fakt je, že takhle sem vo tom nikdy nepřemejšlel,“ zavrtěl skřítek hlavou.

„Podívej, berem to všechno ze špatný strany. Když Dvoukvítek řekl, že u nich v Císařství mají mnohem lepší druh kouzel, myslel sem, prostě sem myslel, že…“

Šotek na něj v očekávání zíral. Mrakoplaš se v duchu proklel.

„No když už to musíš vědět, tak sem si myslel, že vůbec nemyslí *kouzla*, aspoň ne jako takový.“

„A co jinýho by měl podle tebe myslet?“

Mrakoplaš se začal cítit opravdu mizerně. „Já nevím,“ vypravil ze sebe. „Nějakej lepší způsob, jak dělat věci, to sem myslel. Něco, v čem je nějakej řád a logika. Třeba osedlat si blesky, nebo tak něco.“

Skřítek na něj vrhl přátelský, ale současně soucitný pohled.

„Blesky jsou oštěpy, které po sobě házou hromoví obři, když spolu bojují,“ prohlásil uklidňujícím tónem. „To je přeci dokázaná meteorologická skutečnost. Blesk *nemůžeš* osedlat.“

„Já vím,“ přikývl Mrakoplaš nešťastně. „Tady mám fakt mezeru v argumentech.“

Pidimužík přisvědčil a zmizel v hloubi ikonografu. O chvíli později ucítil Mrakoplaš vůni smažené slaniny. Vydržel to ještě chvíli, ale jeho žaludek nakonec tu zátěž neunesl, a proto zaklepal na skříňku. Skřítek vystrčil hlavu.

„Přemejšlel jsem vo tom, co s řek,“ prohlásil dřív než stačil

Mrakoplaš otevřít ústa. „A i kdyby se ti podařilo hodit na něj postroj, jak bys ho chtěl přinutit, aby ti tahal vůz, co?“

„Vo čem to k čertu mluvíš?“

„No přeci vo blesku. Dyť akorát lítá nahóru a dólu. Ty bys chtěl, aby šel rovně, vocaď někam, ne nahóru a dólu. No a kromě toho by na něm ten postroj asi shořel, myslim.“

„Mně můžou bejt všechny blesky ukradený! Jak mám přemejšlet s prázdným žaludkem?“

„No tak něco sněz, to je logický, ne?“

„A jak to mám asi udělat, to bys mně neřekl? Jenom se pohnu a ta zatracená bedna si na mě votvírá víko!“

Zavazadlo, jako by mu rozumělo, otevřelo víko dokořán.

„No hele.“

„Ale vono tě nechce kousnout,“ prohlásil skřítek. „Je tam jídlo. Když budeš hladovej, nejsi mu nic platnej.“

Mrakoplaš nahlédl do temných vnitřností Zavazadla. A skutečně. Mezi ostatními věcmi, krabicemi a sáčky se zlatem zahlédl několik lahví a balíčků v mastném papíře. Cynicky se zasmál, pečlivě pohledal celý kousek nábřeží, a když nakonec našel kus suchého dřeva asi té správné délky, vzepřel ji tak uctivě, jak jen to bylo možné, mezi tělo truhly a zvednuté víko a teprve potom se odvážil vytáhnout jeden z plochých balíčků.

Obsahoval soupravu sušenek tvrdších než diamantové dřevo.

„Chvinchekj hivot,“ zamumlal opatrně, aby ještě víc nepodráždil bolavé zuby.

„To sou pravý značkový Cestovní suchary kapitána Osmidrápa, dokonalý na cesty. Chutný a výživný,“ poučoval ho trpaslík ze dveří své skříňky. „Zachránily tisíce životů na moři, nenech se mejlit.“

„Jasně, tak akorát když si z nich někdo udělá záchrannej vor, nebo by se taky daly naházet žralokům a pak se koukat, jak se ty nenažranci topěj. A co je v těch flaškách, jed?“

„Voda.“

„Ale dyť voda je všude vokolo! Proč si s sebou vozí, u Malejch bohů, vodu?“

„Důvěra.“

„Důvěra?“

„Jo. To je to, co nemá k místní vodě. Vidíš?“

Mrakoplaš otevřel jednu z lahví. Obsahovala tekutinu, která skutečně mohla být vodou. Měla nevýraznou, nijakou chuť, bez jediné stopy oživení. „Bez chuti a bez zápachu,“ zabručel.

Zavazadlo tiše zaskřípělo a přivolalo tak jeho pozornost. S líným výrazem přesně vypočítané hrozby se víko pomalu zavřelo a rozdrtilo Mrakoplašův provizorní klín jako kus perníku.

„No dobrá, nemusí bejt hned zle,“ prohlásil. „Dyť přemejšlim!“

Ymorovo velitelství bylo v Nakloněné věži, v místě, kde se spojovala Ojíněná ulice se Zamrzlou uličkou. Osamocený strážný, opírající se ve stínu o zeď, zvedl o půlnoci hlavu ke kolotajícím planetám a začal přemýšlet o tom, jaké asi věští změny v jeho osudu.

Ozval se slaboučký zvuk, silný sotva jako komáří zívnutí.

Strážný se podíval dolů opuštěnou uličkou a v měsíčním světle zachytil záblesk čehosi, co leželo na blátivé zemi jen kousek od něj. Stříbřité paprsky se zaleskly na zlaté minci a jeho užaslý vzdech byl tak hlasitý, že se ozvěnou odrazil od zdí uličky.

Znovu se ozval ten tichoučký zvuk a do odpadní strouhy na druhé strany ulice se vkutálela další mince.

V okamžiku, kdy ji sebral, objevila se další, která ještě ani nestačila zastavit. Strážný si vzpomněl na pověst, podle které vzniká zlato krystalizováním hvězdného světla. Dosud ho ani ve snu nenapadlo věřit tomu, že by z nebe mohlo padat něco tak těžkého jako zlato.

Když došel na roh následující temné uličky, spadla další mince. Jenže tahle byla se spoustou ostatních v koženém pytlíku, kterým Mrakoplaš udeřil ze všech sil do hlavy.

Když se strážný probral, zjistil, že se dívá do zuřivého obličeje promovaného čaroděje, který mu na krk tiskl špičku meče. Kromě toho mu ve stínu něco svíralo nohu.

Bylo to takové to znepokojující sevření, kterým tajemný nepřítel naznačoval, že kdyby chtěl, mohl by sevřít mnohem silněji.

„Kde je ten bohatý cizinec?“ zasyčel čaroděj. „Rychle!“

„Co mě to drží za nohu?“ odpověděl strážný a v hlase se mu zaznívál tón rostoucí hysterie. Pokusil se ze sevření vykroutit.

Tlak zesílil.

„To si raději ani nepřej vědět,“ zasípal čaroděj „Dávej pozor: Kde je ten cizinec?“

„Tady neni! Odvezli ho k Broadmanovi! Každej ho hledá! Ty seš Mrakoplaš, žejo? Ta truhla — truhla, co vokusuje lidi — ohnenenene… prosíííím…“

Mrakoplaš zmizel. Strážný ucítil, jak neviditelný tvor, nebo spíš (a strážný se při tom pomyšlení otřásl hrůzou) neviditelná *věc*, povoluje své sevření.

Když se pokusil vyškrábat na nohy, vyrazilo ze tmy veliké a těžké *něco*, srazilo ho to na zem a tiše dusalo za čarodějem. To něco mělo stovky malých nožiček.

Dvoukvítek, vyzbrojen pouze svou svépomocně vyrobenou konverzační příručkou, se pokoušel zasvětit Broadmana do tajemství *pojí-štěnic*. Tlustý hospodský napjatě naslouchal a malá tmavá očka mu

blýskala.

Od druhého konce stolu jim s mírně pobaveným zájmem naslouchal Ymor a občas hodil některému ze svých havranů vybrané sousto z vlastního talíře. Vedle stolu přecházel sem a tam Withel.

„Zbytečně to dramatizuješ," zabručel Ymor, aniž odvrátil oči od hovořící dvojice. „Dej na mě, Strene, cejtim to v kostech. Kdo by se odvážil tady na nás zaútočit? A ten pouliční iluzionista přileze, uvidíš. Je moc zbabělej na to, aby nepřišel. Pokusí se s náma dohodnout. A my ho lapnem. A s ním zlato. A bednu."

Withelovo jediné oko zablesklo a pěstí jedné ruky udeřil do dlaně ruky druhé.

„Kdo by si pomyslel, že může na Ploše existovat takový kus Myslícího hruškovníku! Jak nás to mohlo napadnout?"

„Nebuď zbytečně nervózní, Strene. Věřím, že se ti to tentokrát podaří," usmál se na něj příjemně Ymor.

Jeho kapitán si znechuceně odfrkl a vyšel z místnosti, aby seřval své muže. Ymor se vrátil k pozorování turisty.

Bylo to podivné, ale jak se zdálo, malý mužík si vůbec neuvědomoval vážnost svého postavení. Ymor si dokonce všiml, že se několikrát rozhlédl po místnosti s výrazem největší spokojenosti. Celou věčnost už mluvil s Broadmanem a Ymor si všiml, že mu dokonce podal jakýsi kus papíru. A Broadman dal cizinci několik mincí. To bylo zvláštní.

Když se Broadman zvedl a šoural se kolem, vyletěla ruka náčelníka lupičů jako ocelové pero a sevřela se na tlusťochově zástěře.

„Tak a teď vyklop, kamaráde, vo co tady de?" zeptal se výhružně tichým hlasem.

„V-vo nic, Ymore. To je docela soukromá věc."

„Ale di, Broadmane, odkdy před sebou maj kamarádi jako my nějaký tajnosti?"

„No jo. Víš, já sám si nejsem docela jistej, co to všechno znamená. Je to takovej druh sázky, rozumíš?" pustil se hospodský nervózně do vysvětlování. „Von tomu říká *pojí-štěnic*. Je to, jako kdyby ses vsadil, že Prokopnutej buben neshoří."

Ymor se díval Broadmanovi do očí, dokud se hospodský nezačal potit strachem a rozpaky. Náčelník lupičů se nakonec zasmál.

„Tahle hromada červotočem a červy prolezlého dřeva?" řekl. „Ten chlap musí bejt blázen!"

„Jo, ale blázen na peníze. Řek mi, že když teď dostal ty… to… nemůžu si vzpomenout, jako tomu říká — ty vsazený peníze, prostě, tak že mi ty lidi z Agateánskýho císařství zaplatěj. Dyž Buben shoří. Já teda doufám, že ne. Že neshoří. Buben, sem chtěl říct, chtěl sem říct, že je jako můj domov, starej dobrej Buben, že jo…"

„Ty nejsi tak pitomej, jak vypadáš, co?" odpověděl Ymor a

hospodského odstrčil.

Dveře se rozletěly dokořán a s třeskem narazily do zdi.

„Hej," zakřičel Broadman, „to sou mý dveře!" Pak si uvědomil, kdo to stojí na vrcholku schodiště, a po hlavě se vrhl na nejbližší stůl. Bylo dobře, že nemarnil čas, protože místností zasvištěla krátká černá šipka a se zaduněním se zarazila do desky stolu, pod kterým se ukryl.

Ymor pomalu a opatrně zvedl ruku a nalil ještě jeden džbánek piva.

„Nepřisedneš si, Zlorfe?" řekl potom klidně. „Ten meč můžeš odložit, Strene. Zlorf Flanelnoha je náš přítel."

Náčelník Cechu vrahů dovedně protočil svou foukačku kolem prstu a jediným plynulým pohybem ji zasunul do pouzdra.

„Strene!" řekl Ymor.

Černý lupič zasyčel a zasunul meč do pochvy. Ruku však nespustil z jílce a oči z vraha.

Nebylo to tak jednoduché. Služební postup v Cechu vrahů byl otázkou konkurenční soutěže a praxe byla její nejdůležitější — i když ne jedinou — součástí. Z toho důvodu byla Zlorfova široká, poctivá tvář jedinou sítí jizev, což byl pochopitelně výsledek vyřazovacích soutěží muže proti muži. Zlorfova tvář asi nikdy nevypadala nejlíp — říkalo se dokonce, že si Zlorf vybral tuhle profesi plnou kápí, širokých plášťů a nočních potulek ze zdravotních důvodů. Zasvěcení totiž tvrdili, že po rodičích zdědil část skřetí krve a nesnáší právě nejlépe denní světlo. Byl ovšem taky pravda, že lidé, kteří to tvrdili a byli právě Zlorfovi na doslech, si většinou odnášeli uši domů v klobouku.

Zlorf sestoupil po schodech, následován skupinkou vybraných mordýřů. Když se ocitl přímo proti Ymorovi, prohlásil: „Přišel jsem si pro toho cestovatele."

„Co se do toho vůbec motáš, Zlorfe?"

„To by se divil. Grinjo, Urmonde — berte ho."

Dva z vrahů postoupili kupředu. V tom okamžiku před ně skočil Stren a v ruce se mu zdánlivě z ničeho zhmotnil meč, jehož hrot se chvěl několik centimetrů od jejich hrdel.

„Pravděpodobně bych stihl zabít jen jednoho," zamumlal, „ale hádejte — kterého?"

„Co kdyby ses kouknul támhle, Zlorfe?" ukázal Ymor prstem.

Z temného stínu mezi trámy se na ně upírala řada zlých, žlutých očí.

„Stačí ještě jeden krok, a až půjdete odsud, bude mít ta vaše parta mnohem míň vočí, než když jste sem přišli," prohlásil náčelník zlodějů. „Takže si sedni, Zlorfe, napij se a promluvme si rozumně. Myslel jsem si, že jsme se dávno dohodli. Ty neloupíš a já nevraždím. Aspoň ne za peníze," dodal po chvilce.

Zlorf přijal nabízené pivo.

„Tak?“ řekl. „Tak jo, já ho zabiju a ty si ho potom můžeš oloupit. Je to támhleten srandovní mrňous?“

„Jo.“

Zlorf se zadíval na Dvoukvítka, který se na něj přátelsky usmál a pokrčil rameny. Málokdy přemýšlel o tom, proč si někdo přeje smrt někoho jiného. Zabíjení bylo jeho zaměstnání.

„Můžu se zeptat, kdo je tvým klientem?“ řekl Ymor.

Zlorf pozvedl ruku. „No tak!“ protestoval. „To je otázka profesionální etiky.“

„Samozřejmě. Jen tak mimochodem…“

„Ano?“

„Mám venku dva strážné…“

„Měl jsi.“

„Dalšího v těch dveřích přes ulici…“

„Už ne.“

„A dva lukostřelce na střeše.“

Zlorfovi přeběhl po tvář záchvěv pochybnosti, podobný poslednímu slunečnímu paprsku na špatně zoraném poli.

Dveře se znovu rozletěly dokořán a ošklivě pomačkaly vraha, který stál těsně za nimi.

„Přestaňte s tím!“ zaječel Broadman zpod svého stolu.

Zlorf i Ymor zírali na muže, který se objevil na prahu. Byl malý, tlustý a přepychově oblečený. *Neobyčejně* přepychově oblečený. Na ulici za ním se rýsovalo několik velkých postav. *Neobyčejně* velkých a *výhrůžných* postav.

„Kdo je to?“ zeptal se Zlorf.

„Já ho znám,“ zabručel Ymor. „Jmenuje se Rerpf. Patří mu hospoda U sténajícího talíře dole vedle Mosazného mostu. Strene, pryč s ním!“ Rerpf pozvedl ruku plnou prstenů. Stren Withel na polovině cesty ke dveřím zaváhal, protože dveřmi se do místnosti vecpalo několik obrovských trollů, postavili se po obou stranách malého tlusťocha a v nezvyklém světle mrkali očima. Na předloktích podobných pytlům mouky se jim převalovaly svaly velikosti melounů. Každý z trollů svíral těžkou válečnou sekeru s dvojitým ostřím. Mezi palcem a ukazováčkem.

Broadman vyletěl ze svého úkrytu a tvář měl zrůzněnou vztekem.

„Ven!“ řval. „Okamžitě si vocuď vodveď ty trolly!“

Nikdo se ani nepohnul. V celé místnosti bylo najednou ticho jako v hrobě. Broadman se rychle rozhlédl. Teprve teď mu začalo docházet, co to vlastně řekl a komu. Zaúpění, které se mu vydralo ze rtů, si oddechlo, že je konečně na svobodě.

Ke dveřím od sklepa se dostal ve chvíli, kdy jeden z trollů líným pohybem zápěstí poslal svou sekeru napříč místností. Bouchnutí dveří a praskot, se kterým se po nárazu sekery rozštíply, se slily prakticky

v jediný zvuk.

„Do hajzlu!“ zasípal Zlorf Flanelnoha.

„Co chceš?“ zeptal se Ymor.

„Jsem tady z rozhodnutí Cechu kupců a obchodníků,“ prohlásil Rerpf klidně. „Přišel jsem, jak by se řeklo, chránit naše zájmy. Tím mám na mysli támhle toho mužíka.“

Ymor nakrčil čelo.

„No to mě podrž,“ prohlásil, „ale já mám dojem, že si říkal něco o Cechu obchodníků?“

„A kupců,“ přikývl Rerpf. Mezi trolly se teď za ním objevilo několik lidských postav, které Ymor matně poznával. Viděl je za různými pulty, jak prodejními, tak nálevními. Takové ty postavy ve stínu, nenápadné, nevýrazné, zdánlivě přebytečné. Kdesi v zadu v hlavě mu začala pomalu klíčit zvláštní ošklivá myšlenka. Přemýšlel o tom, jak by asi bylo, řekněme lišce, kdyby narazila na rozzlobenou ovci. A co víc, na takovou ovci, která si mohla dovolit zaměstnat pár vlků.

„A… mohl bych se zeptat, jak dlouho ten — cech — funguje?“ zeptal se opatrně.

„Od dnešního odpoledne,“ ušklíbl se Rerpf. „A pro vaši informaci — stal jsem se jeho vicecechmistem a zástupcem pro turismus.“

„A co to má bejt, ten turismus, co vo něm pořád mluvíš?“

„No, zatím to nevíme zcela přesně…“ odpověděl Rerpf. Přes rameno mu vystrčil hlavu jakýsi vousatý stařec a zakrákoral: „Když mám mluvit za morporkské vinárníky, tak turismus znamená kšeft. Jasný?“

„Takže?“ nadhodil Ymor chladně.

„Takže,“ opáčil Rerpf, „jak jsem řekl, chráníme své zájmy.“

„Zloději VEN, zloději VEN!“ začal skandovat Rerpfův obstarožní společník. Zlorfovi se roztáhla tvář v úsměvu. „VRAZI taky,“ dožadoval se stařec vzápětí. Zlorf zavrčel.

„Dejte si rozumně říct,“ pokračoval Rerpf. „Všude kolem se krade a vraždí. Jaký dojem to může udělat na naše návštěvníky? Přijedou bůhví odkud podívat se na naše krásné město plné historických a architektonických skvostů, chtějí vidět naše exotické zvyky a obyčeje a nakonec se probudí mrtví a v nějaké zapadlé uličce, nebo dokonce ve špinavé vodě Ankhu. Jak potom mají vyprávět svým přátelům a známým, jak skvěle si to u nás užili? Tak už se s tím konečně smiřte, musíte jít s dobou!“

Zlorf s Ymorem se na sebe podívali.

„Musíme, nebo ne?“ řekl Ymor.

„No tak pojďme, bratře,“ souhlasil Zlorf. Jediným pohybem vytáhl foukačku, nasadil ji k ústům a vyslal směrem k nejbližšímu

trollovi černou šipku. Ten se otočil a hodil po něm sekerou, která zasvištěla vrahovi těsně kolem hlavy a zabořila se do hrudi méně šťastného zloděje za ním.

Rerpf se sehnu a umožnil tak za ním stojícímu trollovi zvednout těžkou ocelovou kuši a vystřelit po nejbližším vrahovi střelu dlouhou jako malý oštěp. A to byl teprve začátek…

Už dříve jsme se v našem vyprávění zmínili o tom, že lidé, kteří jsou citliví na oktarínu — tedy osmou barvu, ten pigment Představivosti a Fantazie — mohou zahlédnout věci, které ostatní nevidí.

Tak se stalo, že Mrakoplaš potkal Smrtě. Pospíchal přeplněnými večerními bazary Morporku, které jen tu a tam osvětlovalo pár pochodní, když se mu do cesty připletla vysoká temná postava. Obrátil se, aby ji počastoval několika šťavnatými kletbami, a zjistil, že stojí tváří v tvář Smrťovi.

Musel to být Smrť. Kdo jiný by se potuloval po světě s prázdnými očními důlky, a kosa, kterou nesl přes jedno rameno, taky něco napovídala. Jak na něj Mrakoplaš v hrůze zíral, vynořil se odněkud zamilovaný párek a se smíchem a pošťuchováním prošel přímo zjevením, aniž si jeden, nebo druhý čehokoliv všiml.

Smrť se zatvářil užasle, pokud je to možné říct o tváři bez pohyblivých částí.

MRAKOPLAŠ? Řekl tónem, který připomínal zvuk olověných vrat, zavíraných hluboko pod zemí.

„Hm," odpověděl Mrakoplaš a pokusil se pomalu ucouvnout před nehybným pohledem těch prázdných důlků.

CO TADY VLASTNĚ DĚLÁŠ? (Bumm, bumm, duněla víka hrobek v temnotě červy prolezlého nitra starých hor…)

„A kde bych měl jako bejt?" zeptal se Mrakoplaš. „Heleď, sem si jistej, že máš spoustu svý práce jinde, takže kdybys mě nechal projít…"

JSEM VELICE PŘEKVAPEN, ŽE NA TEBE NARÁŽÍM TADY, MRAKOPLAŠI, PŘESTOŽE S TEBOU PRÁVĚ DNES V NOCI MÁM MÍT SCHŮZKU.

„No to přeci, to ne…"

ALE ANO! TO, CO MNE NA TOM TAK UDIVUJE, JE ŽE JSEM SE S TEBOU MĚL SETKAT V PSEUDOPOLISU.

„No jo, ale dyť to je pět set mil vocuď!?"

MNĚ TO POVÍDEJ! ZASE SE NA TOM VŠEM NĚCO POROUCHALO. PODÍVEJ SE, NECHTĚL BYS TŘEBA…

Mrakoplaš pomalu ustupoval dozadu a na ochranu zvedal ruce před sebou. Od nedalekého stánku se sušenými rybami pozoroval celou scénku pobavený trhovec, který viděl Mrakoplaše a považoval

ho za blázna.

„V žádným případě!“

MOHL BYCH TI PŮJČIT NEOBYČEJNĚ RYCHLÉHO KONĚ.

„Ne!“

ANI TROCHU BY TO NEBOLELO.

„Ne!“ Mrakoplaš se otočil a dal se na útěk. Smrť ho chvilku pozoroval a pak zklamaně pokrčil rameny.

TAK SE BĚŽ BODNOUT, řekl. Otočil se a všiml si veselého prodavače ryb. S nevrlým úšklebkem natáhl kostnatý prst a zastavil mu srdce, ale nijak zvlášť pyšný na to nebyl.

Pak si Smrť připomněl, co se má dnes v noci stát. Kdybychom prohlásili, že se Smrť usmál, byla by to možná lež, protože měl tvář navěky ztuhlou do vápenatého šklebu. Jen skutečný optimista by to mohl pokládat za úsměv. Ale teď si začal pobrukovat veselou písničku, rozvernou jako hromadný hrob morových obětí. Už se nezdržoval, jen ještě vysál život z jepice, která proletěla kolem, a sebral jednu devítinu života vystrašené kočce, ukryté pod opuštěným stánkem se sušenými rybami (všechny kočky totiž vidí oktarínu). Pak se Smrť otočil na podpatku a vydal se k hospodě U prokopnutého bubnu.

Morporkská Krátká ulice je jednou z nejdelších ve městě, na posměrném konci na ni nasedá Filigránská ulice, takže obě ulice tvoří jakési velké T. Prokopnutý buben je umístěn v jejich spojení, tudíž se z něj dá přehlédnout celá délka Krátké ulice.

Na nejvzdálenějším konci Krátké ulice se objevil polovypuklý stín na stovkách nožiček a pomalu se dal do pohybu. Zprvu běžel sotva pomalým klusem, ale v polovině dlouhé ulice už letěl jako vystřelený šíp.

Ještě temnější stín se pomalu sunul podél zdi Bubnu, jen několik kroků od dvojice trollů, kteří střežili dveře. Mrakoplaš se potil. Kdyby tak zaslechli tiché cinkání speciálně připravených váčků, které měl zavěšené u pasu…

Jeden z trollů poklepal svému kolegovi na rameno, přičemž se ozval zvuk, jako by na sebe narážely dva oblázky. Ukázal dolů osvětlenou ulicí.

Mrakoplaš vyrazil ze svého úkrytu, obrátil se a vhodil nejbližším oknem do hostince svůj první granát.

První to zahlédl Withel. Váček s pomalým otáčením přeletěl místnost, pak narazil na hranu stolu a praskl. Vzápětí se po podlaze s jasným cinkotem rozsypaly zlaté mince, které se kutálely do všech stran.

Místnost náhle ztichla a bylo slyšet jen tichý cinkot zlata a sténání raněných. Withel se zuřivou kletbou probodl vraha, se kterým bojoval,

a vykřikl: „Je to trik! Nikdo se ani nehne!“

Tři dvacítky mužů a tucet trollů ztuhlo v podřepu s nataženýma rukama.

Potom se dveře rozletěly potřetí. Proběhli jimi dva trollové, zabouchli je, horečně zastrčili těžkou závoru a rychle seběhli po schodech do místnosti.

Zvenku sem náhle dolehlo crescendo stovek dupajících nohou. A pak se dveře otevřely naposled. Přesněji řečeno vybuchly. Obrovská dřevěná závora přeletěl celou místnost a povolil dokonce samotný rám dveří.

Dveře i s rámem přistály na jednom stole, který se okamžitě změnil v hromadu třísek. Teprve v tom okamžiku si zkamenělí bojovníci všimli, že na hromadě dřeva leží ještě něco. Byla to truhlice, která sebou zoufale zmítala, aby se zbavila zbytků roztříštěného dřeva, jež ji pokrývaly.

Ve dveřích se objevil Mrakoplaš a vrhl další ze svých zlatých granátů, který narazil do zdi a rozhodil do všech stran jiskřivý déšť.

Dole ve sklepě pozvedl Broadman hlavu ke stropu, něco si zamumlal a pokračoval v práci. Už rozházel po zemi celou zásobu svíček, kterou měl připravenu na Pootočnu[2], a mezi nimi se válela spousta dřeva nasekaného na podpal. Teď se pustil do sudu s olejem na svícení.

„*Pojí-štěnic*,“ mumlal si. Olej vytryskl a Broadmanovi se kolem nohou začala rychle šířit mastná kaluž.

Withel s tváří zrůzněnou zuřivostí se vrhl přes místnost. Mrakoplaš pečlivě zamířil a plnou silou zasáhl zloděje do prsou váčkem zlata.

Teď už Ymor řval a ukazoval obviňujícím prstem. Ze svého bidla na trámech se snesl havran a s roztaženými pařáty zaútočil na čaroděje.

Nedoletěl. Když byl zhruba v půli své dráhy, vymrštilo se ze změti rozdrceného dřeva Zavazadlo, ve skoku chňaplo a vzápětí se zaduněním zavřelo víko.

Dopadlo měkce jako kočka. Mrakoplaš zahlédl, jak se znovu na kratičký okamžik víko pootevřelo. Jen tak, aby mohl jazyk jako palmový list a v barvě mahagonu olíznout pár peříček, která ulpěla na okraji.

V té chvíli se od stropu utrhl obrovský svícen ve tvaru kola a v místnosti se zešeřilo. Mrakoplaš se přikrčil jako pružina a vymrštil se vzhůru. Podařilo se mu zachytit jednoho trámu a s udivující silou se vytáhl nahoru do relativního bezpečí pod stropem.

„Že je to ale vzrušující, co?“ řekl mu do ucha známý hlas.

Zatím si zloději, vrazi, trollové a obchodníci dole uvědomili, že

podlaha je kluzká rozházenými zlatými mincemi a kromě toho že se v šeru místnosti pohybuje něco příšerného. Jako jeden muž se vrhli ke dveřím a potíže jim působilo především to, že hledali na několika různých místech.

Mrakoplaš, svým skokem povznesen nad ten zmatek, zíral na Dvoukvítka. „To tys uříz ten svícen?“ zasyčel.

„Ano.“

„Jak to, že seš tady nahoře?“

„No myslel jsem si, že se jim tam raději nebudu plést, abych nepřekážel.“

Mrakoplaš o tom chvilku přemýšlel. Nezdálo se, že by k tomu mohl něco říci. Dvoukvítek dodal: „Opravdová rvačka! Mnohem lepší, než jsem si vůbec dokázal představit! Myslíš, že bych jim měl poděkovat? Nebo jsi to s nimi dohodl?“

Mrakoplaš se na něj tupě zadíval. „Myslím, že bysme měli slézt,“ řekl pak bezbarvým hlasem. „Všichni už jsou pryč.“

Táhl Dvoukvítka přes podlahu posetou troskami nábytku a nahoru po schodech. Když vyšli ven, noc se právě ztrácela v dáli. Na nebi sice ještě zářilo několik hvězd, ale měsíc už zacházel a směrem na Okraj se objevil na obloze slabý šedý proužek. Mnohem důležitější však bylo to, že ulice zela prázdnotou.

Mrakoplaš začichal.

„Necejtíš volej?“ zeptal se pochybovačně.

V tom okamžiku vystoupil ze stínu Withel a podrazil mu nohy.

Broadman si klekl na vrcholu sklepních schodů a začal manipulovat s křesadlem. Rychle zjistil, že je vlhké.

„Já tu všivou kočku zabiju,“ zamumlal a začal šmátrat po náhradním křesadle, které obyčejně leželo ve výklenku vedle dveří. Bylo pryč. Broadman řekl ošklivé slovo.

Zničeho nic se ve vzduchu vedle něj objevila hořící pochodeň.

PROSÍM, POSLUŽ SI.

„Díky,“ odpověděl Broadman.

NENÍ ZAČ.

Broadman se rozpřáhl, aby hodil pochodeň dolů do sklepa, ale ruka se mu zastavila v půli cesty. Podíval se na hořící smotek a na čele se mu objevily vrásky. Obrátil se a pozvedl pochodeň nad hlavu, aby si posvítil. Nedávala sice mnoho světla, ale i tak vyloupla ze tmy jakýsi tvar.

„Oh, ne –“ vydechl.

ALE ANO, odpověděl Smrť.

Mrakoplaš upadl na zem.

Na okamžik si pomyslel, že ho Withel probodne na místě, kde

leží. Ale bylo to ještě horší. Withel čekal, až vstane.

„Vidím, že máš meč, čaroději," řekl nebezpečně tichým hlasem. „Tak vstaň a podíváme se, jak s ním umíš zacházet."

Mrakoplaš vstával tak pomalu, jak to jen šlo, a nakonec vytáhl od pasu krátký meč, který vzal jednomu strážnému pár hodin a sto let předtím. V porovnání s Withelovou dokonale vybroušenou zbraní to byla taková krátká a tupá věcička.

„Jenže já neumím šermovat," zakňoural.

„Výborně!"

„Slyšel jsi někdy o tom, že čaroděje nemůžeš zabít sečnou nebo bodnou zbraní?" pokusil se Mrakoplaš zoufale.

Withel se chladně usmál. „Slyšel jsem to," řekl. „Už dlouho jsem se těšil na okamžik, kdy se o tom přesvědčím." Vrhl se kupředu.

Mrakoplaš zachytil první útok čirou náhodou, zvedl v šoku ruku nahoru a díky tomu zachytil druhý úder a třetí ho zasáhl do rozevlátého pláště ve výši srdce.

Něco zazvonilo.

Withelovi odumřel v ústech vítězný výkřik. Provedl bezchybný výpad a znovu bodl do čarodějova těla. Mrakoplaš znehybněl hrůzou. Ozvalo se další zazvonění a pod okrajem čarodějova pláště se začaly na zem sypat zlaté mince.

„Takže ty krvácíš zlaté mince, co?" zasyčel Withel. „Tak teď se podíváme, jestli máš to zlato ukryto i v té své šedivé bradě, ty mizerný…"

Když se jeho meč napřáhl k poslednímu úderu, začala sílit slabá záře, která v posledních minutách doutnala v lokále u Prokopnutého bubnu, a vzápětí vybuchla v obrovské ohnivé kouli, která rozrazila zdi do ulice a odnesla střechu víc než sto stop daleko.

Withel se díval na zuřící plameny celkem nevzrušeně. Mrakoplaš se vrhl stranou. Sehnul se pod čepelí nepřítele a máchl svou vlastní zbraní tak nešikovně, že Withela zasáhl naplocho a navíc si ochromil ruku. Všude kolem padaly jiskry a kapky hořícího oleje a Withel chytil rukama oblečenýma v rukavicích Mrakoplaše za krk.

„To jsi udělal ty!" zaječel. „Ty a ta tvoje mizerná bedna!"

Palci nahmátl Mrakoplašovu průdušnici. A je to tady, pomyslel si čaroděj. Vem to jak vem, vždycky je to z deště pod okap.

„Odpusťte," ozval se Dvoukvítkův hlas.

Mrakoplaš cítil, jak stisk na jeho hrdel povoluje. Withel se pomalu narovnával a ve tváři se mu objevil výraz nepopsatelné nenávisti.

Čarodějovi dopadl na rameno žhavý uhlík. Mrakoplaš jej rychle smetl na zem a vyhrabal se na nohy.

Zloději za zády stál Dvoukvítek, a v ruce držel Withelův vlastní meč, ostrý jako břitva a jeho hrotem mu mířil na ledvinu. Mrakoplašovi se zúžili oči. Sáhl si pod plášť, a když vytáhl ruku, byla

sevřena v pěst.

„Nehýbej se," řekl Withelovi.

„Dělám to dobře?" ozval se Dvoukvítek dychtivě.

„Říká, že ti natrhne ledvinu, pokud se jenom hneš," překládal volně Mrakoplaš.

„Tomu nevěřím," opáčil Withel.

„Chceš se vsadit?"

„Nechci."

V okamžiku, kdy se Withel soustředil s úsmyslem obrátit se a skočit na mužíka, Mrakoplaš se rozmáchl a udeřil ho do brady. Withel se na něj zlomek vteřiny užasle díval a pak se beze slova zřítil na zablácenou zem.

Čaroděj rozevřel sevřenou pěst a mezi ochromenými prsty mu propadl sloupeček zlatých mincí. Vrhl pohled na nehybného zloděje.

„To mě vomej," lapnul po dechu.

Zvedl hlavu a vykřikl, když mu na krku přistál další žhavý uhlík. Na střechách po obou stranách ulice začaly vyskakovat plameny. Všude kolem vyhazovali lidé z oken nejpotřebnější majetek a vyváděli koně a dobytek z kouřících stájí. V bíle rozpáleném vulkánu, který býval Bubnem, se ozval další výbuch a vymrštil mramorovou římsu vysoko k ranní obloze.

„Protisměrná brána je nejblíž!" pokusil se Mrakoplaš překřiknout hukot padajících trámů. „Pojďme!"

Chytil vzpouzejícího se Dvoukvítka za ruku a táhl ho po ulici pryč.

„No jo, ale moje Zavazadlo…"

„Čert vzal tvý Zavazadlo! Jestli tady zůstaneš eště chvilku, dostaneš se někam, kde už žádný zavazadlo nebudeš potřebovat. Poď!" zaječel Mrakoplaš.

Začali se prodírat davem vystrašených lidí, kteří utíkali z ohrožené části města, a čaroděj se velkými doušky nadechoval chladného ranního vzduchu. Něco mu leželo v hlavě.

„Vím určitě, že všechny svíčky zhasly," řekl najednou, „tak vod čeho ten Buben chyt?"

„Já nevím," zakňoural Dvoukvítek. „Je to hrozné, Mrakoplaši. A přitom jsme spolu tak krásně vycházeli!"

Mrakoplaš se v úžasu zastavil, takže zezadu do něj narazil další uprchlík, který se mu s kletbou vyhýbal.

„S kým ste krásně vycházeli?"

„No, přeci s tou partou. Řeč nám dělala trochu potíže, to ano, ale hrozně stáli o to, abych se k nim přidal, znáš přeci ty party, nedalo se jím říci ‚ne', podle mne byli hrozně milí."

Mrakoplaš už už otvíral ústa, aby mu všechno vysvětlil, ale pak si uvědomil, že vlastně neví, kde začít.

„Pro starého Broadmana to bude rána," pokračoval Dvoukvítek. „No ale přeci jen měl štěstí. Pořád ještě mám ten *rhinu*, který mi dal jako první splátku."

Mrakoplaš neznal význam slova „splátka", ale mozek se mu roztočil na plné obrátky. „On si u tebe vsadil na *pojí-štěnic*?" zeptal se. „Vy jste se vsadili, že jeho hospoda nechytne?"

„Samozřejmě. Byl to standardní *pojí-štěnic* v základní hodnotě dvě stě *rhinu*. Proč se ptáš?"

Mrakoplaš se otočil, zadíval se na plameny, které je rychle dohánějí, a pomyslel si, jak velký kus Ankh-Morporku by se dal koupit za dvě stě *rhinu*. Došel k názoru, že hodně velký. Ale ne teď, ne přitom, jak rychle oheň postupuje.

Podíval se na turistu.

„Ty –" začal a rychle hledal v paměti nejhorší slovo, které v trobštině znal, protože ti malí a stále šťastní beTrobové skoro vůbec neuměli klít.

„Ty –" opakoval bezmocně. Zezadu do něj vrazil další uprchlík a málem ho poranil ostřím kosy, kterou nesl přes rameno. Mrakoplašova těžce zkoušená trpělivost vybuchla.

„Ty mrňavý (ten, který, přestože má v nose měděný kroužek, stojí v umyvadle plném vody na vrcholu hory Raruaruaha a během zuřící bouře vykřikuje, že Alohura, bohyně blesků, se v obličeji podobá nakaženému uloruahaovému kořeni)!"

JÁ SI JENOM DĚLÁM SVOU PRÁCI, prohlásila temná postava, která je právě pomalým krokem obcházela.

Každé z těch slov dopadlo jako mramorová deska. Mrakoplaš si byl jistý, že ta slova slyšel jen on.

Znovu chytil Dvoukvítka za ruku.

„Vypadněme vocaď!"

Jeden velice zajímavý vedlejší efekt požáru Ankh-Morporku se týká samotného pojišťovacího blanketu, který opustil město prohořelou střechou Bubnu a který sloupec teplého vzduchu vynesl vysoko do zeměplošské atmosféry. Na zem se snesl o několik dnů později a o několik set mil dále a zapadl do uloruahového křoví na beTrobských ostrovech. Prostoduší, věčně rozesmátí domorodci blanket od té chvíle uctívali, k pobavení svých chytřejších sousedů, jako božstvo. Podivné na tom všem bylo to, že v několika následujících letech přišly vydatné a časté deště a úroda byla až neuvěřitelně bohatá. To nakonec vedlo k tomu, že byl z fakulty Malých božstev Neviditelné univerzity na ostrovy vyslán průzkumný tým. Ten došel po nějaké době k závěru, že se pojišťovací formulář jen tak předváděl.

Oheň, poháněný větrem se od Bubnu šířil rychlostí, která byla

větší než rychlost lidské chůze. Když Mrakoplaš a Dvoukvítek dorazili k Protisměrné bráně, její těžká břevna začínala doutnat. Mrakoplaš měl tvář ožehlou plameny a oba, on i nešťastný turista, teď jeli na koních. Kupodivu se jim podařilo koně získat velice snadno. Jakýsi mazaný obchodník si za obě zvířata řek padesátkrát víc, než byla jejich cena, a zůstal stát s otevřenými ústy na dvoře, když mu za ně Mrakoplaš vtiskl minci představující jejich tisícinásobnou hodnotu.

Projeli branou a těsně za nimi se v dešti jisker zřítil první z těžkých trámů. Morpork se změnil v pekelný kotel plný plamenů. Rozjeli se klusem po rudě ozářené cestě a Mrakoplaš vrhl postranní pohled na svého společníka, který se úporně snažil zvládnout záludné umění jezdecké.

„U všech sakrů," pomyslel si, „on to přežil! Je naživu. A já taky. Tomu bych nikdy nevěřil. Možná že na tom jeho *odraženém-zvuku-jakoby-podzemních-duchů* přeci jen něco je. Byla to hrozná fráze. Mrakoplašův jazyk těžce zápasil se všemi podivně seskupenými hláskami, které tvořily to slovo v Dvoukvítkově rodném jazyce.

„Ekolyrika?" zkoušel to. „Ekognostika?" taky ne. „Ekonomika?"

To bylo ono. Takhle to znělo.

Několik set metrů po proudu od kouřícího spáleniště předměstí Morporku ve vodě u břehu něco zašplouchalo. Z řeky se vynořil podivný podlouhlý a na horní straně vypuklý předmět, očividně nasáklý vodou, který na spodní straně vystrčil stovky malých nohou a s čvachtáním se začal brodit blátivým pruhem k protisměrnému břehu.

Zavazadlo, špinavé od sazí, nasáklé vodou a velice, opravdu velice rozzlobené, se pracně vyškrabalo na vysoký břeh. Tam se zastavilo, otřáslo se jako mokrý pes a začalo se zaměřovat. Netrvalo dlouho a rozběhlo se drobným vlčím klusem. Na víku mu seděl malý a neobyčejně ošklivý pidimužík, který s nesmírným zájmem pozoroval okolní scenérii.

Bravd se podíval na Lasičku a pozvedl obočí.

„A to je celý," řekl Mrakoplaš. „Zavazadlo nás prostě dohnalo a neptejte se mě, jak se mu to podařilo. Máte ještě nějaký víno?"

Lasička pozvedl prázdný měch.

„Myslím, že dnes v noci už jsi měl vína dost." zabručel.

Bravdovi se nakrabatilo čelo.

„Zlato je zlato," prohlásil nakonec rozhodně. „Jak se může člověk s tolika penězma považovat za chudýho? Buď jsi bohatej, nebo chudej, ne? To je logický."

Mrakoplaš škytl. V tomto okamžiku už mu logika poněkud unikala. „No," začal ze široka, „já si myslim, totiž ten háček je v tom, že já bych řek, prostě — znáte voktiron?"

Oba dobrodruzi přikývli. Oktiron, ten podivný, duhově lesklý kov, měl v zemích kolem Kruhového moře skoro stejnou cenu jako dřevo Myslícího hruškovníku a byl stejně tak vzácný. Člověk, který vlastnil jehlu z oktironu nikdy nezabloudil, protože taková jehla vždycky ukazovala na Střed. Byla totiž citlivá na magické pole Zeměplochy a kromě toho se s ní téměř zázračně látaly ponožky.

„No, takže já si myslím, že zlato má taky takový magický pole. Je to taková finanční magie. Von tomu říká ekonomika.“ Mrakoplaš se zahihňal.

Lasička vstal a protáhl se. Slunce už stálo poměrně vysoko na obloze a město v údolí pod nimi se halilo do mlhy a smrdutých par. A zlato taky, řekl si. Dokonce i obyvatelé Morporku dali ve smrtelném nebezpečí přednost své kůži před svými poklady. Je potřebné se tam porozhlédnout.

Jak se ukázalo malý mužík jménem Dvoukvítek spal. Lasička se na něj chvilku díval a pak zavrtěl hlavou.

„Jak to vypadá, je čas vyrazit do města,“ řekl nakonec. „Děkujem za skvělý příběh, čaroději. A co máš teď v úmyslu ty?“

Obrátil se k Zavazadlu, které před ním okamžitě ustoupilo a několikrát výhrůžně klaplo víkem.

„No, protože teď z města neplujou žádný lodě,“ zahihňal se znovu, „budem se muset vydat pěšky do Chirmu. Víte, musim na něj kapku dohlídnout. Ale heleďte, já to fakt neudělal…“

„Jasně, jasně,“ prohlásil Lasička chlácholivým tónem. Obrátil se a vyšvihl se na koně, kterého mu Bravd držel. Za krátkou chvilku se oba hrdinové na cestě k spálenému městu proměnili v malé tečky, za kterými se táhla dlouhá oblaka prachu.

Mrakoplaš podnapile zíral na spícího turistu. Na dva spící turisty. A protože se ocitl svým způsobem ve stavu mentální bezbrannosti, byl snadnou obětí útoku. Stal se obětí myšlenky, která se bezcílně potulovala rozměry a hledala vědomí, kde by se mohla usadit. Ta mu teď tiše vklouzla do mozku.

„No prosim,“ vtělil ji čaroděj vzápětí do pokroucených slov. „To je další malér, do kterýho si mě navez,“ zahuhlal, tiše se položil do trávy a okamžitě usnul.

„Je to blázen,“ prohlásil Lasička. Bravd, klusající ve vzdálenosti několika kroků vedle něj, přikývl.

„Všichni čarodějové jsou stejný,“ prohlásil. „To sou ty rtuťový páry. Kazí se v nich mozek. A taky houby.“

„No ale přeci jenom…“ ozval se hnědě oblečený zloděj. Sáhl si pod plášť a vytáhl velký zlatý kotouč na krátkém řetízku. Bravd pozvedl obočí.

„Čaroděj řek, že ten mužíček má zlatý kolo, co mu říká, kolik je

hodin,“ vysvětloval Lasička.

„To probudilo tvou chtivost, co, přítelíčku? Vždycky si byl jako zloděj skvělý, Lasičko.“

„To jo,“ přikývl se skromným výrazem lasička. Zmáčkl knoflík na okraji kotouče a na kole se otevřelo jakési víčko.

Maličký démonek uvězněný uvnitř pozvedl hlavu od barevného počítadýlka a zašklebil se. „Je za deset minut osm hodin,“ kvákl. Víčko se pak se slyšitelným cvaknutím zaklaplo a málem při tom Lasičkovi přiskříplo prsty. Lasička s vyděšenou kletbou odhodil časoměr i s jeho obyvatelem daleko do vřesu, kde pravděpodobně narazil na kámen. V každém případě pouzdro prasklo. Z vřesoviště vytryskl jasný oktarínový záblesk a ve vzduchu to zapáchlo sírou, když časový démon odletěl do pekelného rozměru, který nazýval svým domovem.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se Bravd, který nebyl tak blízko, aby zaslechl démonova slova.

„Co jsem to udělal?“ odpověděl Lasička otázkou. „Nic jsem neudělal. Vůbec nic se nestalo. Pojď, marníme jenom zbytečně čas.“

Bravd přisvědčil. Znovu pobídli koně a bok po boku se rozjeli k pradávnému Ankhu a obyčejným, poctivým kouzlům.

Vyslání osmi

Prolog

Zeměplocha nabízí mnohem velebnější scenérie než planety v systémech, vybudovaných stvořiteli s lepší znalostí mechaniky a přírodních zákonů, ale menší představivostí.

Přestože slunce, obíhající Zeměplochu, je jen malý měsíček s vyvýšeninami sotva většími než kroketové branky, musí se tato, byť relativně malá překážka, pohybovat mimo zorné pole želvy Velké A'Tuin, na jejímž krunýři zbrázděném nárazy meteoritů celá Zeměplocha spočívá. Stává se totiž, že Velká A'Tuin na své pomalé cestě pobřežím nekonečna přeci jen pohne hlavou velikou jako světadíl a chňapne po kometě letící kolem.

Mysli některých lidí, kteří stanuli tváří v tvář nekonečné galaktické rozloze A'Tuin, odmítly uvěřit smyslům svých těl, a proto budeme tvrdit, že nejúchvatnějším pohledem je nekonečný krajopád, ve kterém se nekonečné vody oceánů Zeměplochy řítí do vesmírného prostoru. Možná, ale, že je to Okrajka, osmibarevná duha, která vzniká ve vzduchu naplněném vodní párou nad krajopádem a klene se kolem celé Plochy. Osmou barvou je samozřejmě oktarína, vyvolaná rozptýlením intenzívního slunečního světla ve výjimečně silném magickém poli.

Možná ale, že nejúchvatnějším místem je Střed. Tam se tyčí k nebi deset mil vysoký pilíř z šedého kamene a zeleného ledu, který proráží mračna a svým vrcholem podpírá Dunmanifestin, sídlo zeměplošských bohů. Zeměplošští bohové, přes nádheru světa, který jim leží pod nohama, jsou málokdy spokojeni. Je jistě znepokojující vědět, že se jeden stal bohem na světě, který vznikl jen díky tomu, že i každá křivka nepravděpodobnosti musí mít svůj vzdálenější konec.

Tím spíš, že můžete nahlédnout do jiných rozměrů a světů, jejichž stvořitelé měli menší obrazotvornost, ale o to větší znalost mechaniky a přírodních zákonů.

Toho konkrétního dne seděl Slepý Io, který byl díky své neselhávající ostražitosti náčelníkem bohů, s bradou opřenou v dlaních a pohlížel na rudou hrací plochu před sebou. Slepý Io dostal své jméno proto, že na místě, kde měl mít oční důlky, neměl nic, jen dvě hladká místa porostlá obyčejnou kůží. Jeho oči, kterých měl impozantní množství, vedly tak trochu vlastní nezávislý život. Několik se jich neustále vznášelo nad stolem.

Herní plocha představovala do detailů vypracovanou plastickou mapu Zeměplochy, na které byla namalována čtvercová síť. Na některých čtvercích teď stály překrásně vymodelované figurky. Přihlížející smrtelník by například ve dvou z nich poznal podobu Bravda a Lasičky. Jiné představovaly další hrdiny a šampióny, kterých

měla Zeměplocha víc než dostatečnou zásobu.

Ve hře stále ještě zůstával Io, Krokodýlí bůh Offler, Zefýr — bůh vánků, Osud a Dáma. Nad herní plochou houstlo soustředění, slabší hráči už vypadli a hra nabývala na spádu. Jedním z prvních vypadlých byla Náhoda, jejíž hrdina vběhl do domu plného ozbrojených skřepaslíků (byl to výsledek Offlerova neobyčejného hodu), a hned vzápětí si své hrací známky vyměnila i Noc, která se vymluvila na to, že má domluvenou schůzku se Dnem. Kolem stolu se shromáždilo několik Menších bohů, kteří teď nahlíželi přes ramena hráčů a kibicovali.

Bylo uzavřeno několik vedlejších sázek na to, že další, kdo opustí hru, bude Dáma. Její poslední opravdový hrdina se změnil ve špetku šedivého popela uprostřed ruin Ankh-Morporku, z nichž se ještě kouřilo, a nikdo nevěřil, že by našla figuru, kterou by mohla povýšit do nejvyšší hodnosti.

Slepý Io zvedl nádobu na míchání kostek, zastupovanou lidskou lebkou, jejíž jednotlivé otvory byly zaslepeny rubíny. Upřel několik očí na Dámu, zatřepal lebkou a hodil tři pětky.

Dáma se usmála. Její oči, od přírody jasně zelené, postrádaly zorničky i duhovky a světélkovaly vnitřní září.

Místnost byla tichá, když se Dáma prohrábla v krabičce se svými figurkami a z úplného dna vytáhla párek postav, které postavila na herní plochu s dvojím rozhodným ťuknutím. Zbytek hráčů, jako jeden Bůh, natáhl krk, aby si je mohl co nejlépe prohlédnout.

„Odvodilý čavoděj a nějaký dvuh úfedníka," řekl Offler — Krokodýlí bůh, kterému jako obyčejně vadily při řeči obrovské vyčnívající tesáky. „Výbovně, opvavdu výbovně!" Jedním pařátem postrčil do středu stolu hromádku hracích známek barvy vybělených kostí.

Dáma maličko pokývala hlavou. Zvedla schránku na kostky a podržela ji před sebou v ruce, která byla pevná a nehybná jako kámen. Přesto všichni kolem stolu slyšeli, jak kostky uvnitř bláznivě chřestí. Pak je náhle vyklopila na stůl.

Šestka. Trojka. Pětka.

Jenže s pětkou se dělo něco podivného. Barva, ostřelovaná nárazy několika bilionů molekul se začala rychle přeskupovat, pak se její okraje zaokrouhlily, ustálily a na horní plošce kostky se objevila sedmička.

Slepý Io kostku zvedl a přepočítal její strany.

„Ale no tak," řek potom unaveně, „ty švindluješ."

Vyslání osmi

Cesta z Ankh-Morporku do Chirmu měří třicet mil. Je to vysoko položený bílý pás plný děr a napůl ukrytých kamenů. Klikatí se pohořím a nakonec klesá do chladných zelených údolí, plných citrusů, liánami propletených roklin a vrzajících provazových mostů. Ta cesta je obecně řečeno spíš malebná než užitečná.

Malebná — i tohle bylo pro čaroděje Mrakoplaš (BMgc, Neviditelná univerzita /nedokončena/)[3] jedno z těch nových slov, kterým se přiučil od chvíle, kdy se svým společníkem opustili kouřící spáleniště Ankh-Morporku. „Atraktivní“ bylo další z nich. Po dlouhém a pečlivém pozorování okolní krajiny, která Dvoukvítka k použití toho slova inspirovala, došel Mrakoplaš k názoru, že „malebná“ znamená „strašlivě neschůdná“. „Atraktivní“ při popisu vesnice, kterou tu a tam míjeli, zase vyjadřovalo „zimnicí prolezlá a rozpadající se“.

Dvoukvítek byl turista, první v dějinách Zeměplochy. Slovo „turista“ Mrakoplaš považoval za ekvivalent slova „idiot“. Jak tak putovali krajinou, vzduch voněl tymiánem a bzučel včelami a Mrakoplaš přemýšlel o zážitcích několika posledních dní. I když byl jeho malý společník nepochybně šílený, byl současně i velkorysý a mnohem méně nebezpečný než většina lidí, se kterými se čaroděj běžně stýkal ještě ve městě. Mrakoplaš ho měl docela rád. Nemít ho rád by bylo stejné jako odkopnout štěně.

Dvoukvítek projevoval neustále veliký zájem o teorii i praktické využití magie.

„Mně se to ale zdá, s prominutím, hrozně zbytečné,“ prohlásil. „Vždycky jsem si myslel, víš, že čaroděj prostě pronese kouzelné slovo a je to. Ale tohle příšerné učení se všechno nazpaměť…“

Mrakoplaš otráveně pokýval hlavou. Pokusil se Dvoukvítkovi vysvětlit, že magie byla v minulosti divoká a neměla žádné zákony. Kdysi dávno, ještě v počátcích lidstva magii zkrotili Starší, kteří ji přinutili poslouchat různé zákony jako například Zákon o zachování skutečnosti, který říkal, že úsilí vynaložené na dosažení určitého cíle je neměnitelné bez ohledu na prostředky k dosažení tohoto cíle využité. To v praxi znamenalo, že například vyvolat iluzi sklenice s vínem bylo v zásadě velice jednoduché, protože k tomu bylo třeba jen menší úpravy ve složení světla. Na druhé straně zvednout pravou vinnou sklenku s vínem několik stop do vzduchu pouhou mentální silou vyžadovalo od čaroděje několik hodin intenzívní předběžné přípravy. Jinak totiž riskoval, že podle základního mechanického zákona o jednoduchých strojích mu vzniklá páka vymáčkne mozek z hlavy ušima.

Pokračoval a vyprávěl o tom, že část prastaré magie se ještě

zachovala v úvodním, syrovém stavu, kde ji mohli — alespoň zasvěcení — poznat podle osmičlenných seskupení, která tato magie vytvářela v krystalické struktuře časoprostoru. Byl tady například vzpomenutý kov oktiron, nebo plyn oktogen. Jak kov, tak plyn vyzařovaly nebezpečné množství syrových kouzel.

„Je to hrozně depresívní," ukončil svou řeč.

„Depresívní?"

Mrakoplaš se obrátil v sedle a podíval se na Dvoukvítkovo Zavazadlo, které se na svých nožičkách loudalo za nimi a tu a tam chňaplo víkem po některém z motýlů. Těžce si vzdychl.

„Mrakoplaš si myslí, že by se mohl pokusit o osedlání blesků," prohlásil obrázkový šotek, pozorující okolní krajinu ze dvířek malé černé skříňky, kterou měl Dvoukvítek na řemínku kolem krku. Polovinu dopoledne strávil malováním malebných zátiší a atraktivních zákoutí pro svého pána a teď dostal volno, aby si mohl zakouřit.

„Když jsem řekl ‚osedlat', nemyslel jsem osedlat," odsekl Mrakoplaš popuzeně. „Já sem myslel, prostě, myslel sem, že jako — nevím, nenapadaj mě ty správný slova. Prostě sem myslel, že by to všechno mělo bejt nějak líp organizovaný."

„No ale to jsou jenom tvoje představy," řekl Dvoukvítek.

„Já vim. V tom je ten trabl," Mrakoplaš si znovu povzdechl. Dovedl si přesně představit, jak všechno funguje na základě logiky a neměnného řádu čísel, ale dělej co dělej, Zeměplocha dál putovala vesmírem na zádech obrovské želvy a její bohové měli ve zvyku potulovat se kolem domů ateistů a házet jim do oken kamení.

Odněkud se ozval slabý zvuk, sotva silnější než bzukot včel v rozkvetlém rozmarýnu u cesty. Ten zvuk zněl v rozkvetlém rozmarýnu u cesty. Ten zvuk zněl podivně kostěně, jako kdyby někdo koulel lebkami, nebo kostkami ze slonoviny. Mrakoplaš se rozhlédl. Široko daleko nebylo ani živé duše.

Z neznámého důvodu mu zvuk způsobil starosti.

Pak se zvedl slabý větřík, který zesílil a zavál kolem na dobu několika úderů srdce. Odumřel, aniž se na světě cokoliv změnilo, pokud ovšem nevezmeme v úvahu několik zajímavých maličkostí.

Tak například na cestě před našimi poutníky stál pětimetrový horský troll. Byl výjimečně rozzuřený. To bylo jednak proto, že trollové bývají téměř neustále rozzuření od přírody, a jednak to mělo ještě jeden, mnohem podstatnější důvod. Náhlá teleportace, která ho vytrhla z pohodlí vlastního doupěte v Rammerorckých horách a přenesla ho tři tisíce mil směrem k Okraji, nebezpečně pozvedla jeho vnitřní teplotu, což ovšem přesně odpovídalo zákonu o zachování energie. Troll tedy vycenil zuby a zaútočil.

„To je ale podivný tvor," prohlásil Dvoukvítek. „Není nebezpečný?"

„Jenom lidem!“ vykřikl Mrakoplaš. Vytáhl meč a plynulou tercií trolla bezchybně minul. Čepel zajela do vřesu v příkré stráni u cesty.

Odněkud z dálky sem znovu dolehl podivný zvuk, který se podobal zachřestění starých zubů.

Meč narazil na balvan ukrytý ve vřesu — náhodný pozorovatel by mohl říci, že byl ukrytý tak dokonale, jako by na svém místě ještě před okamžikem ani nebyl — ohnul se, vymrštil, zableskl se jako losos ve skoku a zasekl se trollovi hluboko do týla.

Obluda zavrčela a jediným máchnutím pařátu roztrhla bok Mrakoplašova koně. Zvíře zaržálo a vrhlo se pod stromy na okraji cesty. Troll se otočil a sáhl po Dvoukvítkovi.

Teprve v tom okamžiku mu jeho těžkopádný nervový systém doručil zprávu o tom, že je mrtev. Obludě přeběhl po odporné tlamě záblesk údivu, pak se zřítila na zem, kde se proměnila v hromadu štěrku (trollové patří k vápníkovým životním formám a v okamžiku smrti se jejich těla mění v kámen).

„A jejej,“ pomyslel si Mrakoplaš, když jeho poplašený kůň vyrazil. Zoufale a ze všech sil se držel v sedle, když se poraněné zvíře točilo po cestě na zadních nohách a pak s bolestným zaržáním vyrazilo do lesů.

Dunění kopyt zaniklo v dálce a tichým vzduchem se nesly zase jen uklidňující zvuky, jako bylo bzučení včel a šelest motýlích křídel. Pak se ozval znovu ten podivný zvuk, který bylo slyšet dvakrát předtím, podivné zahřmění, tak nepatřičné v tom jasném dni s bezmračnou oblohou.

Znělo jako vzdálené zachřestění obrovských kostek.

„Mrakoplaši?“

Dlouhé pásy stromů odrážely Dvoukvítkovo zvolání sem a tam a nakonec mu jej odhodily nevyslyšené k nohám. Posadil se na nejbližší kámen a pokusil se přemýšlet.

Tak za prvé se ztratil. To bylo nepříjemné, ale nijak zvlášť ho neznepokojovalo. Prales vypadal docela zajímavě a mohli by v něm žít trpaslíci a skřítci, nebo možná dokonce obojí. Ve skutečnosti se mu už několikrát zazdálo, že zahlédl podivné zelené tváře, které ho pozorovaly mezi větvemi. Dvoukvítek si vždycky přál potkat elfa. Abychom prozradili jeho nejtajnější přání, on si ve skrytu duše přál potkat pořádného draka, ale elf by mu byl stačil.

Zavazadlo zmizelo a to bylo znepokojující. Kromě toho začínalo pršet. Zavrtěl se na nepohodlném kameni a pokusil se podívat na celou věc z té lepší stránky. Tak například jeho kůň na svém šíleném útěku křovinami naběhl na malou mýtinu a vyplašil medvědici s medvíďaty, ale běžel tak rychle, že zmizel dřív, než stačila rozzuřená medvědice zareagovat. Potom, na jiné mýtině, přeběhl kůň po tělech celé smečky spících vlků a zase byla jeho rychlost taková, že se první

divoké vytí ozvalo teprve daleko za nimi. Jenže se den chýlil ke konci a možná že by bylo lepší, pomyslel si Dvoukvítek, dostat se někam pod střechu. Třeba by se někde v okolí našel nějaký… pročesával mozek v marné snaze najít nějaký údaj o tom, jaké ubytovací zařízení prales nabízí… snad by tady mohla být perníková chaloupka nebo něco takového?

Ten kámen byl opravdu nepohodlný. Dvoukvítek se na něj pozorněji podíval a poprvé si všiml jeho zvláštního tvaru.

Balvan vypadal jako pavouk. Nebo to snad byla chobotnice? Bližší podrobnosti mizely v prostoru mechu a lišejníku. Ale ani mech, ani lišejník nestačil zakrýt vyrytý runový nápis v dolní polovině balvanu. Dvoukvítek mu kupodivu rozuměl. Nápis pravil: Poutníku, pohostinný Bel-Shamharothův chrám leží tisíc kroků směrem na Střed. Tak to bylo pravdu podivné, pomyslel si Dvoukvítek, protože i když nápisu jasně rozuměl, neznal jediné z těch podivných runových značek, které ho tvořily. Ta zpráva se mu do hlavy dostal nějakou zkratkou, aniž musela použít delší cestu přes jeho oči.

Vstal od nedalekého stromku a odvázal koně, který se mezitím uklidnil. Nebyl si jistý, kterým směrem je Střed, ale hned vedle bylo vidět starou cestu, která se ztrácela mezi stromy. Jak se zdálo, snažil se tenhle Bel-Shamharot opravdu ze všech sil, aby poutníci skončili pod jeho střechou. V každém případě tu ale byl buď on, nebo hladoví, rozzuření vlci. Dvoukvítek rozhodně přikývl.

Jistě je zajímavé zmínit se o tom, že o několik hodin později se na témž palouku objevila smečka vlků, která šla po Dvoukvítkově stopě. V okamžiku, kdy jejich zelené oči ulpěly na osminohé soše, která mohla skutečně představovat jak pavouka, tak chobotnici, nebo něco ještě mnohem podivnějšího, došli k názoru, že zdaleka nejsou tak hladoví, jak si mysleli.

Asi tři míle od řečeného palouku visel na jedné z nejvyšších větví urostlého buku nedostudovaný čaroděj.

Jeho situace vyplynula jako logický výsledek děsivých událostí posledních pěti minut. Nejdřív vyrazila z houští nepříčetně rozzuřená medvědice a jediným máchnutím tlapy urazila koni hlavu. Mrakoplaš, na útěku z místa tragédie, vyběhl na mýtinu, po které pobíhala smečka zdivočelých vlků. Jeho profesoři na Neviditelné univerzitě, kteří si zoufali nad jeho neschopností ovládnout základy levitace, by užasli nad rychlostí, se kterou se mu podařilo dosáhnout nejbližšího stromu a vyšplhat se do jeho koruny, aniž se ho zdánlivě dotkl.

Takže teď už tady byl jen ten problém s hadem.

Byl zelený, obrovský a s hadí trpělivostí se ovíjel kolem větve. Mrakoplaš přemýšlel, zda je jedovatý, a pak sám sebe pokáral za tak hloupou otázku. Samozřejmě že bude jedovatý.

„Čemu se tak šklebíš?“ zeptal se postavy sedící na vedlejší větvi.

NEMŮŽU SI POMOCT, odpověděl Smrť. A BYL BYS UŽ KONEČNĚ TAK LASKAV A PUSTIL SE? NEMÁM ČAS TADY VYSEDÁVAT CELÝ DEN.

„No, moh bych," odpověděl Mrakoplaš vzdorovitě.

Vlci se shromáždili u paty stromu a se zájmem pozorovali, jak jejich budoucí žrádlo promlouvá samo k sobě.

NEBUDE TO BOLET, řekl Smrť. Kdyby se daly věty vážit, jediné Smrťovo slovo by mohlo sloužit za lodní kotvu.

Mrakoplašovy ruce mlčky ječely bolestí. Zamračil se na tu supovitou, poloprůzračnou postavu.

„Nebude to bolet, jo? Když tě smečka vlků trhá na kusy, tak to nebolí?"

Všiml si, že větev, na které visí, křižuje o kousek dál jiná, mnohem silnější. Kdyby se mu na ni podařilo dosáhnout…

Zhoupl se kupředu a jednu ruku napřáhl daleko před sebe.

Větev, celá ohnutá, nepraskla. Vydala jen takový tichý, vlhký zvuk a celá se zkroutila.

Mrakoplaš zjistil, že teď visí na konci pásu kůry a dřevěných vláken, který se postupně odlupoval od stromu a prodlužoval. Podíval se pod sebe a s pocitem katastrofického uspokojení si všiml, že dopadne přímo na největšího vlka.

Pohyboval se celkem pomalu a pás kůry se stále prodlužoval. Had ho sledoval zamyšleným pohledem.

Ale pás dřeva kůry, který se loupal z větve, byl celkem pevný. Mrakoplaš si začal pomalu blahopřát, když si všiml, že na větvi nad ním visí největší vosí hnízdo, jaké kdy viděl. Bylo přilepené přesně tam, kde se trhala kůra nad jeho hlavou, a v nejbližším okamžiku muselo spadnout.

Pevně zavřel oči.

Proč troll? zeptal se v duchu. Všechno ostatní je ta moje mizerná smůla, ale proč zrovna troll? Co se to k čertu děje?

Klap. Mohl to být zvuk, který občas vydala prasklá větvička, až na to, že měl Mrakoplaš pocit, že se mu ten zvuk ozval uvnitř v hlavě. Klip, klap. Ucítil větřík, který nepohnul jediným listem.

Jak se pruh trhal po větvi dál ke kmeni, spadlo vosí hnízdo. Proletělo čarodějovi těsně kolem hlavy a Mrakoplaš fascinovaně pozoroval, jak se zmenšuje s rostoucí vzdáleností a blíží se ke kruhu zvednutých vlčích čenichů.

Pak se kruh náhle uzavřel.

Pak se kruh náhle roztrhl.

Mezi stromy se rozlehlo mnohočetné bolestné vytí, když se jednotliví vlci pokoušeli uniknout rozzuřeným obláčkům hmyzu. Mrakoplaš se v duchu spokojeně ušklíbl.

Najednou do něčeho loktem narazil. Pruh kůry se oloupal až

k silnějšímu konci větve a pod ním, u kmene stromu, visel Mrakoplaš. Větve tam ovšem nebyly. Hladká buková kůra mu nenabízela jedinou možnost zachytit se.

Ale zato mu nabídla ruce. Z mechem porostlé kůry, vedle něj na kmeni, vyrůstaly dvě štíhlé ruce, zelené jako mladé listí. Pak následovaly stejně štíhlé paže a nakonec se z kmene vyklonila půvabná dryáda, uchopila čaroděje tou pomalou, ale neodolatelnou silou, s jejíž pomocí se kořeny stromů proderou i skálou a vtáhla ho do stromu.

Pevná kůra se rozevřela jako mlha a zavřela jako lastura.

Smrť nevzrušeně čekal.

Podíval se na mračno jepic, které ve výši jeho lebky tančily svůj radostný klikatý tanec. Luskl prsty. Hmyzí tělíčka popadala na zem. Ale tak nějak to prostě nebylo ono.

Slepý Io postrčil po stole sloupek hracích známek. Ošklivě se zamračil těma očima, které byly právě místnosti, a vyšel ven. Několik polobohů se uchechtlo. A Offler přijal ztrátu svého skvělého trolla s dokonalou, i když trochu plazí grácií.

Poslední Dámin protivník si přesedl tak, aby na ni viděl přímo přes stůl.

„Pane," mírně se uklonila.

„Madam," opětoval její pozdrav. Jejich oči se setkaly.

Byl to pochmurný bůh. Říkalo se, že se objevil na Zeměploše po nějaké strašlivé a záhadné tragédii v jiné eventualitě. Je samozřejmě právem bohů kontrolovat podobu své viditelné fyzické formy dle libosti a Osud Zeměplochy měl většinou podobu laskavého muže, který má střední věk téměř za sebou. Prokvetlé vlasy se vlnily kolem tváře tak důvěryhodné, že kdyby se Osud ve své podobě objevil u zadních dveří kterékoliv domku, i stydlivá panna by mu ráda nabídla k osvěžení malé pivo. Byla to tvář člověka, kterému by každý trochu slušný mladík pomohl do schodů. Kromě těch očí, samozřejmě.

Žádný z bohů neumí zastřít pravou podobu svých očí a oči Osudu Zeměplochy vypadaly takto: Na první pohled to byly obyčejné oči, ale ten, kdo se podíval lépe, zjistil — většinou už příliš pozdě! — že to nejsou vůbec oči, ale pouhé temné otvory, které se otevírají do nekonečné a hluboké věčnosti, a pozorovatel ucítil, jak je neodvratně vztahován do těch dvou bezedných tůní černé temnoty a děsivých hvězdných vírů uvnitř.

Dáma si vychovaně odkašlala a položila na stůl jedenadvacet hracích známek. Pak odkudsi ze záhybů šatů vytáhla ještě jednu známku, tentokrát stříbřitě průzračnou a dvakrát větší než ostatní. Duše skutečného Hrdiny má při výměně vždycky dobrý kurz a bohové si je velice cení.

Osud pozvedl obočí.

„A paní, prosil bych nepodvádět," řekl.

„Kdo by mohl ošidit Osud?" usmála se.

Pokrčil rameny. „Nikdo, a přesto to všichni zkoušejí."

„Ale stejně jsem měla dojem, že jste mi proti ostatním trochu pomáhal, nebo se mi to jen zdálo?"

„Nezdálo, paní. Dělal jsem to jen proto, abych si o to víc vychutnal závěr hry. Takže teď…"

Sáhl do své skříňky s figurkami, vytáhl jednu z nich a postavil ji na herní plán s výrazem vrcholné spokojenosti. Přihlížející bohové kolektivně vzdechli. Dokonce i Dáma se na okamžik zarazila.

Figurka byla neobyčejně ošklivá. Řezba byla nejistá, jako by se umělci při práci třásly ruce hrůzou, když ta příšerná věc pod jeho prsty, ochromenými odporem, nabývala svou podobu. Ten tvor se skládal ze samých přísavek a chapadel. A kusadel, všimla si Dáma dodatečně. A jednoho jediného velkého oka.

„Myslela jsem, že takoví jako on vymřeli ještě před začátkem Času," prohlásila.

„Možná, že jím byl náš nekrotický přítel tak znechucen, že se k němu tenkrát ani nepřiblížil," zasmál se Osud. Byl sám se sebou neobyčejně spokojen.

„Zajímalo by mne, který bůh ví, proč byl tenhle vůbec zplozen."

„Který bůh ví, to já nevím, ale vím, že by z toho mohl být výbuch," odpověděl Osud slovní hříčkou. Vhodil kostky do jejich neobvyklé míchací schránky. Potom zvedl hlavu.

„Pokud ovšem," dodal, „nechcete ze hry odstoupit."

Zavrtěla hlavou.

„Hrajte."

„Myslíte, že máte nějakou naději?"

„*Hrajte*."

Mrakoplaš dobře věděl, co uvnitř stromů bývá. Dřevo, lýko, míza, možná nějaká ta veverka. Ale ne palác.

A přeci — polštáře, na kterých spočíval, byly mnohem měkčí než dřevo, závěsy po zdech barevnější než lýko, víno v dřevěných pohárech na stolku vedle něj mnohem chutnější než míza a srovnávat dívku, která seděla před ním a opírala se rukama o kolena, s veverkou, byl nesmysl.

Místnost byla vysoká, rozlehlá a ozařovalo ji měkké, nažloutlé světlo, které vycházelo prakticky odnikud. Mrakoplaš alespoň žádný zdroj světla nemohl najít. Pomačkanými a uzlovitými oblouky viděl do dalších vedlejších místností a zahlédl také něco, co vypadalo jako nesmírně široké točité schodiště. A to všechno současně vypadalo zvenčí jako docela obyčejný strom.

Dívka byla zelená. Byla to pleťová zelená. Mrakoplaš o tom neměl žádné pochybnosti, protože jediný její oděv představoval medailon na stužce kolem krku. Dlouhé vlasy měly jemně mechový vzhled. Oči byly bez panenek a zeleně světélkovaly. Mrakoplaš v duchu zalitoval, že na univerzitě nevěnoval větší pozornost přednáškám z antropologie.

Dívka mlčela. Ukázala mu sice na gauč a nalila mu víno, ale to bylo všechno. Jinak tiše seděla, pozorovala ho a občas si opatrně pohladila hluboký šrám, který měla na paži. Mrakoplaši si rychle vzpomněl, že každá dryáda je tak spjata se svým stromem, že když je strom poraněn, strádá jeho víla stejný zraněním…

„Je mi to moc líto, byla to nešťastná náhoda, teda nehoda, byli tu ti vlci a já –“

„Musel jste vylézt na můj strom a já vás zachránila,“ dokončila za něj půvabně dryáda. „Měl jste opravdu velké štěstí. A váš přítel také.“

„Můj přítel?“

„Ten malý človíček s kouzelnou truhlou.“

„Jo ten!“ řekl Mrakoplaš bez nadšení. „No, doufám, že je v pořádku.“

„Potřebuje tvou pomoc.“

„To potřebuje pořád. Copak, skončil taky na stromě?“

„Skončil v Bel-Shamharothově chrámu.“

Mrakoplašovi zaskočilo víno v krku. Uši se mu pokoušely zatáhnout do hlavy v hrůze před zvukem příšerných slabik, které právě vyslechly. Požírač duší! Než se mu podařilo zastavit je, objevily se cvalem vzpomínky. Jednou, když byl ještě student Neviditelné univerzity, uzavřel tu pitomou sázku. Vplížil se do malého sálu hlavní knihovny — do místnosti, jejíž zdi byly pokryty kresbami ochranných pentagramů, do místnosti, kde se nikdo nesměl zdržovat déle než čtyři minuty a třicet dvě vteřiny. K tomuto číslu se došlo po dvou stech letech podrobných a náročných výzkumů…

Velice opatrně tenkrát otevřel Knihu, připevněnou silným řetězem k oktironovému katafalku stojícímu uprostřed runami poseté podlahy. Kniha nebyla připoutána z obavy před krádeží, ale spíš z obavy, aby neuprchla, protože Oktávo — poslední kopie grimoáru Stvořitele, byl tak plný magie, že měl své vlastní okrajové smysly. Jedno zaklínadlo už vyskočilo z popraskaných pergamenových stran a usídlilo se hluboko v temných zákoutích Mrakoplašova mozku. Dodatečně se zjistilo, že to bylo jedno z osmi Velkých zaklínadel, ale nikdo už nezjistí které, dokud ho Mrakoplaš nevysloví nahlas. Nevěděl to ani on sám. Občas si ho však uvědomoval, cítil, jak se plíží z dohledu, ukrývá se za jeho vlastní já a čeká na svůj okamžik.

Právě na titulní straně Oktáva bylo zpodobnění Bel-Shamharotha. Bel-Shamharoth nebyl Zlem, protože i Zlo má určitou životaschopnost,

částečné oprávnění. Bel-Shamharoth byl rubem mince, která měla Dobro i Zlo na líci.

„Požírač duší. Jeho číslo jest to, které mezi sedmi a devíti leží, číslo, které je dvojnásobnou čtveřicí," citoval Mrakoplaš a jeho vědomí tuhlo strachem. „*To ne*! Kde je chrám?"

„Leží směrem na Střed, uprostřed pralesa," odpověděla mu dryáda. „Je nesmírně starý."

„Kdo mohl být tak hloupý a uctívat Bel– Jeho? Ďábly, prosím, to chápu, ale tohle je přeci Požírač duší…"

„Byly z toho určité… řekněme výhody. A rasa, která tady tehdy žila, měla podivné nápady a chutě."

„Co se s nimi stalo?"

„Řekla jsem dost jasně, že tady *kdysi žili*, ne?" Dryáda vstala, natáhla k němu ruku a řekla: „Já se jmenuji Druellae. Pojď se mnou, podíváme se, jaký osud čeká tvého přítele. Mohlo by to být zajímavé."

„No já nevim, jestli –" začal Mrakoplaš.

Dryáda na něj upřela zelené oči.

„Myslíš, že si můžeš příliš vybírat?"

Vnitřkem stromu se nahoru vinulo schodiště široké jako hlavní silnice. Od něj se z každého odpočívadla táhly do nedohledna obrovské sály. Tajemné nažloutlé světlo bylo všudypřítomné. Teď Mrakoplaš zaslechl ještě jiný zvuk, který se podobal — vzdálenému dunění hromu, nebo obrovského vodopádu.

„To je Strom," řekla krátce dryáda.

„A co to dělá?" ptal se Mrakoplaš.

„Žije."

„Právě sem vo tom přemejšlel. Vážně sme ve stromě? Zmenšil sem se? Zvenku ten strom vypadal, že bych ho skoro obejmul rukama."

„NO, asi bys ho skutečně obejmul."

„NO jo, ale já sem přeci vevnitř?"

„Jsi vevnitř."

„Hm."

Druellae se zasmála.

„Vidím ti do mozku, falešný čaroději. Nejsem snad dryáda? Cožpak nevíš, že to, co znevažuješ slovem *strom*, je čtyřrozměrnou obdobou celého vesmíru, který — ne, jak vidím, nevíš nic. Měla jsem si hned uvědomit, že nemáš hůl a že tedy nejsi skutečný čaroděj."

„Ztratil jsem ji při požáru," lhal Mrakoplaš automaticky.

„Nemáš ani klobouk s kouzelnými znaky."

„Ten mi uletěl."

„Nemáš ani vlastního lára nebo zmoka."

„Umřel mi. Podívejte se, já vám strašně děkuju, že jste mě zachránila, ale kdyby vám to nevadilo, už bych měl jít. Stačí, když mi

ukážete cestu ven a…“

Něco v jejím výrazu ho přimělo, aby se otočil. Za ním stáli tři dryádi. Byli stejně jako ona nazí a beze zbraně. To poslední bylo ovšem nepodstatné. Nevypadalo to, že by právě oni na boj s Mrakoplašem potřebovali zbraně. Vypadali, že jsou tvrdí, schopní prorazit si cestu i kamennou stěnou a přinutit oddíl trollů k rozumné dohodě. Ti tři půvabní obři se na něj dívali s dřevěnou výhrůžností. Jejich kůže měla barvu ořechové skořápky a pod ní se jim převalovaly svaly jako melouny.

Obrátil se nazpět a nepříliš vřele se na Druellae usmál. Život se začal pomalu vracet do normálních kolejí.

„Takže já nejsem zachráněnej, co?“ konstatoval. „Já sem zajatej, že jo?“

„Samozřejmě.“

„A vy mě asi nepustíte, že ne?“ pronesl vyrovnaným tónem člověka, který už předem zná odpověď.

Druellae zavrtěla hlavou. „*Poranil jsi strom*. Ale máš štěstí. Tvůj přítel se sejde s Bel-Shamharothem. *Ty* jenom zemřeš.“

Zezadu jej za ramena uchopily dvě hnědé ruce stejným způsobem, jakým se kořeny ovíjejí kolem oblázků.

„S příslušným obřadem, samozřejmě,“ pokračovala dryáda. „Až Odesílatel osmi skončí s tvým přítelem.“

Mrakoplaš se zmohl jen na to, že poznamenal: „Nikdy jsem neslyšel o tom, že sou ve stromech taky dryádi. Ani v dubech ne.“

Jeden z hnědých obrů se na něj usmál.

Druellae se ušklíbla: „Hlupáku! A kde myslíš, že se berou žaludy?“

Před nimi se objevil velký prázdný prostor podobný obrovskému sálu a jeho kopule se ztrácela vysoko v nazlátlém šeru. Nekonečné schodiště procházelo přímo jeho středem.

Na druhém konci sálu stálo několik set dryád. Když se Druellae přiblížila, uctivě se rozestoupily, a když kolem nich procházel Mrakoplaš, postrkovaný zezadu, jejich pohledy jím pronikaly, jako by neexistoval.

Většinou to byly ženy, i když i tady se mezi nimi sem a tam objevil některý z hnědých obrů. Tyčili se mezi drobnými ženami jako překrásně modelované sochy. Hmyz, pomyslel si Mrakoplaš. Podobají se hmyzu a strom je jejich úl.

A proč tady vlastně vůbec ty dryády byly? Pokud si vzpomínal, stromový národ vyhynul před staletími. Člověk je prostě předstihl ve vývoji, jako ostatně většina národů Soumraku. Jen elfové a trollové přežili příchod člověk na Zeměplochu. Elfové proto, že byli z větší části příliš chytří, a trollové proto, že byli přinejmenším stejně zlí, nevraživí a hrabiví jako lidé. Myslelo se, že dryády vymřely současně s pidimužíky a skřítky.

Hukot tady byl mnohem silnější. Chvílemi proletěl průsvitnými stěnami jasnější zlatý záblesk, který zmizel v šeru vysoko nahoře. Jakási síla rozechvěla vzduch.

„Tak a teď, ty neschopný čaroději, podívej, jak se dělají kouzla. Ne ta tvoje krotká magie s tváří lasičky, ale magie větví a kořenů, ta stará magie. Divoká. Hleď!“

Padesát, možná o něco víc dryád se seběhlo do hustého hloučku, spojilo ruce a pak se začalo pomalu rozestupovat. Nakonec vytvořily obrovský kruh. Zbytek dryád začal zpívat tichou, rytmickou píseň. Na Druellain pokyn se celý kruh začal otáčet proti směru hodinových ručiček.

Když se tempo tance začalo zrychlovat a složitý rytmus se začal ozývat stále silněji, přistihl se Mrakoplaš, že celému představení přihlíží s nesmírnou zvědavostí. Na univerzitě slyšel o Staré magii, i když tahle magie byla čarodějům zapovězena. Dobře věděl, že jestli se kruh roztočí dost rychle proti nehybnému magickému poli Zeměplochy, která se sama pomalu otáčela, výsledné astrální tření zapříčiní obrovský potencionální rozdíl sil, který se projeví gigantickým výbojem Základní magické síly.

Kruh se pomalu měnil v pouhou rozmazanou čáru a stěny Stromu duněly ozvěnou zpěvu…

Mrakoplaš ucítil známé lechtavé svědění ve vlasech, které mu vždy signalizovalo, že se někde v okolí vyskytuje mimořádný náboj syrové magie. Proto ho nijak nepřekvapilo, když se o několik vteřin později roztrhlo zlaté šero nad jejich hlavami a seshora se snesl silný snop jasného oktarínového světla, který se s hlasitým praskotem zaostřil ve středu kruhu. Tam vytvořil obraz kopce porostlého stromy, jimiž zmítá bouře. Uprostřed hustého lesa se na nevelkém pahorku tyčil chrám, jehož podoba prováděla s lidskýma očima ošklivé věci. Mrakoplaš věděl, že je-li to Bel-Shamharothův chrám, bude mít osm stěn. (Osmička byla Bel-Shamharothovým číslem, a proto ji žádný rozumný čaroděj nikdy nevyslovil, pokud se tomu mohl jenom trochu vyhnout. Neboť tady už nejde *o smích*, jak byli varováni všichni čarodějní učedníci a studenti. Bel-Shamharotha zvláště přitahovali magičtí diletanti a amatéři, kteří byli vetešníky a sběrači na plážích nepřirozena a tak mu napůl sami vplouvali do sítí. Když byl Mrakoplaš na univerzitě, měl jeho pokoj v koleji č. 7A. Vůbec ho to nepřekvapilo.)

Od černých zdí chrámu se odrážel déšť. Jedinou známkou života byl kůň uvázaný před branou. Nebyl to kůň Dvoukvítkův. Už proto, že byl příliš velký. Byl to těžký válečný kůň, bělouš, jehož kopyta měla velikost jídelních mis a jehož kožený postroj byl ozdoben okázalými zlatými ornamenty. Neustále se živil z pytle, který měl pověšen u

nozder.

Na tom koni bylo něco známého a Mrakoplaš si pokoušel vzpomenout, kde to už předtím viděl.

V každém případě však zvíře vypadalo, že je schopné vydat ze sebe slušnou rychlost, a jakmile jí jednou dosáhne, vydrží tak běžet celé hodiny. Mrakoplaš potřeboval jen setřást své strážce, probojovat si cestu ze stromu ven, najít chrám a ukrást koně Bel-Shamharothovi přímo pod tím, co používá místo nosu.

„Jak se zdá, bude mít Odesílatel osmi dnes k večeři dva," řekl Druellae a vrhla na Mrakoplaše tvrdý pohled. „Komu patří ten kůň, falešný čaroději?"

„Nemám ponětí."

„Ne? No, na tom vlastně nezáleží. To se brzo dozvíme."

Mávla rukou. Obraz, který sledovali, se pohnul a pohled se začal přesunovat dovnitř. Bleskem proletěl obrovskou osmiúhelníkovou branou a posouval se vnitřní chodbou.

Potom zachytil postavu. Byl to muž, který se pomalu a opatrně, zády přitištěný ke kamenné stěně, posouval do nitra chrámu. Mrakoplaš zahlédl záblesky zlata a bronzu.

Nemohl se mýlit. Toho muže viděl mnohokrát. Ten klenutý hrudník, krk mohutný jako kmen stromu, až překvapivě malou lebku pod divokou hřívou černých vlasů, která vypadala jako rajské jablko omylem připevněné na velikou tykev. Mrakoplaš mohl tu postavu okamžitě pojmenovat a to jméno znělo Hrun Barbar.

Hrun patřil k nejodolnějším a nejvytrvalejším hrdinům zemí Kruhového moře. Byl to drakobijec, prznitel chrámů, nájemný šermíř a středobod všech pouličních rvaček. Mezi hrdiny Kruhového moře se mu snad žádný nevyrovnal, protože Hrun dokonce dokázal, měl-li trochu času a trochu nápovědy, vyslovit víceslabičná slova. Takových jako on bylo opravdu málo.

Kdesi na okraji slyšitelnosti zachytil Mrakoplaš nějaký zvuk. Zaznělo to, jako by se někde v dáli kutálely po kamenných schodech do hladomorny dávno vybělené lebky. Vrhl kosý pohled na své věznitele, aby zjistil, zda to slyšeli také.

Ti však upřeně sledovali Hrunům obraz, připusťme že hlavně proto, že byl stavěn podle stejného vzoru jako oni. Rukama jemně svírali mágova ramena.

Mrakoplaš bleskově udělal dřep, otočil se a začal prchat sálem. Za sebou zaslechl Druellain výkřik a zdvojnásobil rychlost.

Něco ho chytlo za kápi pláště, která se okamžitě utrhla. Jeden z dryádů, stojící u schodiště, rozpřáhl ruce a dřevěně se usmál na postavu, která se k němu řítila. Mrakoplaš ani nesnížil svou rychlost, jen se sehnul tak hluboko, že měl bradu ve výši kolen, a tím se vyhnul pěsti velikosti dubového pařezu, která mu zasvištěla nad hlavou.

Před ním se objevila celá skupina stromových mužů. V běhu změnil směr, vyhnul se další ráně zaskočeného hlídače u schodiště a utíkal nazpět ke kruhu. Na cestě minul skupinu dryádů, kteří ho pronásledovali, a ti se ve zmatu rozběhli jako rozhozené kuželky.

Jenže před ním jich bylo stále ještě víc než dost. Jako stožáry se prodírali mezi drobnějšími dryádami a v předstíraném soustředění pleskali pěstí jedné ruky do ztvrdlé dlaně ruky druhé.

„Zůstaň stát, falešný mágu," řekla Druellae a postoupila kupředu. Za ní se stále rychleji točil kruh tanečníků. Jeho ohnisko se teď vznášelo v chodbě zaplavené fialovou září.

Mrakoplaš zachraptěl vyprahlými ústy: „Necháš už toho, konečně? Tak aby bylo jasno, já *sem* skutečnej čaroděj!" Rozhořčeně si dupl nohou.

„Opravdu?" usmála se dryáda. „Tak nám předveď alespoň nějaké jednoduché kouzlo."

„No –" začal Mrakoplaš. Skutečnost byla taková, že od chvíle, kdy se mu v záhybech mozku usadilo tajemné kouzlo z Oktáva, nebyl schopen vzpomenout si ani na to nejjednodušší zaklínadlo, například: jak vyhubit šváby, nebo jak se poškrábat bez použití rukou na zádech. Mágové Neviditelné univerzity vytvořili teorii, že rozměr nedobrovolně přijatého kouzla zapečetil všechny buňky mozku, určené k ukládání ostatních zaříkadel. V černých chvílích života napadala Mrakoplaše jeho vlastní teorie. Bylo mu jasné, proč mu odmítala zůstat v hlavě i ta nejmenší zaklínadla déle než pár vteřin.

Měla prostě strach.

„No," opakoval.

„Docela maličké by stačilo," pokračovala Druellae. Spokojeně přihlížela, jak se mu obličej kroutí zlostí a rozpaky. Pokynula rukou a přiblížili se dva dryádi.

Tento okamžik si vybralo Zaklínadlo a vyhouplo se do momentálně opuštěného sedla Mrakoplašova vědomí. Cítil, jak tam sedí a drze se na něj šklebí.

„Fakt znám zaklínadlo," řekl unaveně.

„Opravdu? Řekni ho, prosím!" ušklíbla se Druellae.

Mrakoplaš nebyl schopen ovládnout ztvrdlé rty. „Řekla si, že umíš číst myšlenky," vypravil ze sebe nezřetelně. „Tak čti."

Postoupila kupředu a s uštěpačným výrazem se mu zahleděla do očí.

Úsměv jí zmrzl na tváři. Ruce jí vyletěly v obranném gestu kupředu a zděšeně od něj uskočila. Z hrdla se jí vydral zvuk nesmírné hrůzy.

Mrakoplaš se rozhlédl. Ostatní dryádové také ustupovali. Co udělal? Asi to muselo být něco strašlivého.

Jenže podle jeho zkušeností bylo jen otázkou času, kdy se vesmír

vrátí zpět do rovnovážného stavu a začne mu provádět znovu zlomyslnosti, na které byl zvyklý. Pomalu ustoupil zpět, sehnul se a proběhl mezi dryádami, které tvořily magický kruh, a ohlédl se, aby zjistil, co Druellae udělá teď.

„Chyťte ho," vykřikla. „Seberte ho, odveďte ho co nejdál od Stromu a zabte ho!"

Mrakoplaš se otočil a vyrazil.

Napříč kruhem.

Zazářil oslepující záblesk.

Pak se rozhostila náhlá tma.

V temnotě se objevila Mrakoplašova silueta, narýsovaná fialovým světlem, a zanedlouho zmizela.

Nezbylo nic.

Hrun Barbar se neslyšně plížil podél kamenných stěn. Byly osvětleny matným fialovým svitem tak, že vypadaly téměř černé. Jeho počáteční zmatek byl pryč. Bylo jasné, že se ocitl v kouzelném chrámu, a to vysvětlovalo všechno.

Vysvětlovalo to například, proč dnes brzo odpoledne, když projížděl pralesem, našel vedle cesty velkou bednu. Její víko bylo otevřeno, jako by zvalo, a v jejím nitru bylo vidět velké množství zlata. Jenže když seskočil s koně a chtěl se na truhlu podívat zblízka, truhla najednou vystrčila stovky malých nožiček, vyběhla klusem do pralesa a zastavila se o několik set yardů dál.

A teď, po několika hodinách namáhavého pronásledování, ztratil truhlu v tomhle pekelném bludišti podzemních tunelů. Vzato kolem a kolem, odporné řezby a tu a tam ležící kostry, které míjel, Hruna nijak neděsily. Zčásti to bylo tím, že Hrun neměl nijak zvlášť velkou představivost, ale také proto, že podzemní tunely a chodby spadaly do jeho pracovní náplně. Strávil v podobných situacích mnoho času, hledal zlato, démony, nebo panny v nesnázích a ty zbavoval jejich majitelů, životů, nebo alespoň té nesnáze největší.

Pozorujeme Hruna, který se právě na kočičích nohou přesmykl přes ústí nebezpečného tunelu. I ve fialovém světle se jeho kůže leskla barvou starého bronzu. Byl ozdoben zlatými náramky na rukou i na nohou, ale jinak byl nahý s výjimkou bederní roušky z leopardí kůže. Kůži získal v mlhavých pralesích Howondalandu, když jejího majitele osobně zakousl.

V pravici nesl kouzelný černý meč Kring, vykovaný z tajemného meteoru. Meč měl sice duši, ale nestrpěl na sobě pochvu. Hrun ho získal necelé tři dny předtím v nedobytném paláci arcimága z B'Ituni a už toho pomalu litoval. Meč mu začínal lézt na nervy.

„Říkám ti, že se to pustilo tou poslední chodbou napravo," sykl

hlasitě Kring a jeho hlas zněl jako skřípot nože po talíři.

„Buď zticha!“

„Řekl jsem jenom, že…“

„Drž hubu!“

A zatím Dvoukvítek…

Ztratil se, to mu bylo jasné. Buď byla budova větší, než zvenčí vypadala, nebo se dostal do podzemí, které se táhne daleko za obvod jejích stěn. Háček by v tom, že nešel po žádných schodech a chodby byly všude rovné. V Dvoukvítkovi začalo sílit podezření, že se vnitřní rozměry toho místa vymykají základním poučkám a pravidlům architektury a jsou mnohem větší než rozměry vnější. A proč jsou tady všechna ta podivná světla? V pravidelných vzdálenostech byly totiž ve stěnách a ve stropě zasazeny zvláštní osmihranné krystaly a ty vyzařovaly nepříjemnou záři, která spíš zdůrazňovala temnotu, než osvětlovala prostor.

Potom si Dvoukvítek všiml reliéfů na stěnách a s velkou dávkou tolerance a snášenlivosti si pomyslel, že ten, kdo je zhotovil, pil příliš mnoho a dlouho. Roky.

Na druhé straně to byla úžasná budova. Její stavitelé museli být posedlí číslem osm. Podlaha byla zdobenou mozaikou z osmihranných dlaždic. Stěny nebyly rovné, ale dvakrát zalomené, takže průřez chodby byl osmiúhelníkový. Na jednom místě, kde se propadl kus stropu, Dvoukvítek s úžasem zjistil, že i samy kameny, ze kterých byla stavba zbudována, jsou osmistěnné.

„Mně se to nelíbí,“ prohlásil obrázkový skřítek ze skříňky na Dvoukvítkově krku.

„Proč ne?“ zapátral Dvoukvítek udiveně.

„Je to tu hrozně tajuplné.“

„Ale ty jsi démon. Jak může démon tvrdit, že je něco tajuplné? Chtěl jsem vlastně říci, co se zdá tajuplné démonovi?“

„No, víš, to je těžko říct,“ odpověděl rarach opatrně, nejistě se rozhlížel kolem a přešlapoval rozpačitě z pařátku na pařátek. „Věci. Okolí.“

Dvoukvítek se na něj vážně zadíval. „Jaké věci?“

Démonek si nervózně odkašlal (démoni sice nedýchají, ale každá myslící bytost, ať už dýchá, nebo ne, si v určitých okamžicích svého života nervózně odkašle, a rarach usoudil, že taková chvíle právě nadešla).

„Prostě věci,“ odpověděl nešťastně šotek. „Zlé věci. Takové ty věci, o kterých, jak se ti zoufale pokouším vysvětlit, pane, se raději nemá mluvit.“

Dvoukvítek unaveně pokýval hlavou. „Přál bych si, aby s námi byl Mrakoplaš,“ řekl nakonec. „Ten by určitě věděl, co si počít.“

„*Ten*?“ ušklíbl se zmetek. „Nedovedu si představit čaroděje, který by sem vlezl. Ti se číslu osm vyhýbají jako čert kříži.“ Démon se s výrazem provinění pleskl přes ústa.

Dvoukvítek se podíval na strop.

„Co to bylo?“ zeptal se. „Neslyšels něco?“

„Kdo? Já? Ne, nic jsem neslyšel!“ odpověděl vyplašeně démon. Potom zalezl do své skříňky a zabouchl za sebou dvířka. Dvoukvítek na ně opatrně zaklepal. Dvířka se maličko pootevřela.

„Znělo to, jako by se pohnul nějaký kámen,“ vysvětloval. Dvířka s třesknutím zapadla. Dvoukvítek pokrčil rameny.

„To místo se pomalu rozpadá na kusy,“ řekl si sám pro sebe. Zvedl hlavu.

„Hej!“ vykřikl ze všech sil. „Je tady někdo?“

KDO, Kdo, kdo, odpovídala mu temná ústí chodeb.

„Hej!“ pokusil se znovu.

EJ, Ej, ej.

„Vím, že tady někdo je, slyšel jsem vás házet kostky. Vezměte mne do hry, proč tady mám zahálet?!“

LED, Led, led.

„Podívejte, já jenom že…“

Dvoukvítek se zarazil. Přímo před očima se mu ve vzduchu rozzářil jasný světelný bod. Rychle rostl a během několika vteřin na sebe vzal ostrou a zřetelnou podobu malého člověka. V témže okamžiku začal vydávat zvuk, nebo spíš teprve teď Dvoukvítek zaslechl křik, který človíček vydával od začátku. Znělo to jako plátek výkřiku, který se zachytil v jediném dlouhém okamžiku času.

Zářící postavička už byla velká jako loutka, zkreslený tvar, který se potácel v nesmírně pomalém pohybu zavěšen na jednom místě ve vzduchu. Dvoukvítek nevěděl, proč ho napadla ta podivná fráze „plátek výkřiku“… a z neznámého důvodu zatoužil po tom, aby ho byla vůbec nenapadla.

Zjevení se začalo podobat Mrakoplašovi. Čaroděj měl široce otevřená ústa a tvář byla dokonale ozářena — čím vlastně? Dvoukvítek se přistihl, jak si říká, že je to „září podivných sluncí“. Jenže málokterý člověk se obvykle dívá do slunce. Otřásl se.

Otáčející se čaroděj už byl veliký skoro jako ve skutečnosti. Jeho růst se začal zrychlovat, chodbou zavál divoký poryv větru a ozval se výbuch. Mrakoplaš se utrhl ze svého místa ve vzduchu a s výkřikem se zřítil na zem. Dopadl s temným nárazem, několikrát zalapal po dechu, několikrát se převalil a zůstal ležet. Byl schoulený do klubíčka a hlavu si pevně svíral rukama.

Když se usadil zvířený prach, natáhl se Dvoukvítek opatrně kupředu a zaťukal mu na rameno. Lidský zámotek se ještě pevněji sevřel.

„To jsem já," vysvětloval Dvoukvítek konejšivým tónem. Čaroděj se maličko rozvinul.

„Cože?" pípl.

„Já."

Mrakoplaš se v tom okamžiku bleskově rozvinul, vztyčil se před človíčkem a pevně mu sevřel ramena. Oči měl vytřeštěné a nepříčetné strachem.

„Neříkej to!" zasyčel. „Neříkej to, a možná se odsud ještě dostanem!"

„Že se odsud dostanem? Ale jak jsi se dostal dovnitř ty? Copak nevíš –"

„Neříkej to!"

„Co nemám říkat?"

„To číslo!"

„Číslo?" kroutil hlavou Dvoukvítek. „Poslyš, Mrakoplaši –"

„Jasně, že číslo! To mezi sedmičkou a devítkou! Čtyři a čtyři!"

„Myslíš os-"

Mrakoplaš mu bleskově zakryl ústa rukou. „Neříkej to, nebo jsme ztraceni! Raději na to číslo ani nemysli. Věř mi!"

„Ale já tomu vůbec nerozumím," zakvílel Dvoukvítek. Mrakoplaš se trochu uklidnil, ale stále ještě se třásl tak, že by vedle něj houslová struna vypadala jako rosol.

„Rychle, pojď," chytil Dvoukvítka za ruku. „Zkusíme vocuď vymajznout. Já při tom popřemejšlím, jak ti to vysvětlit."

Po prvním magickém věku se na Zeměploše vynořil téměř neřešitelný problém s likvidací grimoárů a kouzelných knih vůbec. Zaklínadlo je zaklínadlem, i když je momentálně uvězněno hmotou inkoustu na ploše pergamenu. To je v pořádku, dokud je majitel knihy naživu, ale v okamžiku, kdy zemře, stává se kouzelný svazek zdrojem nekontrolovatelné síly, která se nedá zlikvidovat právě snadno.

Krátce řečeno, čarodějné knihy netěsní. Tečou. Propouštějí kouzla. Bylo podniknuto mnoho pokusů, jak tomu zabránit. Země na Okraji jednoduše zatížily knihy zemřelých čarodějů olověnou pětifází a hodily je přes Okraj. Poblíž Středu ovšem takovéhle možnosti nebyly. Vložit inkriminované knihy do pouzder se záporně polarizovaného oktironu a potopit je do nekonečných hlubin, byla jedna z možností likvidace (zakopávání schránek s knihami pod zem bylo zakázáno už dříve, krátce potom, kdy se v příslušných oblastech vyskytly chodící stromy a pětihlavé kočky). Jenže i z těch začala kouzla časem prosakovat ven a netrvalo dlouho a rybáři si stěžovali na hejna neviditelných ryb a škeblí — spiristek.

V poslední době se většinou přistupovalo v centrech magického dění k budování velkých místností z denaturovaného oktironu, který

je schopen odstínit téměř všechny druhy kouzel. Tady se ukládaly nejnebezpečnější grimoáry, alespoň na dobu, než jejich moc alespoň částečně vyprchala.

Tak se také ocitl v podzemí Neviditelné univerzity Oktávo, největší ze všech grimoárů. Byla to kniha, která patřila samotnému Stvořiteli vesmíru. A právě tuhle knihu kdysi Mrakoplaš v sázce otevřel. Měl pouhou vteřinu, ve které mohl nahlédnout dovnitř. Po první vteřině by se automaticky dala do pohybu různá poplašná zaklínadla, ale i ta jediná vteřina stačila jednomu z osmi Velkých zaklínadel vyskočit z pradávného svazku a usadit se Mrakoplašovi na mozku jako žába na prameni.

„A co bylo potom?“ dychtivě vyzvídal Dvoukvítek.

„No co by. Vyvlekli mě ven. A samozřejmě mě vyrazili ze školy.“

„A to vážně *nikdo* neví, k čemu je to zaklínadlo dobré?“

Mrakoplaš zavrtěl hlavou.

„Ono zároveň zmizelo z té knihy. Stránka zůstala čistá. Nikdo to nebude vědět, dokud ho nevyslovím. Nebo dokud nezemřu, to je jasný. Potom se nějak vysloví samo. Já sám nevím vůbec nic, co se toho týče, mohlo by klidně zastavit slunce, nebo ukončit čas, nebo bůhvíco.“

Dvoukvítek ho poplácal po rameni.

„Nemá cenu se tím trápit,“ řekl optimisticky. „Pojď, porozhlédneme se znovu, jak bychom se odsud dostali.“

Mrakoplaš potřásl hlavou. Všechen strach už vypotřeboval. Pravděpodobně prorazil bariéru hrůzy a jeho vědomí bylo v ledově chladném stavu, který ležel na druhé straně. V každém případě se přestal třást.

„S námi je konec,“ prohlásil. „už takhle chodíme celou noc. Povídám ti, že todle místo je jako pavučina. Je úplně fuk, na kterou stranu deš, vždycky skončíš vprostředku.“

„V každém případě to od tebe bylo moc hezké, že jsi mně přišel na pomoc,“ řekl Dvoukvítek. „Jak jsi to vlastně přesně provedl? Bylo to velice efektní!“

„No, víš,“ začal čaroděj neohrabaně, „akorát sem si řek ‚Toho starýho dobráka Dvoukvítka bych v tom neměl nechávat samotnýho a…‘ “

„Takže teď musíme najít toho člověka, toho Bel-Shamharotha, a vysvětlit mu, jak se věci mají, a třeba nás pustí ven,“ navrhl Dvoukvítek.

Mrakoplaš si zatřepal prstem v uchu. „Tady musí bejt nějaká divná ozvěna,“ prohlásil zmateně. „Já měl pocit, že si řek něco jako *najít* a*vysvětlit*.“

„To jsem také řekl.“

Oba ozařoval pekelný svit jednoho z krystalů. Mrakoplaš na něj

upřel pohled. „Ty chceš *hledat* Bel-Shamharotha?“ zeptal se nevěřícně.

„Proč ne, vždyť se nemusíme do ničeho plést. Je se ho zeptáme na cestu.“

„Tak ty chceš najít Požírače duší a nezaplést se? Jen tak mu kejvnout na pozdrav a zeptat se ho, kudy ven? Ty chceš něco *vysvětlovat Odesílateli os-sakra*!“ Mrakoplaš v poslední chvíli ukousl konec slova a dokončil větu. „Ty jsi blázen, člověče! Hej! Okamžitě se vrať!“

Vyrazil chodbou za Dvoukvítkem a po několika vteřinách se zaúpěním zastavil.

Fialové světlo tady bylo mnohem silnější a dávalo všem předmětům neskutečné, odpudivé barvy. Nebyla to chodba, ale rozlehlá místnost a s několika stěnami, které se Mrakoplaš pro jistotu nepokoušel spočítat. Z každé stěny vycházela jedna chodba, celkem tedy os– … 7A chodeb.

Kousek od sebe uviděl nízký oltář, který měl deset bez dvou stran. Oltář však nestál ve středu sálu. Ve středu byla naopak vsazena obrovská kamenná deska, která měl dvakrát víc stran než čtverec. Byla neobyčejně masívní. V podivném světle se zdálo, že je mírně nakloněná. Jednou stranou zřetelně vystupovalo nad ostatní dlaždice, které byly jejími miniaturními kopiemi.

Dvoukvítek stál přímo uprostřed desky.

„Hej, Mrakoplaši! Podívej se, co jsem našel!“

Z ústí jedné chodby se vykolébalo Zavazadlo.

„To je bezvadný,“ rozveselil se Mrakoplaš. „Príma, může nás odtud vyvést. Nejlíp hned!“

Dvoukvítek se začal v Zavazadle hrabat. „Jasně, jen co si udělám pár obrázků. Jenom musím najít to přídavné zaří…“

„Řek sem *hned*!“

Mrakoplaš se zarazil. V ústí chodby přímo na druhé straně sálu stál Hrun Barbar a v ruce, velké jako menší šunka, svíral obrovský černý meč.

„Ty?“ prohlásil Hrun nejistě.

„No né! No jo, to jsem já. Ty seš Hrun, žejo? Už jsem tě neviděl, ani nepamatuju. Copak tě sem přivedlo?“

Hrun ukázal prstem na Zavazadlo. „To,“ odpověděl. Zdálo se, že ho složitý rozhovor poněkud vyčerpal. Pak dodal tónem, ve kterém se mísilo prohlášení, konstatování, výhrůžka a ultimatum: „Je to mý!“

„Patří to tadyhle Dvoukvítkovi,“ odpověděl mu Mrakoplaš. „Dám ti jednu radu. Nešahej na to.“

Pak mu došlo, že to bylo přesně to nejhorší, co mohl Hrunovi říci, ale to už Hrun odstrčil Dvoukvítka stranou a natáhl se k Zavazadlu…

… které vystrčilo nožičky, kousek ustoupilo a výhrůžně pootevřelo víko. Mrakoplašovi se zazdálo, že v nejistém světle zahlédl

řady obrovských zubů v barvě slonové kosti.

„Hrune," řekl rychle Mrakoplaš, „je tady něco, co ti musím říct!"

Hrun k němu otočil nechápavý obličej.

„Co?" zeptal se.

„Víš, je to o číslech. Podívej, víš, že když sečteš sedm a jednu, nebo tři a pět, nebo když odečteš dvě od deseti, dostaneš číslo. Dokud jsme tady v chrámu, nesmíš ho vyslovit, jen tak budeme mít alespoň nějakou šanci dostat se odsud živí. Jinak se odsud dostanem jen jako mrtvoly."

„Kdo je to?" dotazoval se Dvoukvítek. V ruce svíral jakousi klícku, kterou vytáhl z nejtajnějších hlubin Zavazadla. Byl plná nevrlých a zamračených růžových ještěrek.

„Já jsem Hrun!" prohlásil Hrun pyšně. Pak se podíval na Mrakoplaše. „Co?"

„Prostě to číslo neříkej, jasný?" naléhal Mrakoplaš.

Potom upřel zrak na meč v Barbarově ruce. Zbraň byla černá, v takové té černi, která je spíše hrobem barev než samotnou barvou, a na čepeli měla ozdobnými runami vyryt jakýsi nápis. Ještě zřetelnější byla slabá oktarínová barva, která jej obklopovala. Meč si musel Mrakoplaše všimnout, protože najednou promluvil hlasem, který zněl jako skřípot nehtu po skle.

„Zvláštní," prohlásil. „A copak by se stalo tak strašného, kdyby mu to slovíčko osm uklouzlo?"

Uklouzlo, Kouzlo, zlo, odpověděly mu všechny ozvěny. Hluboko pod zemí znovu zaskřípal jakýsi balvan.

Ozvěny, i když zeslábly, odmítaly zemřít. Odrážely se ode zdi ke zdi, křižovaly se a znovu odrážely a fialové světlo se rozblikalo podle zvuku.

„Udělals to!" zaječel Mrakoplaš. „Říkal jsem ti přeci, že tady nesmíš vyslovit osum!"

Zarazil se, zděšený sám nad sebou. Ale slovo bylo venku a připojilo se ke sborovému huhlání svých kolegů.

Mrakoplaš se obrátil a dal se na útěk. Jenže vzduch náhle zhoustl jako sirup. Kolem začal růst obrovský magický náboj, větší, než jaký kdy v životě cítil. Pohyboval se bolestně pomalu a jeho končetiny za sebou ve vzduchu nechávaly stopu ze zlatých jiskřiček.

Za zády se mu ozvalo skřípění, když se obrovská osmihranná deska zvedla na jedné straně vzhůru, převrátila se a se zaduněním dopadla na kamennou podlahu. Z díry se hadovitým pohybem vysunulo cosi tenkého a černého a obtočilo se Mrakoplašovi kolem kotníku. Čaroděj s výkřikem dopadl na dlaždice, které se chvěly jako osikové listí. Chapadlo ho začalo vléci po podlaze.

Najednou se před ním objevil Dvoukvítek a natáhl k němu ruce. Čaroděj se zachytil těch drobných paží jako tonoucí stébla a oba leželi

na podlaze tvářemi k sobě. Pomalu, ale jistě se k otvoru sunuli oba.

„Co drží tebe," zalapal po dechu Mrakoplaš.

„N-nic!" odpověděl Dvoukvítek, „co se to vlastně děje?"

„Něco mě táhne do díry, no, co sis myslel?"

„Oh, Mrakoplaši, mně je to strašně líto…"

„*Tobě* je to líto…"

Ozval se zvuk okružní pily a tah na Mrakoplašově noze najednou povolil. Otočil hlavu a uviděl Hruna, který stál ve válečnickém postoji přímo u otvoru a ďábelskou rychlostí sekal do chapadel, která se k němu natahovala.

Dvoukvítek pomohl čaroději na nohy, oba se přikrčili u kamenného oltáře a pozorovali zápas té divoké postavy s dotírajícími chapadly.

„Je to marné," povzdechl si Mrakoplaš. „Odesílatel si může vytvořit nových chapadel, kolik bude chtít.*Co to děláš*?"

Dvoukvítek horečnatě připevňoval klícku s uvězněnými ještěrkami k obrázkové skříňce, kterou postavil na skládací trojnožku.

„Z tohohle prostě musím mít obrázek," mumlal. „To je přeci dokonalé! Hej, skřete, slyšíš?"

Obrázkový šotek otevřel dvířka, na chvilku se zahleděl na scénu před sebou a zmizel uvnitř. Mrakoplaš vyskočil, když se něco dotklo jeho nohy, a ze všech sil dupl na pátrající chapadlo.

„Dělej, je načase, abysme se vypařili." Chytil Dvoukvítka a ruku, ale turista se mu vzpíral.

„To chceš utéct a nechat Hruna s tou věcí samotného?"

Mrakoplaš se na něj nechápavě podíval. „Proč ne?" zeptal se. „Vždyť je to jeho zaměstnání!"

„Ale ono ho to zabije!"

„No, mohlo by to dopadnout hůř," zakýval hlavou Mrakoplaš.

„Cože?"

„Mohlo by to zabít nás," zněla Mrakoplašova logická odpověď.

Dvoukvítek ukázal rukou. „Podívej, ono to chytlo moje zavazadlo!"

Než stačil Mrakoplaš Dvoukvítka zadržet, oběhl turista oltář a rozběhl se na okraj otvoru ke své truhlici. Zavazadlo bezvýsledně chňapalo víkem po neodbytných chapadlech a Dvoukvítek do nich začal rozzlobeně kopat.

Ze spleti kolem jámy vyrazil další liánovitý útvar, obtočil se Hrunovi kolem pasu. Hrun už teď byl mezi chapadly, která ho obklopovala, stěží k rozeznání. Mrakoplaš v hrůze přihlížel, jak jedno z nich vyrvalo Hrdinovi z ruky meč a odhodilo zbraň ke zdi.

„Řekni své zaklínadlo!" vykřikl na něj Dvoukvítek.

Mrakoplaš se nehýbal. Díval se na Věc vynořující se z jámy. Bylo to vlastně obrovské oko a to se upíralo přímo na něj. Kolem pasu ho

sevřelo chapadlo a ochromený čaroděj slabě zakvílel.

Jednotlivá slova zaklínadla se mu proti jeho vůli začala tlačit do krku. Jako ve snu otevřel ústa, rty se mu začaly formovat v první strašlivé slabice.

Z chomáče vyrazila další chapadlo, obtočilo se mu kolem krku a začalo ho škrtit. Dusil se, potácel a chapadla ho neúprosně přitahovala k otvoru ve středu místnosti.

Jednou rukou se mu podařilo zachytit se Dvoukvítkovy obrázkové skříňky, která se mu na okamžik ocitla na dosah. Uchopil ji stejně instinktivně, jak by jeho dávný prapředek uchopil při útoku tygra kámen. Kdyby se tak alespoň mohl pořádně rozmáchnout a udeřit s ní do Oka…“

… zatím mu Oko vyplnilo celý vesmír. Mrakoplaš cítil, jak se jeho vůle ztrácí jako voda z řešeta.

Před ním se mihla klícka, připevněná na obrázkové skříňce, a její nevrlí obyvatelé. Úplně mimochodem, tak, jak si odsouzenec v poslední chvíli všimne každého škrábance a skvrny na popravčím špalku, si i Mrakoplaš všiml, že mají napuchlé modrobílé ocasy, které se nebezpečně chvějí.

Mrakoplaš se nezadržitelně blížil k Oku a v hrůze před sebe pozvedl jako poslední obranu obrázkovou skříňku. V téže chvíli zaslechl obrázkového skřítka, který prohlásil: „Už jsou akorát zralí, dýl je neudržím. Takže bych prosil o úsměv!“

Pak z klícky vyletěl blesk, tak bílý a jasný, že se vlastně světlu ani nepodobal.

Bel-Shamharoth vykřikl, vydal ze sebe zvuk, který začal vysoko nad prahem ultrazvuku a skončil někde v Mrakoplašových vnitřnostech. Všechna chapadla na okamžik ztuhla jako dřevěné tyče, odhodila všechno, co svírala, a pak se stáhla do jediného chomáče před ztýraným Okem. Vzápětí se celá hmota vrhla do otvoru a tápající chapadla za sebou bleskem přitáhla těžkou kamennou desku. Bez ohledu na to, že jich několik zůstalo přiskřípnuto pod jejími okraji, ji přirazila na místo.

Hrun padl na zem, několikrát se převalil, odrazil se od stěny, vyskočil a chopil se meče. Pak začal systematicky ničit zbylá chapadla. Mrakoplaš ležel na kamenné podlaze a vysvětloval si, proč se nesmí zbláznit. Když zaslechl dutý, dřevěný zvuk obrátil hlavu.

Zavazadlo dopadlo na záda, na své oblé víko. Teď se vztekle kolébalo ze strany na stranu a kopalo ve vzduchu svýma malýma nožičkama.

Mrakoplaš se opatrně rozhlédl po Dvoukvítkovi. Človíček ležel jako malá hromádka u vzdálené stěny a bylo slyšet, jak sténá.

Čaroděj se přeplazil po podlaze až k němu a zašeptal: „Co to k sakru bylo?“

„Proč byli tak ostří?“ zamumlal Dvoukvítek. „U všech bohů. Moje hlava…“

„Příliš ostří?“ ozval se Mrakoplaš. Podíval se na klícku připevněnou k obrázkové skříňce. Ještěrky, na první pohled mnohem hubenější, ho se zájmem pozorovaly.

„No přece ti salamandři,“ zasténal Dvoukvítek. „Ten obrázek bude určitě přeexponovaný, já to věděl…“

„To sou salamandři?“ obrátil se k němu nedůvěřivě Mrakoplaš.

„Samozřejmě. To je standardní přídavné zařízení.“

Mrakoplaš přešel mírně nejistým krokem ke skříňce a zvedl ji. Samozřejmě, že už viděl salamandry, ale to byl běžný malý druh. Kromě toho taky plavali ve sklenici konzervační tekutiny, v oddělení biologických kuriozit, hluboko ve sklepeních Neviditelné univerzity. Kolem centrálního moře totiž salamandři už dávno vyhynuli.

Pokusil se vybavit to málo, co o nich věděl. Byla to magická stvoření. Salamandři neměli ústa, protože se živili jen vydatnou podstatou slunečního světla, obsaženou ve vlnové délce oktaríny. Energii vstřebávali kůží na celém povrchu těla. Samozřejmě že vstřebávali i ostatní složky světla, ale ty ukládali do zvlášť uzpůsobeného vaku, odkud byly vždy po nějaké době vylučovány zcela přirozeno cestou. Poušť, obydlená zeměplošskými salamandry, vypadal v noci jako maják.

Mrakoplaš položil skříňku na zem a zachmuřeně pokýval hlavou. Se vším tím oktarínovým světlem, které vyplňovalo chrám, se museli salamandři doslova dusit a nakonec si příroda vyžádala svá práva.

Obrázková skříňka se začala na své trojnožce sunout stranou. Mrakoplaš se ji pokusil kopnout, ale minul. Začínal nenávidět Myslící hruškovník.

Do tváře ho něco píchlo. Nervózně si po ní přejel rukou.

Zděšeně se ohlédl, když kousek od něj zazněl odporný zvuk, podobný skřípotu porcovacího nože, prořezávajícího hedvábí.

„To je velice nedůstojné.“

„Drž hubu,“ prohlásil Hrun. Používal Kring jako páku a pokoušel se zvednout horní část oltáře. Barbar zvedl oči a usmál se na Mrakoplaše. Čaroděj alespoň doufal, že otevřená ústa stažená v děsivou grimasu představují úsměv.

„Kouzlo jak hrom,“ prohlásil Barbar a rukou velikosti šunky znovu přitlačil na protestující čepel. „Šábnem se vo poklad, he?“

Mrakoplaš zabručel, protože ho něco malého a tvrdého bodlo do ucha, odkudsi sem zavál slabý větřík.

„Jak víš, že je tam poklad?“ zeptal se.

Hrun znovu zabral a tentokrát se mu podařilo vstrčit prsty do vzniklé štěrbiny. „Planý jabko najdeš pod planou jabloní,“ prohlásil. „Poklad najdeš pod voltářem. Logika, ne?“

Zaskřípal zuby a vzepřel se ze všech sil. Kamenná deska se zvedla s těžkým úderem dopadla na zem.

Tentokrát něco udeřilo Mrakoplaše silně do ruky. Máchl do vzduchu a podíval se na věc, kterou chytil. Byl to úlomek kamene, který měl tři plus pět stran. Vedl oči ke stropu. Že by se to propadalo? Hrun si pobrukoval nějakou odrhovačku a vytahoval z dutiny pod znesvěceným oltářem vak ze zteřelé kůže.

Ve vzduchu to praskalo, zářilo a bzučelo. Nepostihnutelný vítr se opřel do čarodějova roucha, látka mu zapleskala v záři modrých a zelených jiskřiček kolem těla. Mrakoplašovi proletělo okolo hlavy několik vyplašených, napůl viditelných duchů, které vzápětí odsál průvan.

Pokusil se zvednout ruku. Okamžitě se mu kolem ní vytvořila zářící oktarínová korona, protože kouzelný vítr neustále sílil. Nápory větru se hnaly místností, aniž zvedly byť jediné zrníčko prachu a přitom obracely Mrakoplašovi víčka naruby. Ječely v tunelech jako sněm čarodějnic a jejich řev se odrážel od kamene ke kameni. Dvoukvítek se vztyčil a pod náporem astrálního vichru se ohnul skoro až k zemi.

„Co to je, u všech čertů?“

Mrakoplaš se napůl otočil. Okamžitě se do něj opřel ječící vichr a téměř ho porazil. Pak se kolem prohnalo několik poltergeistů — šramotilů v podobě malých vírů a marně se pokusili zachytit se jeho nohou. Hrunova ruka vyletěla kupředu a pevně Mrakoplaše zachytila. Za několik vteřin už on i Dvoukvítek leželi na zemi v závětří vypleněného oltáře a zhluboka oddechovali. Vedle nich si jiskřil mluvící meč Kring, jehož magické pole v bouři alespoň stokrát zesílilo.

„Drž se,“ křičel Mrakoplaš.

„Ten vítr,“ odpovídal mu stejně hlasitě Dvoukvítek. „Odkud se tady bere? A kam vane?“ Podíval se Mrakoplašovi do tváře, a když spatřil, jaká se mu na ní zračí hrůza, zdvojnásobil sílu, kterou se přidržoval oltáře.

„Jsme ztraceni,“ zamumlal Mrakoplaš, zatímco nad hlavou se jim bortil a praskal strop. „Vodkuď přicházej stíny? Přesně vodtama přilít ten vítr!“

Jak čaroděj věděl, dělo se tohle: šokovaný Bel-Shamharoth se nořil do nejhlubších rovin podsvětí a jeho duch, uhnízděný v celé hmotě chrámu, byl vysáván z kamene a proudil do oblastí, které se podle nejmoudřejších zeměplošských kněží nacházely částečně pod zemí a částečně Jinde. V okamžiku, kdy Bel-Shamharoth opustil chrám, vtrhl do něj pustošící Čas, který se k němu tisíce ostudných let netroufl ani přiblížit. Teď, když se mu otevřely brány, dolehl na stavbu nesmírnou vahou všech nastřádaných a zadržovaných vteřin. Hrun se podíval na pukliny ve stropě, které se stále rozšiřovaly a

zhluboka si povzdechl. Potom si vstrčil dva prsty do úst a ze všech sil hvízdl.

Bylo to zvláštní, ale ten skutečný zvuk přehlušil pseudohluk rostoucího astrálního víru, který vznikal nad středem osmihranného otvoru ve středu místnosti. Vzápětí se ozvala dutá ozvěna zvláštního klapotu, podobného chřestění kostí. Ta se ale rychle změnila v normální pozemský zvuk — ve zvuk okovaných kopyt.

Praskajícím portálem dovnitř vklusal Hrunův válečný hřebec a vzepjal se vedle svého pána na zadní. Hříva mu vlála v astrálním větru. Barbar se pracně postavil na nohy strčil kožený vak s pokladem do pytle, zavěšeného u sedla. Pak se vyšvihl do sedla, natáhl se dolů, uchopil Dvoukvítka za límec a vytáhl ho před sebe na koňský krk. Kůň se obrátil a Mrakoplašovi se s vypětím všech sil podařilo vyškrábat se za Hruna na koňský zadek. Barbar neprotestoval.

Kůň vyrazil jistým krokem do spleti podzemních tunelů, přeskakoval hromady navršené suti napadané ze stropu a uskakoval před padajícím balvany. Zachmuřený Mrakoplaš, který se držel na koňském hřbetě ze všech sil, se ohlédl.

Nebylo divu, že se kůň hnal dopředu takovou rychlostí. Těsně v patách měl velkou, výhrůžně vyhlížející truhlici a obrázkovou skříňku, která se na svém trojnohém stojanu nebezpečně potácela. Schopnost Myslícího hruškovníku následovat svého pána kamkoliv byla taková, že se z jeho dřeva kdysi vyřezávali všechny předměty, které se dávaly do hrobů zemřelým králům…

Pod širé nebe vyjeli několik vteřin předtím, než se osmihranná brána zbortila a rozpadla v hromadu opracovaných kamenů.

Vycházelo slunce. Odjížděli. Za nimi se zvedal stále mohutnější sloup prachu, jak se chrám postupně propadal sám do sebe, ale ani jeden z nich se neohlédl. Na jednu stranu to byla ostuda, protože Dvoukvítek mohl v těch chvílích získat obrázky, které by byly výjimečné i podle měřítek Zeměplochy.

V prášících troskách se něco pohnulo. Zdálo se, že je potahuje zelený koberec. Pak z nich doslova vybuchl dub a rozprostřel mohutné větve, jako by se rozprskla zelená raketa, načež se změnil v hromadu trouchnivějícího dřeva, dřív než se přestaly kývat špičky listů. Pak vyrašil z hromady kamení buk, zvětšil se jako houba, dozrál a padl k zemi v oblaku dřevěného prachu, uprostřed svých vlastních zelených výhonků. V té chvíli už byl chrám napůl zasypanou hromadou kamení, kterou obrůstal zelený mech.

Čas, který se konečně vydal na válečnou stezku, se teď rozhodl svou práci dokončit. Pěnící styčná plocha mezi slábnoucí magií a rostoucí entropií se řítila dolů z kopce a dostihla i cválajícího koně. Jeho jezdci, kteří byli sami tvory Času, si toho samozřejmě nevšimli. Do kouzleného lesa však stěna udeřila bičem staletí.

„Úchvatné, co?“ poznamenal hlas kdesi ve výši Mrakoplašova kolena ve chvíli, kdy kůň probíhal oblakem dřevěného prachu a padajícího listí.

Hlas měl v sobě jakýsi podivný kovový tón. Mrakoplaš se podíval na meč Kring. V hrušce jílce byly zasazeny dva velké rubíny a Mrakoplaš měl pocit, že ho jimi meč pozoruje.

Z bažinatého okraje pralesa pak všichni sledovali boj mezi stromy a Časem, který ovšem musel dopadnout tak, jak nakonec dopadl. Jestliže pojmeme jejich zastávku jako hlavní program, pak se musíme zmínit i o kulturní vložce, jíž byla konzumace neopatrného medvěda, který vběhl Hrunovi přímo do rány.

Mrakoplaš pozoroval Hruna přes kus pečeného masa. Když se Hrun věnoval své profesi, tedy hrdinským činům, byl úplně jiný, než jak ho Mrakoplaš znal. Nebyl to ten Hrun, který se občas objevil v Ankh-Morporku, naléval se vínem k prasknutí, hýřil a pral se. Teď byl ostražitý jako kočka, hbitý jako leopard a očividně zcela ve svém živlu.

A přežil jsem setkání s Bel-Shamharothem, připomněl si Mrakoplaš. Neuvěřitelné.

Dvoukvítek pomáhal hrdinovi roztřídit poklad odcizený z chrámu. Bylo to většinou stříbro, posázené odpudivými purpurovými kameny. Na hromadě ležely především sošky všech možných pavouků, hlavonožců a stromového osminoha, jehož domovem byly středové pustiny.

Mrakoplaš se pokusil nevnímat skřípavý hlas vedle sebe. Marně.

„ — potom jsem patřil pašovi z Re’duratu a hrál jsem hlavní roli v bitvě u Velkého Nefa. Tam jsem také utržil ten malý zoubek, kterého si můžete všinout zhruba ve dvou třetinách délky mé čepele,“ vykládal mu Kring ze svého dočasného příbytku v trsu trávy. „Jeden z těch pohanů měl oktironový límec, to je opravdu nesportovní chování, že, ale já byl v těch dnech mnohem ostřejší a můj pán se mnou přetínal ve vzduchu hedvábné šátky a — nenudím vás?“

„Cože? Jo ták, ne, ne, vůbec ne. Je to hrozně zajímavý,“ odpověděl Mrakoplaš s očima upřenýma stále ještě na Hruna. Jak dalece se mu dá důvěřovat? Zůstali uprostřed divočiny, všude kolem budou trollové…

„Vidím, že jste vzdělaný člověk,“ pokyvoval Kring. „Víte, já se tak zřídka setkám se zajímavým člověkem. Mou velkou touhou je pěkné místo nad krbem, kde bych si hezky visel, víte, v nějakém klidném a tichém sídle. No a to jsem taky jednou strávil pět set let na dně jezera.“

„To musela bejt legrace,“ poznamenal duchem nepřítomný Mrakoplaš.

„Ani ne,“ odpověděl Kring.

„No jo, asi ne.“

„Ze všeho nejvíc bych si přál být radlicí. Nevím sice přesně, co to je, ale zní mi to jako věc, která má něco do sebe, tak nějak smysluplně.“

K Mrakoplašovi se rychlým krokem přiblížil Dvoukvítek.

„Mám úžasný nápad,“ rozzářil se.

„Jo,“ přikývl Mrakoplaš unaveně. „Proč bysme nepřesvědčili Hruna, aby nás doprovodil do Quirmu?“

Dvoukvítek se zatvářil překvapeně. „Jak to víš?“ zeptal se.

„Tak sem si myslel, že tě to napadne,“ ušklíbl se čaroděj.

Hrun přestal cpát stříbro do sedlových brašen a povzbudivě se na ně zašklebil. Pak jeho oči ulpěly na Zavazadle.

„Kdyby jel s námi, kdo by si nás troufl obtěžovat?“ rozvíjel Dvoukvítek svou teorii.

Mrakoplaš se poškrabal na bradě. „Hrun,“ nadhodil.

„Ale vždyť jsme mu v chrámu zachránili život!“

„No, estli myslíš *zabít*, když říkáš *obtěžovat*, tak to by asi vážně neudělal. Takovej zas nejni. To ne. On by nás jenom oloupil, svázal a nechal vlkům, nebo tak něco.“

„Ale jdi!“

„Podívej, tohle je skutečný život,“ vyštěkl na něj Mrakoplaš. „Jednou seš tady, potuluješ se tu s bednou plnou zlata a to tě eště nenapadlo, že každýho, kdo má trochu rozumu v hlavě, budou svědit prsty a při první příležitosti tě vobere?“ Alespoň já bych to udělal, dodal v duchu, kdybych neviděl, co dokáže Zavazadlo s takovými prsty udělat.

Potom ho ale napadlo něco opravdu originálního. Přeletěl zrakem z Hruna na obrázkovou skříňku. Obrázkový démonek měl velké prádlo, drhl ho v malých nečičkách a salamandři ve své klícce tloukli špačky.

„Mám nápad,“ rozjasnila se Mrakoplašovi tvář. „Tak mě napadlo, víš, co hrdinové nejvíc milujou?“

„Zlato?“ zkoušel Dvoukvítek.

„Ne. Myslím co milujou *ze všeho nejvíc*.“

Dvoukvítek se zarazil. „Asi ti docela nerozumím,“ zachmuřil se.

Mrakoplaš zvedl obrázkovou skříňku.

„Hrune,“ zvýšil hlas, „mohl bys sem na chvilku?“

Dny v klidu ubíhaly. Je pravda, že se je jednou pokusil přepadnout malá skupinka podmostních trollů a pak je málem dostala parta lupičů, která se k nim přiblížila v noci (naštěstí se nejdřív pokusili otevřít Zavazadlo s tím, že teprve pak podříznou cestující). Hrun pokaždé požadoval a také dostal dvojitou mzdu.

„Jestli se nám něco stane,“ vykládal mu přátelsky Mrakoplaš, „tak

tu nebude nikdo, kdo by uměl zacházet s kouzelnou skříňkou. Žádný další Hrunovy obrázky, jasný?“

Hrun přisvědčil s očima upřenýma na svůj poslední obrázek. Zachycoval Hruna v hrdinském postoji, s jednou nohou opřenou o hromadu mrtvých trollů.

„Dyť já, ty a malej Dvoukvítko vycházíme fajn,“ zněla Hrunova odpověď. „Víš, ale zejtra bysme měli vylepšit ten profil, co?“

Opatrně zabalil obrázek do kusu trollí kůže a spolu s ostatními ho zastrčil do sedlové brašny.

„Zdá se, že to funguje,“ obrátil se Dvoukvítek s obdivem k Mrakoplašovi, když Hrun vyjel kupředu, aby prozkoumal další cestu.

„Jasně,“ zabručel Mrakoplaš. „Hrdinové ze všeho nejvíc milujou sami sebe.“

„Víš, že už ses s obrázkovou skříňkou naučil skvěle zacházet?“

„No jo.“

„Možná že bys měl rád tohle.“ Dvoukvítek mu podal obrázek.

„Co je to?“ natáhl Mrakoplaš krk.

„To je ten obrázek, který jsi udělal v chrámu.“

Mrakoplaš se na něj v hrůze zadíval. Na obrázku, kde se v pozadí rýsovalo několik chapadel, byl zachycen obrovský, křivý, mozolnatý, špinavý a nezaostřený palec.

„No a tak je to se mnou celej život.“

„Tentokrát jste vyhrála,“ řekl Osud a postrčil hromádku duší přes hrací plochu. Shromáždění bohové si oddechli. „Vždyť jsme nehráli naposled,“ dodal.

Dáma se usmála přímo do těch dvou očí, které vypadaly jako otvory do nekonečna vesmíru.

A pak už zbyla jen ruina obklopená zničeným lesem a sloup prachu, který unášel vánek k obzoru. Na mechem obrostlém hraničním kameni zůstala sedět podivná rozevlátá postava, celá v černém. Budila dojem tvora, kterému se děje křivda, někoho, koho se všichni bojí a komu se vyhýbají, ale kdo je přitom nejvěrnějším přítelem chudých a nejlepším doktorem smrtelně raněných.

Smrť i když samozřejmě neměl oči, pozoroval, jak se Mrakoplaš ztrácí v dálce. Kdyby se mohla Smrťova tvář pohybovat, byl by se tvářil kysele. Smrť, i když měl stále práce nad hlavu, se rozhodl, že ode dneška má i on svého koníčka. Na tom čarodějovi bylo něco, co ho nepopsatelně dráždilo. Třeba to, že nechodil na předem určené schůzky.

Vábení Wyrmu

Hora se jmenovala Wyrmberg a zvedala se téměř půl míle nad zelené údolí. Byla obrovská, šedá a stála na svém vrcholu.

To znamená, že její základna byla v průměru pár desítek yardů. Pak se zvedla a prodírala hustými mračny a půvabně se klenula ven, jako obrácený trubka. Nahoře byla korunována plošinou, širokou dobře čtvrt míle, na níž rostl malý prales, a bohatá zeleň padala v hustých převisech přes její okraj. Stálo tam několik budov. Pramenila tam dokonce i malá řeka, která se ovšem na svém konci řítila přes okraj a větry způsobily, že vzniklý vodopád dopadal dolů jako jemný déšť.

V horní části, těsně nad okrajem plošiny, se černala jako bezzubá ústa ústí mnoha jeskyní. Byla pravidelná a vypadala, jako by nevznikla docela přirozenou cestou. V tom chladném podzimním ránu se tyčila hora Wyrmberg nad pokrývkou mraků jako obrovský holubník.

Rozměry otvorů ovšem naznačovaly, že by případní „holoubci“ museli mít rozpětí křídel kolem čtyřiceti yardů.

„Je to jasné,“ prohlásil Mrakoplaš. „Jsme v silném magickém poli.“

Dvoukvítek s Hrunem se rozhlédli po malé mýtině, kde se zastavili k polednímu odpočinku. Pak se podívali jeden na druhého.

Koně se tiše pásli na šťavnaté trávě na břehu potoka. Mezi chomáči křovin poletovali žluťáskové.

Ve vzduchu voněl tymián a ozývalo se bzučení včel. Divoká prasata, opékaná na rožni, tiše syčela.

Hrun pokrčil rameny a pokračoval ve své práci. Olejoval si bicepsy. Leskly se mu.

„Mně se zdá, že se nic neděje,“ řekl.

„Zkus hodit minci,“ ozval se najednou Mrakoplaš.

„Co?“

„No, dej se do toho. Hoď minci.“

„Tak jo,“ řekl Hrun. „Dyž ti to udělá radost…“

Sáhl do váčku u pasu a vytáhl hrst drobných mincí, které pocházely z lupů v mnoha královstvích. S podezřelou pečlivostí vybral jednu z nich — olověný čtvrt-iotový Zchloty a vybalancoval minci na purpurově zbarveném nehtu palce.

„Tak řikej,“ prohlásil, „Hlava, nebo –“ se soustředěným výrazem si prohlédl druhou stranu mince, „– nebo nějaká ryba s nohama.“

„Až bude ve vzduchu,“ prohlásil Mrakoplaš. Hrun se ušklíbl a vyhodil minci.

Čtvrt-ioťák zavířil vzduchem.

„Padne na hranu," řekl Mrakoplaš a ani se na minci nepodíval.

Magie neumírá. Jen místy slábne.

Tohle nebylo nikde jasnější než v modrých dálkách Zeměplochy, kde se odehrály největší bitvy Magické války, která zuřila krátce po Stvoření. V té době byla magie v syrovém stavu snadno a všude dostupná a byla Prvními lidmi nadšeně používána ve válce s bohy.

Skutečná příčina Magické války se dávno ztratila v mlhách Času, ale filozofové Plochy se shodují v tom, že První lidé krátce po svém Stvoření celkem pochopitelně ztratili trpělivost. Těžké a ohňostrojné byly boje, které nadešly; slunce zavířilo na obloze, moře začala vřít, zemi ničily strašlivé bouře, lidem se v oblečení tajemně líhli malí bílí holoubci a sama rovnováha Plochy (nesené, jak známo, vesmírem na zádech čtyř slonů stojících na krunýři obrovské želvy) byla ohrožena. Výsledkem byla rozhodná akce Starých Velkých, kterým se museli zodpovídat i sami bohové. Bohové byli odsouzeni k věčnému životu na nejvyšších místech a lidé byli přetvořeni, takže teď přišli na svět mnohem menší. Větší část Staré magie byla ze země vysáta.

To ovšem nevyřešilo problém míst, která utrpěla za války přímý zásah Zaklínadlem. Magie během tisíciletí pomalu zeslábla, ale při své rozkladu po sobě zanechala pozůstatky v podobě myriád subastrálních částic, které těžce narušily okolní skutečnost…

Mrakoplaš, Dvoukvítek a Hrun zírali na minci.

„Fakt, stojí," zabručel Hrun. „No, jsi přeci čaroděj. A co?"

„Já — já podobný kouzla nedělám."

„Spíš neumíš, co?"

Mrakoplaš jeho poznámku ignoroval, protože to byla pravda. „Zkus to znova," navrhl.

Hrun vytáhl z váčku celou hrst mincí.

První dvě dopadly docela obyčejně, naplocho. Čtvrtá také. Třetí padla na hranu a zůstala na ní stát, pátá se proměnila v malou žlutou housenku a odplazila se pryč. Šestá vyletěla nahoru, a když dosáhla nejvyššího bodu dráhy, ostře zazvonila a zmizela. O chvilku později se ozvalo slabé zadunění hromu.

„Hele, tadle byla stříbrná!" vykřikl Hrun, vyskočil na nohy a výhrůžně se rozhlížel po obloze. „Naval ji zpátky!"

„Nemám ani ponětí, kam zmizla," zavrtěl Mrakoplaš unaveně hlavou. „Pravděpodobně stále ještě zvyšuje rychlost. Můžu jenom říct, že když jsem to zkoušel dneska ráno, nevrátila se mi ani jedna."

Hrun se nešťastně rozhlížel po obloze.

„Cože?" Na Dvoukvítkově tváři se objevil výraz údivu.

Mrakoplaš si vzdychl. Právě toho se obával.

„Zabloudili jsme do místa s vysokým magickým nábojem,"

odpověděl. „Neptej se mě jak vysokým. Kdysi dávno tady muselo být uměle stvořeno neobyčejně mocné magické pole a to, co cítíme, jsou následné jevy.“

„Přesně,“ pochválil ho kolemjdoucí keř.

Hrunova hlava sebou trhla k zemi.

„Chceš říct, že je to jedno z *těch* míst?“ zeptal se. „Hele, co kdybysme se vocuď zdejchli?“

„Jsem pro,“ souhlasil Mrakoplaš. „Když se vydáme zpátky po svejch vlastních stopách, mohlo by se nám to podařit. Každou míli, nebo tak, se zastavíme a hodíme si minci.“

Spěšně vstal a začal cpát všechny věci do sedlových brašen.

„Cože?“ přispěl Dvoukvítek svou troškou ke konverzaci.

Mrakoplaš se k němu vztekle otočil. „Hele,“ štěkl, „hlavně si nevymejšlej. Poď!“

„Ale vždyť je tady hezky,“ odporoval mu Dvoukvítek. „Populace je sice hodně řídká, ale jinak…“

„Jasně,“ přikývl Mrakoplaš. „Neni ti to trochu divný? Povídám deme!“

Vysoko nad jejich hlavami se ozval podivný zvuk, který zněl, jako když plácáte kusem kůže do mokrého kamene. Mrakoplašovi nad hlavou s hukotem proletělo něco průhledného a nezřetelného. Silný závan větru rozfoukl popel z ohně do všech stran, napůl upečené prase se vysmeklo z rožně a vzneslo se k nebesům.

To něco se obratně vyhnulo skupině stromů, vyrovnalo se, s řevem opsalo kolem trojice malý kruh a zmizelo směrem na Střed. Za sebou to nechávalo cestičku tvořenou kapkami rozpáleného vepřového sádla.

„Co dělají teď?“ zeptal se stařec.

Mladá žena pohlédla do křišťálové koule.

„Co jim nohy stačí, prchají na Okraj,“ oznamovala. „Jen tak mimochodem, pořád ještě s sebou mají tu truhlu na nožičkách.“

Stařec se uchechtl a ten zvuk se v zaprášené a zatuchlé hrobce strašidelně rozlehl. „Myslící hruškovník,“ prohlásil. „To je znamenité. Ano, myslím, že bychom si to měli dopřát. Prosím, má drahá, dohlédni na to, než se dostanou z dosahu tvé moci, ano?“

„Ticho! Nebo…“

„Nebo co, Liesso?“ prohlásil stařec (je třeba říci, že v šeru hrobky bylo v jeho poloze na kamenném trůně něco nepřirozeného). „Už jsi mě jednou zabila vzpomínáš?“

Odfrkla si, narovnala se a pyšným pohybem odhodila dozadu bohaté vlasy. Byly rudé se zlatavými odstíny. Liessa, vládkyně Wyrmu, skýtala ve vzpřímené poloze opravdu impozantní pohled. Byla skoro nahá, když nepočítáme pár kousků, spíše útržků kroužkové zbroje a

vysoké jezdecké boty z duhově měňavé dračí kůže. V jedné z nich měla zastrčen jezdecký bičík poněkud zvláštního tvaru. Byl dlouhý jako oštěp a na konci okován krátkými kovovými ostny.

„Neměj strach, má síla je dost velká," odpověděla.

Nezřetelná postava starce, jak se zdálo, přisvědčila nebo snad zakývala hlavou. „Jak mi nikdy neopomeneš připomenout."

Liessa si znovu odfrkla a vyšla z hrobky.

Její otec se ani nenamáhal otočit za ní hlavu. Samozřejmě, že jeden z důvodů, proč to neudělal, bylo i to, že byl bezmála tři měsíce mrtev a oči mu už nesloužili ani předtím. Další z těch důvodů byl, že jako čaroděj — i když mrtvý čaroděj — patnácté kategorie, měl oční nervy přizpůsobeny k pohledu do jiných úrovní a rozměrů, které se daleko vzdalovaly běžné skutečnosti, a proto byly při nazírání na věci pozemské nepříliš efektivní. (Pokud byl ještě naživu, byly jeho oči osmihranné a překvapivě se podobaly očím hmyzu.) Kromě toho, protože byl teď zavěšen v prostoru mezi světem živých a temným světem Smrtě, byl schopen zkoumat sám zákony všech příčinných souvislostí. Kromě slabého záchvěvu naděje, že už si snad jeho dcera konečně někde srazí vaz, nevěnoval původnímu předmětu hovoru další pozornost. Ani jedinou myšlenkou se nevrátil ke třem poutníkům, kteří ze všech sil prchali k hranicím jeho království.

O několik set yardů dál sestupovala Liessa po vyšlapaných kamenných schodech do středu Wyrmbergu a měla výtečnou náladu. V patách jí kráčelo několik jezdců. Že by právě tohle byla ta příležitost? Možná, že to skutečně byl klíč k nedobytnému zámku, klíč k trůnu celého Wyrmbergu. Byl právem její, samozřejmě, ale podle prastarých zvyklostí mohl na wyrmberský trůn usednout jen muž. To Liessu dráždilo, a když zuřila, plynula Moc silněji a draci byli zvláště velcí a oškliví.

Kdyby měla muže, věci by se okamžitě změnily. Bylo by nejlepší, kdyby to byl pořádně urostlý chlap s malým mozkem. Někdo, kdo by dělal přesně to, co by se mu řeklo. Možná že by stačil ten největší z prchající trojice. A kdyby se ukázalo, že ne, koneckonců, draci byli pořád hladoví a bylo potřeba je pravidelně krmit. Už by dohlédla, aby se pořádně rozzuřili.

V každém případě víc než obyčejně.

Schodiště procházelo kamenným obloukem a končilo na úzké římse pod stropem obrovské jeskyně. Tam hnízdili Wyrmové.

Sluneční svit pronikal do nitra hory stovkami otvorů a sloupy světla křižovaly celý prostor jako světlomety. V jejich záři se pohybovaly tisíce prachových zrníček, podobných zlatému hmyzu. Směrem dolů se světlo ztrácelo v hlubině, zato pod stropem…

Chodící kruhy začínaly těsně vedly Liessiny hlavy. Stačilo

natáhnout ruku a mohla se dotknout prvního z nich. V tisících pokrývaly obrovskou plochu stropu. K jejich zabudování bylo potřeba dvaceti kameníků a dvacet let práce. Řemeslníci postupovali pomalu a při práci byli sami zavěšeni pod stropem jeskyně. Běžné chodící kruhy však nebyly ničím v porovnání s osmdesáti osmi velkými kruhy, které byly umístěny v chomáči uprostřed klenby. V těch starých dnech bylo dalších padesát hlavních kruhů ztraceno, když je zpocené pracovní skupiny otroků (a v prvních dnech Moci bylo otroků víc, než dost) upustily, dřív než je dopravily na místo. Obrovské prstence se i se svými nešťastnými manipulátory s rachotem zřítilo do nitra hory.

Osmaosmdesát jich však zavěšeno bylo, obrovských jako duha a rudých rzí připomínající krev. A z nich…

Draci okamžitě vycítili Liessinu přítomnost. Vzduch v jeskyni se rozproudil, když se jako složitý hlavolam rozevřelo osmaosmdesát párů křídel. K Liesse se obrátilo osmaosmdesát obrovských hlav a upřelo na ni zelené mnohoúhleníkovité oči.

Zvířata jsou stále ještě slabě průhledná. Zatímco si muži kolem ní začali rozebírat z polic hákové boty, Liessa se celou silou vůle soustředila na materializaci. V zatuchlém vzduchu nad její hlavou se draci dokonale zhmotnili, a od jejich bronzových šupin se matně odrážely proudy slunečního světla. Rozbolela ji hlava, ale teď, *když rozproudila Moc, může myslet i na jiné věci, aniž se příliš rozptýlí.*

Sama si obula a připevnila hákové boty a půvabným přemetem se obrátila vzhůru nohama. S tichým zacinkáním se zachytila prvních chodících kruhů na stropě. Jenže ten se teď změnil v podlahu. Svět se změnil. Teď stála na okraji obrovské mísy, nebo kráteru, na jehož dně byly zapuštěny malé kroužky. Po nich kráčeli rytmickým kývavý krokem drakojezdci. Ve středu mísy je v hejnu očekávala jejich jezdecká zvířata. Daleko nad hlavou jim leželo kamenné dno jeskyně, pokryté za dlouhá léta vysokou vrstvou dračích výměšků.

Liessa se půvabným houpáním, krokem, který byl její druhou přirozeností, vydala ke svému zvířeti, dračímu samci Laolithovi, který k ní otáčel hlavu, větší než hlava koně. Tlama se mu leskla vepřovým tukem.

„Bylo to velice zábavné," vstoupil jí do myšlenek.

„Myslím, že jsem řekla, že žádné lety bez jezdce nestrpím?"

„Měl jsem hlad, Liesso."

„Tak ho kroť. Brzo dostanete pár koní."

„Ty jejich uzdy mi lezou do zubů. Nebudou tam taky nějací válečníci? Máme rádi válečníky!"

Liessa se zhoupla na nasedacím žebříku, a když byla na vrcholku křivky, zahákla nohy Laolithovi kolem kožnatého krku.

„Ten válečník je můj. Ale jsou tam ještě další dva a ty můžete mít.

Zdá se, že jeden z nich je nějaký čaroděj.“

„Ale vždyť víš, jak to obyčejně s těmi čaroději bývá. Za půlhodinku by si jeden dal dalšího.“

Potom rozepjal křídla a pustil se do kruhu.

„Už nás dohánějí!“ vykřikl Mrakoplaš. Sehnul se ještě níž nad koňský krk a zasténal. Dvoukvítek se pokoušel udržet stejné tempo, ale přitom natahoval krk a kroutil hlavou ze strany na stranu v touze uvidět létající tvory.

„Pochop to,“ křičel turista do hromového hukotu dračích křídel. „Celý život jsem toužil po tom uvidět draka!“

„Zevnitř, jo?“ zavrčel na něj Mrakoplaš. „Buď zticha a ujížděj!“

Pobídl koně, upřel pohled na les ke kterému se blížili, a pokoušel se ho silou vůle přitáhnout co nejblíž. Tam by byli v bezpečí. Žádný drak nemůže létat pod korunami stromů.

Ještě než na něj padl stín, pleskot křídel zesílil a Mrakoplaš se vyhnul hluboko ze sedla. Něco ostrého mu načrtlo linku před ramena a měl pocit, že ho někdo švihl žhavým drátem.

Za sebou uslyšel Hrunův výkřik, ale znělo to spíš jako zuřivý řev, než bolestný výkřik. Barbar se kotoulem svezl ze sedla na zem a tasil černý meč Kring. Když se k němu stočil další drak, zatočil Kringem nad hlavou a vykřikl:

„Todle si na mě nebude žádnej podělanej krokodýl dovolovat!“

Mrakoplaš se natáhl v sedle a chytil Dvoukvítkova koně za otěže.

„Jedem!“ zasyčel.

„Ale to jsou draci…“ vypravil ze sebe Dvoukvítek jako v tranzu.

„K čertu s tvými –“ začal čaroděj a zarazil se. Z hejn teček kroužících na obloze se jedna oddělila a plachtila přímo k nim. Mrakoplaš pustil Dvoukvítkova koně a rozjel se sám k záchranné stěně lesa. Když za sebou ucítil pohyb, ani se neohlédl, teprve když na něj padl stín, nekontrolovaně se roztřásl a pokusil se zalézt svému koni do hřívy.

Namísto pronikavé, bodavé bolesti, kterou očekával, ucítil několik ostrých šlehavých úderů, když kůň vběhl pod zelený příkrov lesa. Čaroděj se pokusil udržet v sedle, ale vzápětí narazil do nízké silné větve, která ho doslov smetla ze sedla. Poslední, co uslyšel, než v dešti modrých jiskřiček ztratil vědomí, byl ječivý řev frustrovaného draka a praskot větví drcených rohovitými pařáty vysoko nad hlavou.

Když se Mrakoplaš probral, zjistil, že ho drak pozoruje. Přesněji řečeno, upíral oči zhruba jeho směrem. Mrakoplaš zasténal a pokusil se lopatkami zahrabat do mechu, ale ucítil nesnesitelnou bolest v zádech, takže sykl bolestí.

Závojem bolesti a strachu upíral oči na obludu.

Stvoření viselo ze silné větve obrovského suchého dubu vzdáleného několik desítek metrů. Zlatavě bronzová křídla mělo pevně obtočená kolem těla, ale dlouhá koňská hlava na ohebném krku se pomalu obracela sem a tam. Obluda si prohlížela prales.

Bylo to zvláštní, že drak byl napůl průsvitný. Od jeho šupin se sice odrážely sluneční paprsky, ale Mrakoplaš přes jeho tělo rozeznával obrysy větví za ním.

Na jedné z nich seděl člověk, umenšený dračími rozměry na velikost trpaslíka. Byl skoro nahý. Na sobě měl jen jakýsi zanedbatelný kožený pytlík v místě klína, jezdecké boty a na hlavě helmu s vysokým ozdobným hřebenem. Znuděně si mával sem a tam krátkým mečem a rozhlížel se po vrcholcích stromů s výrazem někoho, kdo vykonává všední a otravnou práci.

Mrakoplašovi se začal po noze nahoru pachtit brouk.

Čaroděj přemýšlel, kolik škody může napáchat polohmotný drak. Že by ho mohl jenom přizabít? Mrakoplaš se rozhodl, že tohle raději zkoumat nebude.

Začal se pomalu posunovat po zádech, na špičkách prstů a na patách stranou, dokud se nedostal do krytu nedalekého křoví. Pak se vztyčil na nohy a rozběhl se mezi stromy jako zajíc. Neprchal s žádným určitým cílem. Neměl ani zásoby, ani koně. Když mezi sebe a draka položil alespoň míli, zapotácel se a vysíleně se opřel o kmen jednoho stromu. Strom na něj v té chvíli promluvil.

„Psst!“ řekl.

Mrakoplaš ve strašlivém očekávání zvedl pohled do koruny. Pokusil se zrakem setrvat u nevýrazné kůry, chomáčů listí, ale zvědavost jej nakonec přinutila ty kotvy opustit. Oči mu nakonec ulpěly na černém meči, který byl zabodnut do větve přímo nad Mrakoplašovou hlavou.

„Tak tam tak hloupě nestůjte,“ prohlásil meč (a jeho hlas zněl jako zvuk, který vydá velká vinná sklenka, když budete po jejím okraji jezdit namočeným prstem). „Pojďte mě vytáhnout!“

„Cože?“ zeptal se zmámený Mrakoplaš a hruď se mu stále ještě bouřlivě zvedala.

„Vytáhněte mě,“ opakoval Kring. „Buď mě vytáhnete, nebo strávím další milion let v uhelné sloji. Vyprávěl jsem vám už o tom, jak mne hodili do jezera v –“

„Co se stalo s vostatníma?“ zeptal se Mrakoplaš a stále se vysíleně opíral o kmen stromu.

„No, ty přece dostali ti draci. Koně taky. A tu bednu. Mě taky, jenže Hrun mě upustil. Vy ale máte štěstí!“

„Nó –“ začal Mrakoplaš. Kring si ho nevšímal.

„Řekl bych, že budete pospíchat, abyste je co nejdříve osvobodil, že?“ dodal.

„No… jo, i když –“

„Tak mě laskavě vytáhněte a můžete jít.“

Mrakoplaš zíral na kouzelný meč. Myšlenka na záchrannou akci byla uložena v jeho mozku tak vzadu, že jestli bylo něco na nejnovějších odvážných teoriích o podstatě a tvaru vícerozměrné mnohočetnosti vesmíru, byla vlastně úplně vpředu, jenže kouzelný meč, to byl neobyčejně cenný předmět…

A před sebou má dalekou cestu za domovem… ať už ho nalezne kdekoliv.

Vyškrabal se na strom a pomalu se posunoval od kmene po větvi k meči. Kring držel ve dřevě jako vrostlý. Mrakoplaš ho chytil za rukověť a táhl, až se mu před očima dělaly hvězdičky.

„Zkuste to ještě jednou,“ dodával mu meč odvahy.

Mrakoplaš zasténal a zaskřípal zuby.

„Mohlo by to být horší,“ prohlásil Kring. „Mohla by to být kovadlina.“

„Yaark,“ zachrčel čaroděj a vzklíčila v něm obava o budoucnost třísel a pupku.

„Kdysi jsem prožíval mnohorozměrný život,“ prohlásil meč.

„Ungh?“

„Měl jsem totiž mnoho jmen, víte?“

„Úžasné,“ řekl Mrakoplaš. Čepel konečně vyklouzla ze dřeva on se zapotácel dozadu. Meč byl překvapivě lehký.

Když se mu podařilo slézt zpátky na zem, rozhodl se, že meči oznámí, co je nového.

„Já si vůbec nemyslim, že to s tou záchranou je dobrej nápad,“ začal oklikou. „Myslím si, že bysme se měli nejdřív vydat do nejbližšího města a dát dohromady záchrannou výpravu.“

„Draci ale mířili na Střed,“ prohlásil King. „No, v každém případě můžeme začít s tím, který sedí támhle na stromě.“

„To teda lituju, ale –“

„Přece je nemůžete ponechat jejich osudu!“

Mrakoplaš vypadal překvapeně. „Ne?“ zeptal se.

„Ne. Podívejte se, budu k vám upřímný. Pracoval jsem s lepším materiálem, než jste vy, ale nemám na vybranou. Buď s vámi, nebo… Strávil jste někdy milion let v uhelné sloji?“

„Hele, já –“

„Takže jestli se okamžitě nepřestaneš hádat, tak ti useknu hlavu!“

Mrakoplaš s hrůzou pozoroval, jak se jeho vlastní paže zvedá a ohýbá, a vzápětí si čepel, ostrá jako břitva, pobrukovala necelý centimetr od jeho krku. Pokusil se přinutit prsty, aby se otevřely a meč upustily. Marně.

„Ale já neumím být hrdina!“ vykřikl zoufale.

„Rád vás to naučím.“

Bronzovému Psephovi se z hloubi hrdla vydralo pomalé zadunění.

Drakojezdec K!sdra se naklonil kupředu a zahleděl se přes mýtinu.

„Vidím ho," přikývl. Lehce seskočil z větve na zem a už ve skoku tasil krátký meč.

Potom se dlouze zadíval na přicházejícího muže, který, jak se zdálo, opouštěl jen velice nerad svůj úkryt mezi stromy. Byl ozbrojen, ale drakojezdec si se zábleskem zájmu všiml podivného způsobu, jakým držel meč. Nesl ho v natažené ruce, daleko před sebou, jako by se bál, že ho někdo uvidí v jeho společnosti.

K!sdra potěžkal svůj vlastní meč a rozpínavě se usmál na čaroděje, který se k němu šoural sále blíž. Pak se na něj vrhl.

Později si z boje vybavil jen dvě věci. Nemožný způsob, jakým vyletěl čarodějův meč vzhůru, aby zachytil jeho ránu. Obě zbraně se srazili s takovou silou, že K!sdrovi vypadla zbraň z ochromených prstů. Tou druhou věcí, která jak tvrdil, byla skutečnou příčinou jeho porážky, byl to, že si čaroděj při boji zakrýval volnou rukou oči.

K!sdra uskočil dozadu, aby se vyhnul dalšímu útoku, zakopl a upadl na trávu jak dlouhý, tak široký. Psepha se zavrčením roztáhl svá velká křídla a spustil se ze stromu.

V následující vteřině skočil čaroděj k ležícímu drakojezdci a vykřikl: „Řekni tý obludě, že jestli mě spálí, tak na tebe pustim meč! Udělám to! Pustim ho! Rychle mu to řekni." Hrot černého meče se vznášel K!sdrovi těsně nad krkem. Zvláštní bylo, že čaroděj s mečem očividně bojoval, a zdálo se, že si zbraň sama pro sebe něco pobrukuje.

„Psepho!" zvolal K!sdra.

Drak vzdorně zařval, ale v posledním okamžiku vybral střemhlavý let, v jehož nejspodnějším bodě se chystal ukousnout Mrakoplašovi hlavu, a s hromovým pleskáním křídel se vrátil na svůj strom.

„Mluv!" zaječel Mrakoplaš na ležícího drakojezdce.

„Co bys rád slyšel?"

„Co?"

„Povídám, co chceš slyšet?"

„Kde jsou mí přátelé? Myslím Barbara a toho malého mužíka."

„Řekl bych, že je odnesli na Wyrmberg."

Mrakoplaš divoce zápasil s mečem a pokoušel se uzavřít vědomí před Kringovým krvežíznivým bzukotem.

„Co je to Wyrmberg?" zeptal se.

„Wyrmberg je jediný na světě. Je to Dračí dům."

„Předpokládám, že tys tady čekal, abys mě tam vodnes taky, co?"

K!sdra nedobrovolně vykřikl, když mu hrot meče roztrhl kůži na ohryzku a vymáčkl z ní korálek krve.

„Takže vy se schováváte, nepřejete si, aby se lidé dozvěděli, že

máte draky, aha?“ pronesl výhrůžně Mrakoplaš. Drakojezdec se zapomněl a chtěl přikývnout, a kdyby se byl v poslední chvíli nevzpamatoval, byl by si sám podřízl krk.

Mrakoplaš se zoufale rozhlédl a uvědomil si, že se cestě do Dračího domu bohužel asi nevyhne.

„Tak dobrá,“ prohlásil nakonec tak lhostejně, jak to jenom dokázal. „Tak mě koukej vzít na ten tvůj Wyrmberg, jasný?“

„Jenže já tě tam měl přivézt mrtvého,“ zamumlal neochotně K!sdra.

Mrakoplaš se na něj podíval a pak se pomalu usmál. Jeho úsměv byl široký, šílený a bez špetky veselosti. Byl to ten úsměv, který většinou doprovázejí malí říční ptáčci, pochodují v něm sem a tam a vyzobávají mezi zuby zbytky.

„Živej musim stačit,“ prohlásil Mrakoplaš. „Když mluvíme o tom, kdo by měl bejt mrtvej, uvědom si, čí meč je v který ruce.“

„Jestli mě zabiješ, nic už nezadrží Psephu a ten tě zabije!“ vykřikl ležící drakojezdec.

„Tak víš co,“ vyzkoušel čaroděj znovu účinek úsměvu, „budu z tebe vodsekávat kousky!“

„Tak dobrá,“ vzdal se nakonec K!sdra. „myslíš si, že si to nedovedu představit?“

Pomalu se vysoukal zpod hrotu meč a zamával na draka. Ten znovu rozepjal křídla a pustil se k nim klouzavým letem. Mrakoplaš polkl.

„To chceš říct, že musíme letět na tomhle?“ zeptal se. K!sdra, s hrotem Kringu stále ještě pod bradou, se na něj pohrdlivě podíval.

„Jak jinak by se člověk dostal do Wyrmbergu?“

„No to nevim, jak asi?“ podíval se na něj s nadějí Mrakoplaš.

„Chci tím říci, že jiný způsob neexistuje. Buď letět, nebo nic.“

Mrakoplaš si znovu prohlédl draka před sebou. Docela zřetelně viděl dračím tělem pomačkanou trávu, na které obluda ležela, ale když se opatrně dotkl jedné šupiny, zdála se mu hmotná až dost. Draci by měli být buď úplně skuteční, nebo by neměli existovat. Drak, který existuje jen napůl, je horší než neočekávaný extrém.

„Nevěděl sem, že sou draci průhlední,“ řekl.

„Vážně?“ podivil se K!sdra.

Protože ho Mrakoplaš držel za pás, vyškrabal se neohrabaně do sedla. Když se čaroděj v dost nepohodlné póze usadil za ním, přesunul své sevření na dračí postroj a jemně pobídl drakojezdce hrotem meče.

„Už jsi někdy letěl?“ zeptal se drakojezdec, aniž se ohlédl.

„Na něčem takovém nikdy.“

„Chceš cucavý bonbón?“

Mrakoplaš spustil oči z temene muže před sebou a podíval se na sáček červených a žlutých cukrátek, které mu nabízel přes rameno.

„To je nezbytný?“ zeptal se s podezřením.

„To je tradiční,“ odpověděl mu K!sdra. „Poslož si.“

Drak vstal, těžkopádně zadusal loukou a nakonec se vznesl do vzduchu.

Jako každý, i Mrakoplaš míval ošklivé sny o tom jak se kymácí na nějakém neurčitém místě strašlivě vysoko. Z té výšky pozoroval potrhanými mraky krajinu, která pod ním ubíhala se strašlivou rychlostí (v tomhle okamžiku se většinou budil, zbrocený chladným potem. Jak by byl v těch chvílích zděšen, kdyby věděl, že to není běžná zeměplošská můra, ale vzpomínky na budoucnost. Události, které ho očekávaly, byly tak strašlivé, že vytvořily rezonanční uzel v celém jeho životě, prakticky až ke kolébce).

Tohle sice nebylo to samé, ale byl to dokonalý trénink.

Psepha se vznesl do vzduchu po sérii skoků, které lámaly páteř. Na vrcholu nejvyššího z nich se zašustěním roztáhl křídla a s hromovou ranou, která otřásla okolními stromy, je napjal.

Pak země pod nimi zmizela. Psepha se najednou začal elegantně vznášet a na jeho křídlech, která se podobala průsvitnému, zlatému filmu, se odráželo slunce. Mrakoplaš udělal tu chybu, že se podíval pod a s hrůzou zjistil, že průhledným dračím tělem vidí dole vrcholky stromů. Hodně hluboko. Při tom pohledu se mu žaludek smrskl jako ústřice pokapaná citronem.

Zavřel oči, ale moc mu to nepomohlo, protože to naopak pobídlo do trysku jeho obrazotvornost. Nakonec to vyřešil kompromisem. Upřeně hleděl nalevo dolů, do míst, kde ve střední vzdálenosti ubíhaly špičky prales a počátek močálů, které byl schopen pozorovat téměř bez úzkosti.

Ucítil náraz větru. K!sdra se napůl otočil a vykřikl přes rameno: „Pohleď, Wyrmberg!“

Mrakoplaš pomalu narovnal hlavu a dal si dobrý pozor, aby nechal Kring opřený o dračí hřbet. Uslzenýma očima před sebou spatřil nesmyslně obrácenou horu, která se tyčila nad zalesněným údolím jako trubka nad mechovou mísou. I z téhle vzdálenosti spatřil ve vzduchu jemný oktarínový svit, který musel indikovat stálý magický tok v síle alespoň — a teď Mrakoplaš vyděšeně polkl — několika miliPrimů! Přinejmenším!

To snad bylo lepší dívat se na zem. Rychle odvrátil oči a uvědomil si, že už pod sebou nevidí zem, že drak už není *průhledný*. Jak se blížili v širokém oblouku klouzavým letem k Wyrmbergu, drak nabýval stále solidnější formy. Vypadalo to, jako by se tělo obludy pomalu naplňovalo zlatistou mlhou. Ve chvíli, kdy se Wyrmberg objevil přímo před nimi a bláznivě se Mrakoplašovi kýval před očima, byl drak stejně skutečný jako ta skála před nimi.

Mrakoplaš měl dojem, že ve vzduchu zahlédl podivné tetelení,

jako by z hory něco vyletělo a dotklo se letícího zvířete. Měl podivný pocit, že to něco způsobilo, že se drak stal *opravdovějším*.

Wyrmberg se před nimi postupně měnit ze vzdálené hračky v několik bilionů tun kamene, zavěšených mezi nebem a zemí. Čaroděj už viděl malá políčka a les na jeho vrcholu, droboučkou řeku vytékající z jezera a její konec — vodopád padající přes okraj plošiny…

Udělal tu chybu, že sledoval dráhu padající vody očima, a tak tak se v poslední chvíli zachytil šupinatého hřbetu.

Sluncem ozářená plošina na vrcholu obrácené hory se k nim blížila stále rychleji. Drak ani v nejmenším nezpomalil.

Když už se před nimi hora tyčila jako největší plácačka na mouchy na světě, uviděl Mrakoplaš ústí jeskyní. Psepha zamířil přímo do jednoho z nich a práce jeho ramenních svalů se zrychlila.

Když je pohltila tma, čaroděj vykřikl. Na zlomek vteřiny zahlédl zamíhání kamene, rozmazaného rychlostí. Pak se drak ocitl znovu ve volném prostoru.

Byli uvnitř jeskyně, větší než by se mělo jakékoliv jeskyni dovolit. Drak, proplouvající nesmírnou prázdnotou, se podobal filigránskému hmyzu, poletujícímu v hodovní síni.

Byli tady další draci — zlatí, stříbrní, černí a bílí, kteří v obrovské dutině podle vlastní chuti poletovali nebo se natřásali na výběžcích skal. Několik dalších draků, zahalených do vlastních křídel, viselo vysoko u klenby jeskyně na obrovských kruzích, zapuštěných do stropu. U stropu však byli i lidé. Když je Mrakoplaš zahlédl, namáhavě polkl, protože ti lidé chodili po obrovské rozloze stropu jako mouchy.

Teprve potom si všiml tisíců malých kroužků, které v řadách křižovaly celý strop jeskyně. Psephův přílet pozorovala se zájmem skupina mužů visících hlavou dolů. Mrakoplaš znovu polkl. Ani za živého boha nebyl schopen vymyslet, co teď.

„No, máš nějaký návrh?“ zeptal se šeptem.

„Musíte okamžitě zaútočit,“ odpověděl mu pohrdavě Kring.

„Proč mě to nenapadlo?“ ušklíbl se Mrakoplaš. „Není to tím, že maj všichni samostříly?“

„Mluvíte jako poraženec!“

„Poraženec! Protože budu poraženej!“

„Vaším největším nepřítelem jste vy sám, Mrakoplaši,“ prohlásil meč.

Mrakoplaš se znovu podíval na usmívající se muže.

Potom se zeptal unaveně: „Chceš se vsadit?“

Než mu stačil Kring odpovědět, změnil Psepha ve vzduchu směr a zavěsil se do největšího stropního kruhu, který se s nimi nebezpečně rozkýval.

„Chceš zemřít hned,“ zeptal se K!sdra chladně, „nebo se nejdřív

vzdáš?“ Ze všech stran se ke kruhu stahovali válečníci. Botami s háky se zachytávali v malých kruzích a blížili se podivným, kývavým krokem.

V polici na malém platu přivěšeném pod kruhem bylo vidět několik párů bot s háky. Než mohl Mrakoplaš zasáhnout, svezl se drakojezdec z plazího hřbetu a seskočil na plošinu. Tam zůstal stát a očividně se bavil čarodějovou bezmocí.

V tom okamžiku se ozval slabý, ale neobyčejně významný zvuk, způsobený natažením několika kuší současně. Mrakoplaš se podíval do obrácených tváří tuctu mužů. Co se týkalo módy, nedošel vkus dračích lidí k ničemu lepšímu než k jakýmsi koženým postrojům, doplněným bronzovými ozdobami. Pochvy na nože a meče nosili v obrácené poloze. Ti, kteří neměli helmy, nosili volně rozpuštěné vlasy, které jim ve vánku pod klenbou jeskyně vlály jako mořské řasy. Mezi muži zahlédl Mrakoplaš i několik žen. To, že visely vzhůru nohama, provedlo s jejich anatomií prapodivné věci. Mrakoplaš zíral.

„Vzdej se,“ ozval se znovu K!sdra.

Mrakoplaš už už otvíral ústa, aby to udělal. Kring zabručel varování a čarodějovi proběhla rukou vlna nesnesitelné bolesti. „Nikdy,“ vřískl. Bolest okamžitě ustala.

„Samozřejmě, že se nevzdá,“ ozval se těsně za ním jakýsi dunivý hlas. „Vždyť je to Hrdina!“

Mrakoplaš se otočil po hlase a oči mu padly přímo na chlupaté nosní dírky. Ty patřily k nosu mohutného mladého muže, který visel od stropu s lehkou nedbalostí.

„Jak se jmenuješ, Hrdino?“ zeptal se muž. „Rádi bychom věděli, s kým máme tu čest.“

Mrakoplašovou rukou zalomcovala agonie. „J-já jsem Mrakoplaš z Ankhu,“ podařilo se mu ze sebe vypravit.

„A já jsme Lio!rt Drakopán,“ odpověděl visící muž a své jméno pronesl se zvláštním hrdelním klepnutím — zvukem, který Mrakoplaš považoval za běžnou součást místní interpunkce. „Jistě jsi mě přišel vyzvat k souboji na život a na smrt!“

„Abych se přiznal, ani ne…“

„Obávám se, že se mýlíš. K!sdro, pomoz našemu Hrdinovi do hákových bot. Věřím, že se nemůže dočkat, až začneme!“

„Ale ne, hele, já tady jenom hledám svoje kamarády. V žádným případě bych nechtěl…“ začal vykládat Mrakoplaš, když ho drakojezdec vedl pevnou rukou po malé plošině k sedátku. Tam ho usadil a na nohou mu zašněroval pár hákových bot.

„Pospěš si, K!sdro! Nesmíme bránit našemu Hrdinovi v naplnění osudu!“ prohlásil Lio!rt.

„Hele, tak mě napadlo, voni tady kamarádi asi budou docela spokojení, takž kdybyste mě vysadili někde dole, klidně bych zase…“

„Se svými přáteli se brzo setkáš," prohlásil společensky Drakopán. „Jsi-li věřící, samozřejmě. Ten, kdo jednou vstoupil na půdu Wyrmbergu, už ho nikdy neopustil. Jenom obrazně, samozřejmě. Ukaž mu, K!sdro, jak se má zavěsit!"

„Podívej, do jakýho maléru si mě navez!" sykl Mrakoplaš na meč.

Kring mu zavibroval v ruce.

„Nezapomeň, že jsem *kouzelný* meč," zabzučel.

„Tak na to vopravdu nemůžu zapomenout."

„Vyšplhej po žebříku a chyť se kruhu," vysvětloval mu drakojezdec. „Pak zvedneš nohy a zahákneš háky." Potom pomohl protestujícímu čaroději provést popsaný úkon. Nakonec visel Mrakoplaš hlavou dolů a konec roucha měl zastrčen do nohavic spodků. V ruce svíral Kring. Z téhle polohy se mu zdáli dračí lidé mnohem snesitelnější, zato draci, visící na svých kruhových bidýlkách byli odporní jako vodní chrliče. Oči jim zářily zájmem.

„Tak pozor, prosím?" zvolal Lio!rt. Jeden z drakojezdců mu podal dlouhý předmět, zabalený v rudém hedvábí.

„Budeme bojovat na smrt," prohlásil Drakopán. „Tvoji, samozřejmě."

„A kdybych vyhrál, pustíte mě, ne?" zeptal se Mrakoplaš nepříliš přesvědčeným hlasem.

Lio!rt ukázal bradou na nedalekou skupinu drakojezdců.

„Nebuď naivní," zabručel.

Mrakoplaš se nadechl. „Myslím, že bych tě měl varovat," prohlásil a hlas se mu skoro netřásl. „Tohle je *kouzelný* meč."

Lio!rt stáhl rudý hedvábný obal a odhodil ho do hlubiny. Odhalil uhlově černou zbraň, na jejíž čepeli se zaleskly magické runy.

„Ale to je mi náhoda," řekl a vrhl se na Mrakoplaše.

Mrakoplaš ztuhl strachem, ale paže mu vyletěla kupředu, když Kring vyrazil do útoku. Oba meče se srazili v záblesku oktarínové záře.

Lio!rt ustoupil zpět a oči se mu zúžily. Kring se vyhnul jeho krytu, a přestože se Drakopánův meč v poslední chvíli zvedl a vstřebal podstatou část síly úderu, výsledkem byl dlouhý škrábanec, který se táhl napříč Drakopánovou hrudí.

Se zavrčeným se vrhl na Mrakoplaše a háky bot jasně zazvonily v kruzích. Meče se znovu srazily a magie se uvolňovala v barevných záblescích. V témže okamžiku však vyletěla Lio!rtova sevřená pěst a zasáhla čaroděje do hlavy takovou silou, že mu jedna noha vyklouzla z kruhu a ubohý Mrakoplaš se divoce zazmítal ve vzduchu.

Mrakoplaš věděl, že je jedním z nejhorších čarodějů na celé Zeměploše. Vždyť znal jen jedno jediné kouzlo! Ale přes to všechno přeci jenom byl čarodějem, a to podle nezměnitelných magických

zákonů znamenalo, že při jeho skonu to musí být Smrť osobně, kdo ho přijme do svého království (namísto aby poslal některého ze svých početných služebníků, jak to dělává v běžných případech).

To byl ten důvod, proč se čas, v okamžiku, kdy se šklebící Drakopán rozmáchl k poslední ráně, změnil v hustý sirup.

Před Mrakoplašovýma očima se najednou svět rozzářil pulzující oktarínovou září, kterou tu a tam proletovaly fialové záblesky fotonů, narážejících do vzniklé magické záře. V tomto osvětlení se Drakopán změnil v sochu, jejíž meč se pohyboval tempem hlemýždě.

Za Lio!rtem se črtala další postava. Mohou ji spatřit jen ti, kteří dovedou nahlédnout do čtyřrozměrného prostoru magie. Byla vysoká, tmavá a hubená a v hluboké temnotě, prokvetlé jen mrazivým svitem hvězd, se obouruč rozmachoval kosou, nechvalně proslulou svou ostrostí.

Mrakoplaš se sehnul. Kosa mu proletěla se sykotem nad hlavou, a aniž znatelně zpomalila, zasekla se do kamenného stropu jeskyně. Smrť zaklel hlasem, který byl chladný jako dávno opuštěná plesnivá hrobka. Scéna zmizela. Se záplavou zvuků proběhlo Mrakoplašovi před očima to, co se odehrálo v zeměplošské skutečnosti. Lio!rta zaskočila rychlost, s jakou se čaroděj přikrčil pod čepelí jeho meče. Mrakoplaš se s hbitostí, kterou dodává lidem jen zoufalství, znovu narovnal a vrhl se na Drakopána. Oběma rukama se pověsil na paži, ve které jeho protivník svíral zbraň, a začal mu ji kroutit.

A přesně v té chvíli se namáhaný kruh, ve kterém Mrakoplaš visel za jednu nohu, s tichým kovovým zaskřípáním vytáhl z kamene.

Čaroděj se řítil dolů do rozšklebené hlubiny, ale nakonec zůstal viset na Drakopánově ruce a obě těla se rozkývala v širokém oblouku. Drakopán vykřikl bolestí.

Lio!rt zvedl oči ke kruhům. Kolem jejich zakotvení se začala sypat zrníčka písku a droboučké úlomky kamene. „Pusť se, k sakru!“ zařval. „Nebo zemřeme oba!“

Mrakoplaš mlčel. Soustřeďoval se na to, aby sevření co možno zesílil a vypudil přitom z hlavy představy svého těla ležícího na kamenitém dně hluboko dole.

„Zastřelte ho!“ zařval Lio!rt.

Koutkem oka Mrakoplaš zahlédl, jak se zvedá několik kuší. V témže okamžiku máchl Lio!rt volnou rukou a pěst plná prstenů zasáhla čarodějovy sevřené prsty.

Mrakoplaš se pustil.

Dvoukvítek se chytil mříží a namáhavě se k nim přitáhl.

„Vidíš něco?“ zeptal se Hrun odněkud ze tmy u jeho nohou.

„Jenom mraky.“

Hrun spustil Dvoukvítka zase a zem a sedl si na kraj jednoho

dřevěných lehátek, která tvořila jediné vybavení cely. „Do hajzlu," prohlásil.

„Nezoufej," konejšil ho Dvoukvítek.

„Já vůbec nezoufám."

„Já si myslím, že je to všechno nějaké strašné nedorozumění. Doufám, že nás brzo propustí. Vypadají velice civilizovaně."

Hrun ho pozoroval zpod hustého obočí. Pokusil se něco říci, ale pak si to rozmyslel. Místo toho si povzdechl.

„A až se vrátíme, budeme moci vyprávět o tom, jak jsme viděli draky!" pokračoval Dvoukvítek. „Co tomu říkáš."

„Draci neexistujou," odpověděl mu bez zaváhání Hrun. „Posledního zabil před dvěma sty lety Codice z Chimérie. Nevím, co je tohle za zvířata, ale nejsou to draci."

„Ale vždyť nás nesli vzduchem. A v tom sále jich musely být stovky!"

„Řek bych, že jsou to jenom samý čáry," prohlásil Hrun odmítavě.

„No dobře, ale *vypadali* jako draci," pokračoval Dvoukvítek v řeči s přízvukem rostoucího zklamání. „Vždycky, už od malička jsem si přál vidět draka. Draka, který se vznáší na nebi a chrlí plameny…"

„Draci se uměli akorát tak čvachtat v močálech a jediný, co jim šlo z huby, nebyly plameny, ale smrad," prohlásil realisticky Hrun a natáhl se na dřevěný kavalec. „Dokonce nebyli ani moc velcí," pokračoval. „Shromažďovali palivový dříví."

„*Já* jsem slyšel, že hromadili poklady," prohlásil poněkud uraženě Dvoukvítek.

„A palivový dříví. Hele," dodal Hrun a trochu se rozveselil, „všim sis všech těch komnat, co nás nima vedli? To bylo něco! Tam bylo zajímavejch věciček! Samotný ty goblény by musely hodit balík." poškrabal se na bradě se zvukem který připomínal pohyb dikobraza v suchém rákosí.

„Co se teď bude dít?" zeptal se Dvoukvítek.

Hrun si zamyšleně zatřepal prstem v uchu a výsledek zkontroloval nepřítomným pohledem.

„No," prohlásil nevzrušeně, „čekám, že se každou chvíli rozletí dveře dokořán a mě vyvlečou do nějakýho chrámu nebo arény, kde budu muset bojovat vo život. Například s párem obřích pavouků, nebo vosum stop velkým otrokem z džunglí Klatche. Potom zachráním nějakou princeznu z oltáře a vodkrouhnu pár strážnejch, vojáků nebo tak nějak. Princezna mi nakonec ukáže tajnou chodbou, která vede ven, seberem pár koní a i s pokladem vemem roha." Hrun si položil sepjaté ruce pod hlavu, znuděně se díval do stropu a potichu si hvízdal.

„Tohle všechno?" užasl Dvoukvítek.

„Vobyčejně to tak bejvá."

Dvoukvítek se posadil na svém tvrdém lůžku a pokusil se zapřemýšlet. Moc mu to nešlo, protože měl hlavu plnou draků.

Draci!

Už když mu byly dva roky, byl doslova hypnotizován obrázky těch zuřivých oblud v *Oktarínové knize pohádek*. Jeho sestra mu už tenkrát říkala, že draci neexistují, a to bylo poprvé v životě, kdy zažil pocit hořkého zklamání. Došel k přesvědčení, že jestliže svět neobsahuje tahle překrásná stvoření, není ani zpoloviny takový, jaký by být měl. Později vstoupil do učení k Paprskovi Devátému — Mistru počtářskému, který při dokonalé šedi své mysli pro chlapce představoval přesný opak toho, co draci. Kromě toho tam nebyl čas na sny.

S těmi draky ale opravdu nebylo něco v pořádku. V porovnání s těmi, které viděl duševním zrakem, byli malí, hubení a krotcí. Draci musí být obrovští, zelení, musí mít ostré paráty, chrlit plameny a vůbec působit neobyčejně romantickým dojmem. Správně, musí být obrovští, zelení a na konci těla…

Kdesi těsně na okraji jeho zorného pole, v nejtemnějším koutě cely, se něco pohnulo. Když tím směrem otočil hlavu, zmizelo to. Zazdálo se mu, že zaslechl slabý zvuk, který zněl jako by na kameni zaškrabaly drápy velké šelmy.

„Hrune?“ zavolal polohlasem.

Z vedlejší palandy se ozvalo hlasité chrápání. Dvoukvítek opatrně přešel do temného rohu a ohmatával jednotlivé kameny pro případ, že by se za nimi ukrýval tajný vchod. V tom okamžiku se dveře rozletěly dokořán. Do cely se vřítilo několik stráží, utvořilo dvojstup a pokleklo na jedno koleno. Jejich zbraně bez výjimky mířily na Hruna. Když o tom Dvoukvítek později přemýšlel, dost se ho to dotklo.

Hrun chrápal.

Do cely vstoupila dlouhými kroky žena. Málokterá žena umí kráčet dlouhými kroky bezchybně, ale tahle to dokázala. Na Dvoukvítka vrhla krátký pohled, jaký lidé obyčejně věnují nezajímavému kusu nábytku, a pak se zahleděla na spícího Hruna.

Oblečená byla do stejného koženého postroje jako drakojezdci, ale v jejím případě byl poněkud vylehčen. Postroj a nádherná hříva kaštanově narudlých vlasů byla jedinou daní tomu, čemu se na Zeměploše říkalo slušnost. Kromě postroje a vlasů měla ještě zamyšlený výraz na tváři.

Hrun zapískal nosem, obrátil se na druhý bok a spal dál.

Pomalým, nesmírně opatrným pohybem, jako by brala do ruky ten nejjemnější nástroj, vytáhl žena od pasu tenkou černou dýku a bodla jako blesk.

Jenže dříve než dýka urazila slabou polovinu dráhy, vyletěla Hrunova ruka. Zdálo se, že se jeho končetina přesunula mezi dvěma

body v prostoru, aniž spotřebovala čas na překonání jejich spojnice. Prsty se mu sevřely na štíhlém ženině zápěstí. Druhou rukou horečnatě tápal po rukojeti meče, který tam ovšem nebyl…

Potom se Hrun probudil.

„Gngh?“ pronesl zřetelně a s pátravým výrazem pohlížel ženě do tváře.

„Pusť,“ prohlásila tichým a chladným hlasem, jehož okraje lemovaly brilianty. Hrun pomalu uvolnil své sevření. Žena o kousek ustoupila a mnula si zápěstí. Prohlížela si Hruna pohledem, jakým kočka pozoruje myší díru.

„Tak, právě jsi obstál v první zkoušce. Jak se jmenuješ, barbare?“

„Komu říkáš barbare?“

„Právě to bych ráda věděla.“

„Já jsem Hrun z Chimérie. A ty?“

„Liessa — Drakopaní.“

„Ty jsi paní tady toho místa?“

„To je právě to, co se musí rozhodnout. Vypadáš jako nájemný šermíř, Hrune z Chimérie. Mohla bych tě potřebovat — když ovšem obstojíš ve zkouškách. Jsou tři a první jsi právě úspěšně prošel.“

„A jaký jsou ty další…“ Hrunovy rty se chvíli nehlučně pohybovaly, ale pak se rozhodl riskovat: „… dvě?“

„Nebezpečné.“

„A odměna?“

„Drahocenná.“

„Promiňte,“ ozval se Dvoukvítek ze svého místa.

„A když v nich neuspěju?“ pátral Hrun dál, aniž si všiml svého druha. Vzduch mezi Liessou a Hrunem se naplnil neviditelným napětím a jejich oči se snažily vpít do sebe.

„Kdybys neuspěl v té první, byl bys teď mrtev. Považuj to za vzorek trestu za neúspěch.“

„Ehm, podívejte se…“ začal Dvoukvítek opatrně. Liessa na něj obětovala další krátký pohled a zdálo se, že teprve teď si ho skutečně všimla.

„Dejte to pryč,“ prohlásila s odporem a obrátila se nazpět k Hrunovi. Dva ze strážných si přehodili luky přes rameno, chytili Dvoukvítka každý z jedné strany pod paží a pořadově s ním vyklusali z cely.

„Poslyšte,“ ozval se Dvoukvítek, když s ním probíhali dlouhou chodbou, „kde (zastavili před jinými dveřmi) je moje (když dveře otvírali) Zavazadlo?“

Dopadl na hromadu něčeho, co snad kdysi bylo slámou. Dveře s rachotem zapadly a nastávající ticho bylo jako vykřičníkem zdůrazněno zvoněním zastrkovaných závor.

V jejich původní cele Hrun nehnul ani brvou.

„Beru," prohlásil. „Jaká je ta druhá zkouška?"

„Musíš zabít mé dva bratry." Hrun se zamyslel.

„Voba najednou, nebo každýho zvlášť?"

„Souběžně či následovně, jak budeš chtít," ujišťovala ho.

„Co?"

„Prostě je zab!" zasyčela ostře.

„A jsou to dobří bojovníci?"

„Proslulí."

„A co za to všechno potom…?"

„Dostaneš odměnou mou ruku a staneš se pánem Wyrmbergu."

Nastalo dlouhé ticho. Hrunovo obočí se pohybovalo při nezvyklých výpočtech.

„Takže dostanu tebe a tudle horu, jo?"

„Ano."

Upřeně se mu zadívala přímo do očí a rty se jí zachvěly. „Ujišťuji tě, že ta odměna opravdu stojí za to."

Hrunovy oči zabloudily k její ruce, která se třpytila prsteny. Kameny byly obrovské, byly to neobyčejně vzácné modře mléčné brilianty z jílovišť Mithosu. Když se mu nakonec podařilo odtrhnout od nich oči, zjistil, že Liessa na něj z neznámého důvodu vrhá zuřivé pohledy.

„Tak ty se rozmýšlíš?" hlas se jí třásl vztekem. „Hrun Barbar, ten, o kterém se říká, že by bez zaváhání vstoupil do čelistí samotného Smrtě?"

Hrun pokrčil rameny. „No, no. Je jedinej důvod, proč bych vkročil do Smrťovejch čelistí. Kdybych věděl, že se mi podaří šlohnout mu jeho zlatý zuby," prohlásil. Potom velkým obloukem zvedl pravou ruku a na jejím konci poletoval vzduchem jeho dřevěný kavalec. Vletěl mezi lučištníky jako dělová koule a Hrun ho se šťastným výrazem následoval. Jednoho muže srazil pěstí k zemi a druhému vyrval zbraň. Za okamžik bylo po všem.

Liessa se ani nehnula.

„Tak co?" zeptala se potom.

„Co tak co?" otočil k ní hlavu Hrun, stojící uprostřed toho obrazu zkázy.

„Máš v úmyslu mne zabít?"

„Co? Houby. Vůbec ne, to už je u mě takovej hloupej zvyk. Abych jako nevyšel ze cviku. Takže kde máš ty bratry?" Zasmál se.

Dvoukvítek seděl na své slámě a upíral oči do tmy. Přemýšlel, jak dlouho už tady asi je. Přinejmenším celé hodiny. Možná i dny. Uvažoval, zda by to nemohly být dokonce roky, na které mezitím zapomněl.

Ba ne, takové myšlenky mu nepomohou. Pokusil se přemýšlet o

něčem jiném — o trávě, stromech, čerstvém vzduchu, o dracích. Draci…

Ze tmy se znovu ozval ten zvláštní, škrabavý zvuk. Dvoukvítek ucítil, jak mu na čele vyráží chladný pot.

V cele s ním něco bylo. Vydávalo to sice jen tiché zvuky, ale i v naprosté temnotě to působilo dojmem obrovitosti. Cítil, jak se pohybuje vzduch.

Když zvedl ruku, cítil, že ovzduší je jakoby mastné a déšť drobných jiskřiček mu signalizoval, že se pohybuje v lokálním magickém poli. Dvoukvítek zatoužil po světle.

Nad hlavou mu proletěl snop plamene a narazil na protější zeď. V záři doruda rozžhavených kamenů uviděl Dvoukvítek obrovského draka, který teď zabíral víc než polovinu rozlehlé kobky.

Slyším a poslouchám, pane, ozval se mu v hlavě zřetelný hlas.

Žhnoucí stěna začala chladnout a ve slábnoucí záři zahlédl Dvoukvítek svou podobu, která se odrážela ve dvou obrovských zelených očích. Za nimi se tyčil drak, mnohobarevný, šupinatý, rohatý, ostnatý a velký jako ti, které si pamatoval ze svých snů.

Tohle byl *opravdový* drak. Jeho složená křídla měla takové rozpětí, že hroty na kloubech škrabaly o protilehlé kobky. Drak ležel a Dvoukvítek mu stál mezi pařáty předních nohou.

„Poslouchášʔ“ hlesl Dvoukvítek a hlas se mu třásl směsicí hrůzy a potěšení.

Samozřejmě, můj pane.

Záře pohasla. Dvoukvítek ukázal roztřeseným prstem do míst, kde se podle jeho paměti nacházely dveře cely, a řekl: „Otevři je!“

Drak pozvedl obří hlavu. Z tlamy se mu znovu vyvalil plamen, ale tentokrát se začal proměňovat. Svaly na dračím krku se postupně stahovaly a plamen měnil barvu z oranžové na žlutou, přešel do bílé, až nakonec svítil nejjemnější modří. Modrý plamen byl také nejtenčí, a kde se dotkl zdi, kámen prskal a tavil se. Když plamen narazil na dveře, kov doslova vybuchoval a rozpadal se ve vodopádu žhavých krůpějí. Po zdech se rozběhly rozkmitané černé stíny. Na krátký okamžik zabublal roztavený kov, dveře se rozpadly na dvě poloviny a vypadly ven do chodby. Rychlost, s jakou plamen zmizel překvapila Dvoukvítka skoro stejně jako rychlost, se kterou se objevil.

Dvoukvítek rozechvěle překročil chladnoucí dveře a rozhlédl se chodbou na obě strany. Byla prázdná. Drak se mu držel v patách. Těžký rám dveří mu působil trochu potíže, ale to vyřešilo tím, že netrpělivě trhl rameny, vyrval ze stěny celou konstrukci a odhodil ji stranou. Stvoření pak upřelo na Dvoukvítka pohled plný očekávání a tělo se mu zavlnilo v marném pokusu rozepnout v úzkém prostoru křídla.

„Jak jsi se tam dostal?“ zeptal se Dvoukvítek.

Přivolal jsi mne, pane.

Nevzpomínám si, že bych něco takového udělal.

V myšlenkách. Přivolal jsi mne ve svých myšlenkách, trpělivě mu vysvětloval drak beze slov.

„Ty chceš říci, že jsem na tebe prostě myslel a ty jsi se tady objevil?“

Tak to bylo.

„Je to nějaké kouzlo?“

Ano.

„Ale vždyť já jsem myslel na draky celý život!“

Tady v těchto místech je hranice mezi myšlenkou a skutečností částečně setřena. Vím jen to, že předtím jsem nebyl, pak jsi na mne začal myslet a já jsem byl. Proto jsem samozřejmě tvůj a chci tě poslouchat.

„U bohů!“

Přesně ten okamžik si vybralo půl tuctu stráží k průchodu chodbou. Zůstali s otevřenými ústy stát. Pak se jeden z nich poněkud vzpamatoval, pozvedl kuši a vystřelil.

Dračí hruď se nadmula. Střela vybuchla v půli dráhy v záplavě hořících úlomků. Strážní se bleskově ztratili z dohledu. O zlomek vteřiny později spláchla plamenná lázeň kameny na místě, kde stáli. Dvoukvítek s obdivem pozvedl hlavu k drakovi.

„Umíš také létat?“

Samozřejmě.

Dvoukvítek se znovu rozhlédl chodbou, ale nakonec se rozhodl, že nebude strážné pronásledovat. Věděl, že je beznadějně ztracen v bludišti zámeckých chodeb a v takové situaci bylo jedno, kudy se vydá. Pohoršit si nemohl. Protlačil se kolem draka a vydal se na opačnou stranu, než odkud přišly stráže. Obrovské zvíře se pracně a s obtížemi otočilo v úzkém prostoru a vydalo se za ním. Prošli řadou chodeb, které se křižovaly jako skutečné bludiště. V jednom okamžiku se Dvoukvítkovi zazdálo, že kdesi daleko před sebou slyší výkřiky, ale ty rychle ustaly. Občas se jim v temnotě nad hlavami objevil lomený oblouk polorozpadlého vchodu. Sem tam narazili na světlejší místo ozářené některou s osvětlovacích šachet.

Dvoukvítek sestupoval po širokém schodišti do hlubiny a pod nohama se mu zvedaly oblaky stříbřitého prachu. Přemýšlel o tom, proč jsou chodby s rostoucí hloubkou stále širší a dokonalejší. Uvnitř výklenků ve zdech byly umístěny sochy a tu a tam visely vybledlé, ale neobyčejně zajímavé goblény. Zobrazovaly především draky — stovky draků v letu, nebo visících ve svých závěsných kruzích, draky s jezdci na zádech při honu na jeleny, nebo, v některých případech, v honbě na lidi. Dvoukvítek se jednoho z nich opatrně dotkl. V suchém, horkém vzduchu se látka okamžitě rozpadla a zůstala po ní jen jednoduchá síť v místech, kde byla protkána jemným zlatým drátem.

„Zajímalo by mne, proč tohle všechno opustili.“

Tak to nevím, odpověděl mu drak v jeho hlavě.

Dvoukvítek se otočil a podíval se do šupinatého koňského obličeje za sebou.

„Jak se jmenuješ, draku?“ pokračoval Dvoukvítek v konverzaci.

Nevím.

Myslím, že ti budu říkat Devátý paprsek.

Dobrá, to tedy bude mé jméno.

Šlapali dál vrstvami vše pokrývajícího prachu, řadou rozlehlých sálů, jejichž stropy vysekané přímo do skály, podpírala mohutná sloupořadí. Všude byla bohatá výzdoba — od podlahy ke stropu byly stěny jedinou směsicí reliéfů, soch, chrličů a prolamovaných sloupů. Ve slabém osvětlení, které na Dvoukvítkovo přání obstaral Devátý paprsek, vrhaly ty nejpodivnější stíny. Prošli dlouhými ochozy a obrovskými skalními amfiteátry, pohřbenými pod vysokou vrstvou hebkého prachu a beznadějně prázdnými. Bylo vidět, že do těchto prostor celá staletí nikdo nevstoupil.

Pak uviděli cestičku vyšlapanou v prachu, která vedla do jednoho z temných ústí tunelů. Někdo ji použil teprve nedávno a používal ji pravidelně. Byla to úzká hluboká pěšina v neporušené prachové vrstvě.

Dvoukvítek se po ní vydal. Pěšina je vedla další řadou sálů a křivolakých chodeb a byla dost rozlehlá i pro draka (a jak se zdálo, draci tudy kdysi chodili, protože po cestě narazil Dvoukvítek na místnost plnou dračích postrojů a na další, která obsahovala kroužkovou i plátovou zbroj, dost velkou pro slona). Nakonec došli k obrovským bronzovým dveřím, jejichž křídla byla tak vysoká, že se vrcholky ztrácely v temnotě nad hlavou. Na vratech, ve výši prsou uviděl Dvoukvítek malé držadlo v podobě mosazného draka.

Když se držadla dotkl, brána se okamžitě a se znepokojující tichostí otevřela.

Dvoukvítkovi se okamžitě ve vlasech objevily jiskřičky. Následoval závan horkého vzduchu, který nezvedl prach tak, jak by to udělal obyčejný vítr, ale vytvaroval jej do strašidelných, napůl živoucích podob a teprve potom jej opět spustil k zemi. K Dvoukvítkovu sluchu se doneslo podivné, ostré štěbetání Věcí, uvězněných ve vzdáleném sklepení Rozměrů, daleko za křehkou krajkou času a vesmíru. Stíny se objevovaly i tam, kde nebylo nic, co by je mohlo vrhnout. Vzduch bzučel jako úl.

Krátce řečeno, všude kolem nich se vybíjelo nesmírné množství magie.

Místnost za bronzovou branou byla osvětlena bledě zelenou září. Kolem stěn byly narovnány rakve, každá na vlastní mramorové římse. Ve středu místnosti byl na vyvýšeném stupni masivní kamenný trůn a

na něm seděla zhroucená postava, která se sice nepohnula, ale zato promluvila ostrým, stařeckým hlasem. „Pojď dál, mladíku.“

Dvoukvítek postoupil kupředu. V matném zeleném svitu rozeznával, že postava na trůně patří člověku. Podle podivného způsobu, jakým se však na sedadle rozkládala, Dvoukvítek usoudil, že je dobře, že ji nevidí lépe.

„Víš, já jsem mrtev,“ ozval se hlas z míst, kde, jak Dvoukvítek horečnatě doufal, měla postava hlavu. Mluvila docela běžným konverzačním tónem. „Předpokládám, že už je to poznat, ne?“

„No,“ odpověděl Dvoukvítek mírně přiškrceně, „už ano,“ a začal pomalu ustupovat.

„Samozřejmě, to je jasné,“ souhlasil hlas. „Ty asi budeš Dvoukvítek, že? Nebo už snad bývalý?“

„Bývalý?“ zeptal se nejistě Dvoukvítek. „Bývalý co?“

„Víš,“ pokračoval hlas, „to máš tak. Jedna z výhod smrti je to, že Smrť člověka vysvobodí z okovů času. Proto mohu vidět nejen všechno, co se stalo, ale i to, co se stane, a to všechno najednou v jediném okamžiku. Je jasné, že když pro mě neexistuje čas, neexistuje pro mne v praxi ani okamžik.“

„To ale nevypadá jako nevýhoda,“ odpověděl Dvoukvítek.

„Myslíš? Jen si představ všechny okamžiky v jednom jediném, dávné vzpomínky a ošklivá překvapení, a možná že pochopíš, co mám na mysli. No v každém případě se konečně dostávám k tomu, co jsem ti chtěl říci. Nebo už jsem ti to řekl? Mimochodem, ten drak je opravdu velice hezký. Nebo už jsem ti to řekl?“

„Je moc hodný. Jen tak se najednou objevil,“ vyprávěl Dvoukvítek osobě na trůně.

„Že se objevil?“ řekl hlas. „Ty si ho přivolal!“

„No, upřímně řečeno, já jsem jenom…“

„Ty máš Moc!“

„Já jsem na něj jenom hodně myslel.“

„Ale vždyť právě v tom spočívá Moc! Už jsem ti řekl, že já jsem Greicha První? Nebo snad ten další? Lituji, ale já nemám s nadsmyslnem příliš velké zkušenosti. Co jsem to chtěl… ó ano, Moc. Ta povolává draky.“

„Myslím, že už jste mi řekl,“ špitl Dvoukvítek.

„Ano? No v každém případě jsem ti to chtěl říci,“ odpověděl mu zesnulý.

„Ale *jak* se to stane? Myslel jsem na draky celý život, ale dnes poprvé se mi jeden ukázal!“

„No ano, víš, pravda je taková, že v tom smyslu, jak ty vnímáš existenci (a jak jsem ji vnímal i já, než jsem byl před třemi měsíci otráven), draci nikdy neexistovali. Teď mluvím samozřejmě o pravém draku, *draconis nobilis*, abychom si rozuměli, protože drak bažinný,

draconis vulgaris, je obyčejné stvoření, které nestojí za řeč. Na druhé straně *opravdový* drak je stvoření tak dokonalého ducha, že se může v našem světě zhmotnit jen na místě, jež je silně nasáklé magií, která pomáhá zeslabit stěny mezi viditelnem a neviditelnem. Tam se mohou draci dostat na druhou stranu té hranice a vtělí se do podoby odpovídající vzorci možností našeho světa. Já si například dovedu představit — no — alespoň pět set draků najednou. Ale Liessa, nejdokonalejší a nejzkušenější z mých dětí, si jich nedovede současně představit víc než padesát, a to ještě jen velice neurčitě. To jenom když už tak mluvíme o moderním vzdělání. Ona totiž ve skutečnosti *nevěří*, že draci existují. Proto jsou její draci také dost nudní — zatímco ten tvůj," mluvil Greichův hlas, „je skoro stejně krásný, jako byli někteří z těch mých. To je pravý lék na staré oči, i když mi z nich, upřímně řečeno, už mnoho nezbývá."

Dvoukvítek se ozval: „Pořád mi říkáte, že jste mrtev…"

„No a ne?"

„No ano, ale, abych tak řekl, víte, oni mrtví toho většinou moc nenamluví. To je takové pravidlo."

„Býval jsem výjimečně mocný čaroděj. Moje dcera mě samozřejmě otrávila. V naší rodině je to celkem uznávaný a běžný způsob, jak se dostat k moci, ale brzy jsem si uvědomil," mrtvola si povzdechla, nebo se alespoň odněkud z míst, kde měla ústa, ozval bolestný povzdech, „že ani jeden z mých potomků si není schopen nad těmi dvěma ostatními vybojovat svrchovanou moc na Wyrmbergu. Je to velice hloupé uspořádání. Království, jako je naše, by mělo mít jediného vladaře. Proto jsem se nakonec rozhodl, že zůstanu v této neformální podobě, a to je nesmírně znepokojuje. Nedopřeji svým potomkům potěšení z mého pohřbu, dokud z nich nezůstane jen jediný, který by se zúčastnil mého posledního obřadu." Od mrtvoly se ozval ošklivý kýchavý zvuk. Dvoukvítek se přesvědčoval, že to bylo uchechtnutí.

„Takže to byl jeden z nich, kdo nás nesl?"

„Liessa," ozval se znovu čarodějův hlas. „Byla to má dcera Liessa. Ta je z nich nejsilnější. Draci mých synů nejsou schopni uletět víc než pár mil a potom zmizí."

„Zmizí? Všiml jsem si, že ten, který nás sem přinesl, byl napůl průhledný."

„Samozřejmě," přisvědčil Greicha. „Moc působí jen v okolí Wyrmbergu. Zákon nepřímé úměrnosti, víš? Aspoň já si myslím, že je to tak. Když draci zaletí příliš daleko, začínají se prostě ztrácet. Jinak už by teď moje malá dcera Liessa vládla celému světu, to mi věř. Ale neměl bych tě zdržovat. Předpokládám, že bys rád zachránil svého přítele."

Dvoukvítek lapl po dechu. „Hruna?"

„Ne, toho nemyslím. Toho hubeného čaroděje. Můj syn Lio!rt se ho právě pokouší rozsekat na kusy. Obdivuji způsob, jakým jsi ho zachránil. Chtěl jsem říci, zachráníš.“

Dvoukvítek se vztyčil v celé své výši, což bylo poměrně jednoduché. „Kde je?“ zeptal se a vykročil ke dveřím svérázným způsobem, který měl představovat odhodlaný krok hrdiny.

„Stačí, když budeš sledovat stopu v prachu,“ odpovídal hlas. „Liessa mě občas chodí navštěvovat. Občas zajde za starým tátou, ta moje holčička. Ta jediná měla dost silnou povahu, aby mě zavraždila. Jablko, které nepadlo daleko od stromu. Tak tedy hodně štěstí, ale myslím, že to už jsem říkal. Nebo jsem chtěl říci, že teď to řeknu.“

Dvoukvítek se rozeběhl mrtvými tunely a drak se velkými lehkými skoky držel těsně za ním. Dunivý hluk se postupně ztratil v bludišti napětí. Netrvalo dlouho a Dvoukvítek musel zastavit a úplně bez dechu se opřel o jeden sloup. Zdálo se mu, že už je to celá věčnost od chvíle, kdy měl naposled v ústech něco k snědku.

Proč neletíš? Ozval se mu v hlavě hlas Devátého paprsku. Drak rozepjal křídla a zkusmo jimi zamával. Na okamžik se zvedl do vzduchu. Dvoukvítek na něj chvilku ochromeně zíral, ale pak se k němu rozběhl a rychle mu vylezl na krk. Vzápětí byli ve vzduchu. Drak lehce letěl několik stop nad zemí a chodba za nimi se halila do hustých oblaků zvířeného prachu.

Dvoukvítek se držel ze všech sil a Devátý paprsek proletěl spojeným systémem podzemních prostor a pak se začal zvedat nahoru nad rozlehlým točitým schodištěm, které bylo dost široké, aby posloužilo ustupující armádě. Na jeho vrcholu vyletěli do prostor, které vypadaly jako obydlené. Zrcadla ve všech chodbách byla vyleštěna a odrážela slabé bledé světlo.

Cítím jiné draky.

Křídla se proměnila v rozmazanou čmouhu a Dvoukvítkem to trhlo dozadu. Drak se otočil a vyrazil dlouhou boční chodbou jako vlaštovka trápená čmelíky. Další prudká zatáčka je vynesla z ústí tunelu do obrovské jeskyně. Hluboko pod nimi bylo vidět čímsi napůl zasypané kameny a vysoko nad hlavou zahlédli otvory ve stěnách, kterými dovnitř proudily mohutné snopy světla. U stropu se něco dělo. Zatímco Devátý paprsek s hromovým pleskáním křídel stoupal, Dvoukvítek si prohlížel hřadující ptáky a droboučké lidské postavičky, které pomocí jakési záhadné síly chodily po stropu jeskyně.

To je hřadovací jeskyně, prohlásil mu v hlavě spokojeným tónem Devátý paprsek.

Najednou Dvoukvítek zahlédl, jak se jedna z malých lidských postaviček odpoutala od stropu a začala se rychle zvětšovat…

Mrakoplaš pozoroval, jak se mu Lio!rtova bledá tvář začíná

vzdalovat. To je legrační, zabrebtala malá částečka jeho mozku. Jak to, že stoupám nahoru?

Pak se začal ve vzduchu převracet a v jeho pocitech převládla skutečnost. Řítil se dolů na trusem pokryté dno jeskyně.

V hlavě mu zavířily myšlenky. A jako vždy si právě tuhle kritickou chvíli vybrala slova Zaklínadla a začala se mu z hlubin mozku prodírat na povrch. Zdálo se mu, že na něj naléhají: „Proč bys nás neřekl? Co můžeš ztratit?“

Mrakoplaš mávl rukou ve stále sílících vzdušných proudech, které za ním vznikaly.

„Ashonai,“ zvolal. Slovo se před ním zhmotnilo z modrého plamene, který povlával ve větru.

Opilý strachem a magií mávl rukou podruhé.

„Ebiris,“ pronesl pečlivě. Zvuk zmrzl do blikajícího oranžového slova, které se zavěsilo vedle svého předchůdce.

„Urshoring. Kvanti. Pytham. N’guard. Feringomalee.“ Slova kolem něj plála v duhových barvách a Mrakoplaš zapažil ruce a připravoval se vyslovit osmé a poslední slovo, které se mělo zjevit ve třpytné oktareni a zpečetit celé kouzlo. Vyčnělé balvany byly na okamžik zapomenuty.

„ — “ začal.

Najednou mu něco vyrazilo dech, zaříkadlo se zbortilo a vyčichlo. Kolem pasu se mu sevřel pár paží a celý svět najedno uhnul stranou. To drak vybral dlouhý střemhlavý let a jen jeho paťáty zaskřípaly o vrchol nejvyššího z balvanů na dně Wyrmbergu. Dvoukvítek se vítězoslavně rozesmál.

„Mám ho!“

Drak na vrcholu své dráhy zatočil elegantním obloukem, několikrát skoro líně máchl křídly a proletěl jedním z otvorů do čirého ranního vzduchu venku.

Bylo poledne. Na vrcholu Wyrmbergu, té nemožně vyvážené hmoty, na rozlehlé zelené louce se shromáždili draci se svými jezdci a vytvořili velký kruh. Za nimi bylo dost místa, kde se rozestavěli zbídačelí služebníci, otroci, a další, kteří si v potu tváře dobývali tady, na vrcholu světa, své skromné živobytí. Všichni pozorovali postavy soustředěné uprostřed travnaté arény.

Skupina se skládala z několika nejstarších Drakopánů, mezi kterými byl Lio!rt a jeho bratr Liartes. První si s bolestivými úšklebky chvílemi masíroval nohy. Kousek od nich stáli Hrun a Liessa, kterou doprovázeli její následovníci. Mezi oběma skupinami stál dědičný obřadník Wyrmbergu.

„Jak víte,“ začal nejistě, „nedávno si, ne zcela zesnulý pán Wyrmbergu, Greicha První, vymínil, že celá otázka nebude vyřešena,

dokud se některé z jeho dětí, on, nebo ona, nebude cítit tak silné, aby vyzval, či vyzvala své sourozence k boji na život a na smrt.“

„Ano, ano, to víme. Tak pokračuj,“ ozval se mu ve vzduchu vedle hlavy slabý podrážděný hlas.

Obřadník polkl. Nebyl schopen smířit se s tím, že jeho bývalý pán nezesnul, jak se sluší a patří. Tak je ten starý krkavec mrtev, nebo ne? Přemýšlel zachmuřeně.

„Není zcela jasné,“ pokračoval, „zda můžeme připustit, aby kdokoliv vyzval ostatní k boji prostřednictvím svého zástupce…“

„Ano, to je povoleno,“ prohlásil Greicha netrpělivě nehmotným hlasem. „To je alespoň chytré. Hlavně se tím nezdržujte celý den!“

„Vyzývám vás,“ prohlásil Hrun a upřel pohled na bratry, „oba najednou.“

Lio!rt a Liartes si vyměnili pohled.

„Chceš bojovat s oběma současně?“ zeptal se Liartes, vysoký šlachovitý muž s dlouhými světlými vlasy.

„Jo.“

„To bude ale dost nevyrovnaný zápas, nezdá se ti?“

„Jasně. Mám přesilu jednoho na dva.“

Lio!rt se zamračil. „Ty nadutý barbare…“

„Tak todle si teda přehnal!“ zavrčel Hrun. „Já ti…“

Starý obřadník pozvedl ruku protkanou modrými žilkami, aby ho uklidnil.

„Je zakázáno prát se na Poli smrti,“ prohlásil a na okamžik se odmlčel, aby zvážil, jaký měla jeho slova smysl. „No, vy víte, jak to myslím,“ pokusil se, ale pak se vzdal a pokračoval „Vznešení pánové Lio!rt a Liartes, jako vyzvaná strana, mají právo volby zbraně.“

„Draci,“ ozvali se oba současně. Liessa se pohrdavě zašklebila.

„Draci se dají použít k útoku a to znamená, že jsou to zbraně,“ trval Lio!rt pevně na svém. „Jestli s tím nesouhlasíš, rozhodneme to bojem.“

„Přesně tak,“ přitakal mu bratr a výhrůžně se zadíval na Hruna.

Obřadník cítil, jak se mu do prsou zavrtal chladný prst.

„Nestůj tady s pustou dokořán,“ zazněl Greichův hřbitovní hlas. „Hlavně si pospěš, buď tak laskav.“

Hrun ustoupil a zavrtěl hlavou.

„Ne, jednou mi to stačilo. To rači zhebnu, než bych bojoval na jedný z těch oblud.“

„Pak tedy zemři,“ prohlásil obřadník tak laskavým tónem, jakého byl jen schopen.

Lio!rt a Liartes už spěchali přes trávník k místu, kde je čekali jejich sloužící a jejich zvířata. Hrun se obrátil k Liesse. Pokrčila rameny.

„To nedostanu ani meč?“ naléhal. „Tak aspoň nůž!“ zkusil to.

„Ne,“ odpověděla mu. „Tohle jsem opravdu nečekala.“ Najednou se jakoby zmenšila a všechno její sebevědomí se vytratilo. „Je mi to líto.“

„*Tobě* je to líto?“

„Ano, je mi to opravdu líto.“

„Jo, mně už se předtím zdálo, že si řekla, že je ti to líto.“

„Nedívej se na mě takhle! Mohla bych ti vymyslet nejkrásnějšího jízdního draka…“

„Ne!“

Obřadník si utřel nos do kapesníku, podržel ten malý hedvábný čtverec v natažené ruce a pak ho pustil. Zabušení křídel přinutilo Hruna k tomu, že se bleskově otočil. Lio!rtův drak už byl ve vzduchu a blížil se k nim velkým obloukem. Snesl se nízko nad rovinu a z tlamy mu vyletěl sloup plamene. Začal před sebou vypalovat černý pruh, který se rychle blížil k Hrunovi.

Hrun v poslední chvíli odstrčil Liessu stranou, a když se vrhl do bezpečí, ucítil divokou bolest, která mu projela ožehnutou paží. Když dopadl na zem, lehce se překulil, pružným pohybem znovu vyskočil na nohy a začal se rychle rozhlížet po druhém drakovi. Ten se na něj snesl z boku a Hrun byl přinucen vyskočit na místě, aby se vyhnul šlehnutí plamene. Když ho drak míjel, švihl v krátké křivce ocasem a zasadil mu štiplavý úder do čela. Hrun se rychle zvedl na nohy a zatřásl divoce hlavou, aby rozptýlil hvězdičky, které se mu dělaly před očima. Ruka plná puchýřů sténala bolestí.

Teď se vracel v druhém okruhu Lio!rt, letěl mnohem pomaleji, aby mohl reagovat na divochovy neobyčejně hbité pohyby. Země se začala přibližovat a Drakopán uviděl Barbara stát kus před sebou. Byl nehybný jako kus skály, jen hruď se mu prudce zvedala a ruce měl svěšeny podél těla. Bude to snadný cíl.

Když Lio!rtův drak proletěl nejnižším bodem své dráhy a začal vybírat střemhlav let, otočil se jeho pán a podíval se na místo, kde měl teď stát obrovský škvarek.

Nebylo tam nic. Lio!rt se s nejistým výrazem otočil ještě víc.

Před očima se mu objevil Hrun, který se právě jednou rukou vytahoval drakovi přes rameno, zatímco druhou se mlátil po hlavě, aby uhasil hořící vlasy. Lio!rtova ruka sjela k dýce u pasu, ale Hrunovy reflexy, které i za normální situace předčily reflexy obyčejných lidí, byly teď ještě vyostřeny bolestí. Drakopánovo zápěstí zasáhl drtivý úder hřbetem ruky, dýka mu vyletěla velkým obloukem do vzduchu a začala padat k zemi. Druhá rána zasáhla jezdce přímo do brady.

Drak, zatížený vahou dvou mužů, se vznášel sotva několik yardů nad zemí. Jak se ukázalo, bylo to skutečně štěstí, protože v okamžiku, kdy Lio!rt ztratil vědomí, drak zmizel.

Liessa se rozběhla přes trávu k Hrunovi a pomáhala mu na nohy. Trochu zmateně na ni zamrkal.

„Co se stalo? Co se děje?“ ozval se přiškrceným hlasem.

„To bylo opravdu úžasné!“ zvolala Liessa. „Jak jsi udělal to salto a změnil směr přímo ve vzduchu a vůbec to všechno!“

„Jasně, ale co se to stalo?“

„To se hrozně špatně vysvětluje…“

Hrun zvedl hlavu k nebi. Liartes, mnohem opatrnější z obou bratrů, jim kroužil vysoko nad hlavou.

„No máš na to tak deset vteřin.“

„Ti draci…“

„No?“

„To jsou jenom představy.“

„Tím chceš říct, že ty spáleniny na mý ruce sou jenom představy?“

„Ano. Ne!“ divoce zavrtěla hlavou. „Vysvětlím ti to později.“

„No, budeš si k tomu muset najít vopravdu dobrý prostředky,“ vyštěkl na ni Hrun. Potom se znovu podíval směrem k Liartovi, který začal sestupovat dolů.

„Hlavně mě teď *poslouchej*!“ volala na něj Liessa. „Dokud je můj bratr v bezvědomí, jeho drak prostě neexistuje. Normálně ho totiž tvoří a ovládá…“

„Běž!“ vykřikl na ni Hrun. Znovu ji vší silou odhodil na stranu a sám se vrhl střemhlav k zemi. Těsně nad nimi proletěl Liartes na svém draku a na zemi se objevil další spálený pruh trávy.

Zatímco se zvíře začalo stáčet k dalšímu náletu, Hrun vyskočil a rozběhl se jako chrt k lesu lemujícímu okraj arény. V těch místech byl les sotva víc než přerostlé křoví, ale ani tudy nemohl žádný drak proletět.

Liartes to ani nezkoušel. Přistál se svým zvířetem na louce několik yardů od hájku a opatrně slezl se sedla. Drak složil křídla a natahoval hlavu k zelené stěně, zatímco jeho pán se opřel o kmen osamělého stromu a začal si tiše pohvizdovat.

„Můžu tě spálit na prach,“ prohlásil po chvíli.

V houštině se nepohnul ani list.

„Nejsi náhodou támhle v těch ibiščích?“

Ibišky se proměnily v plamenné moře.

„Ale teď jsem tě určitě zahlédl v támhletom kapradí!“

Z kapradí zbyla síť bíle žebrovaného popela.

„Jenom to zbytečně protahuješ, barbare. Proč se nevzdáš hned? Já už jsem spálil lidí! Prý to ani trochu nebolí,“ prohlásil Liartes a rozhlížel se po křoví.

Drak sledoval jeho pohled a spálil každý trochu příhodný chomáč křoví, který mohl sloužit jako úkryt. Liartes vytáhl meč a čekal.

Hrun se snesl ze stromu, a už když padal k zemi, nohy mu běžely. Za ním zařval drak a začal se s praskotem prodírat křovím, ale Hrun běžel, běžel s pohledem upřeným na Liarta a v rukou svíral suchou větev.

Je to málo známá, nicméně pravdivá skutečnost, že dvounozí tvorové většinou běží na krátké vzdálenosti rychleji než tvorové čtyřnozí jednoduše proto, že čtyřnožci si musí při běhu nohy přeci jen trochu roztřídit. Hrun za sebou slyšel škrábání drápů a pak hlasité zadunění, když drak rozevřel křídla a pokusil se vzlétnout. Když se Hrun přiblížil, pozvedl Liartes meč, ale Barbar ho odrazil suchou větví. Pak už Hrun do Drakopána narazil a dvojice padla k zemi.

Drak zařval.

Hrun zasáhl svého protivníka s chirurgickou přesností kolenem mezi nohy. Liartes zařval. Podařilo se mu však na oplátku zasáhnout Barbara do obličeje a přerazil mu nos. Nebylo to poprvé.

Hrun vykopl a zvedl se na nohy. Ocitl se tváří v tvář koňské dračí tváři a viděl, že se drakovi nadýmá hruď a rozšiřují nozdry.

Jeho noha vyletěla jako blesk a zasáhla Liarta, který se pokoušel postavit, ze strany do hlavy. Muž padl k zemi.

Drak zmizel. Ohnivá koule, která mířila k Hrunovi, se rozplynula, dřív než k němu doletěla. Zastihl ho už jen slabý závan teplého vzduchu. Pak se rozhostilo ticho, přerušované jen praskotem hořícího podrostu.

Hrun si přehodil bezvládného Drakopána přes rameno a drobným klusem se rozběhl nazpět do arény. Na poloviční cestě našel Lia!rta, ležícího v bezvědomí s podivně pokroucenou nohou na trávě. Sehnul se a se zamručením si ho hodil na volné rameno.

Na zvednutém stupni, pod baldachýnem na jedné straně arény, jej čekala Liessa a starý obřadník. Drakopaní už nabyla svého netečného klidu a upírala pohled na Hruna, který jí k nohám složil obě bezvládná těla. Všude kolem postávali v uctivých skupinkách lidé.

„Zab je," řekla Liessa.

„Zabíjím tehdy, kdy se to líbí mně," odpověděl jí. „zabít lidi v bezvědomí, to není správný!"

„Nenapadá mě příhodnější čas," souhlasil se svou paní obřadník. Liessa si odfrkla.

„Dobrá, tak je zapudím od dvora," prohlásila. „Jakmile se jednou ocitnou za hranicemi wyrmbergské magie, ztratí Moc. Stanou se z nich obyčejní loupeživí rytíři. To by ti vyhovovalo?"

„To jo."

„Jsem překvapena tvým milosrdenstvím, bar… Hrune."

Hrun pokrčil rameny. „Chlap v mým postavení to ani jinak dělat nemůže. Musim si hlídat image, ne?" Rozhlédl se kolem. „Tak a teďka ta poslední zkouška."

„Varuju tě, je velice nebezpečná! Jestli si ale přeješ, můžeš odejít. Podstoupíš-li však tu poslední zkoušku a obstojíš v ní, staneš se pánem Wyrmbergu a samozřejmě mým zákonitým manželem.“

Hrunův pohled se srazil s jejím. Před očima mu proběhl celý jeho dosavadní život. Najednou se mu zazdálo, že se skládal jen z řady dlouhých vlhkých nocí, kdy musel spát pod hvězdami, zoufalých bojů se skřety, městskými strážemi, lupiči a zlými kněžími a v poslední době dokonce se třemi polobohy — a to všechno k čemu? Dobrá, kápl z toho majetek — poklady, to připustil, ale kde jsou teď? Taky záchrana panen v nesnázích přinášela určitou chvilkovou odměnu, ale většinou to skončilo tak, že jim dal slušné věno a v některém větším městě je opustil. Ona se totiž po určitém čase i ta nejpříjemnější bývalá panna začala chovat poněkud majetnicky a ztrácela smysl pro jeho pokusy o záchranu jejích strádajících sester. Zkrátka a dobře, jediné, co v životě získal, byla pověst a bezpočet jizev, které mu pokrývaly celé tělo. Být vládcem — to by mohl být docela příjemné. Hrun se vesele ušklíbl. Kdyby měl takovouhle základnu, draky a celkem velkou skupinu bojovníků, to už by se s ním opravdu muselo počítat.

A navíc, ta holka nebyla zrovna ošklivá.

„Ta třetí zkouška?“ řekla.

„Zase budu beze zbraní?“ zeptal se.

Liessa zvedla ruce a stáhla si z hlavy helmici. Kolem hlavy a po zádech se jí rozlila záplava rudohnědých vlasů. Pak rozepnula sponu na plášti, který jí sklouzl z ramen. Pod ním byla nahá.

Ve chvíli, kdy ji Hrun přeletěl pohledem, rozběhly se mu v hlavě dvě kalkulačky. Jedna sčítala cenu zlata jejích náramků, tygřích rubínů, vsazených do prstenů na nohou, briliantové kapky, která jí zdobila pupek, a těch dvou výjimečně umělecky zpracovaných náprstků ze stříbrného filigránu. Druhá byla napojena přímo na jeho libido. Obě dávaly výsledky, které ho neobyčejně potěšily.

Pozvedla ruku a s úsměvem mu podala pohár vína.

„Myslím, že tentokrát ne.“

„Vždyť ani nehnul prstem, aby ti pomohl,“ zněl poslední Mrakoplašův argument.

Křečovitě se držel Dvoukvítka kolem pasu a drak zatím opisoval obrovský kruh, přičemž se nebezpečně nakláněl. To, že se právě dozvěděl, že drak i jeho šupinatý hřbet jsou pouze výsledkem jakéhosi třírozměrného denního snu, nezměnilo nic na jeho pocitu strašlivé závrati. Jeho mysl neustále sklouzávala k představě toho, co by se stalo, kdyby Dvoukvítkovo soustředění něco rozptýlilo.

„Proti těm samostřílům neměl ani Hrun naději,“ prohlásil Dvoukvítek rozhodně.

Když se drak vznesl nad pás křovinaté krajiny, kde trojice strávila v nejistém spánku vlhkou a nepohodlnou noc, vyhouplo se nad okrajem Zeměplochy slunce. Pochmurná modř a šeď časného rána se okamžitě změnila na bronzovou záři, která rázem zaplavila svět. Tam, kde slunce dopadlo na vodní hladinu, nebo světelnou přehradu, nabyly jeho paprsky barvy tekutého zlata (Díky hustotě magických polí, obklopujících Plochu, se světlo pohybovalo podzvukovou rychlostí a tato jeho zajímavá vlastnost byla využívána například lidmi z Velkého Nefa, kteří během staletí zkonstruovali složité a zvláštní přehrady a vyložili některá údolí leštěným křemenem a s jejich pomocí sluneční záři pochycovali a svým způsobem *konzervovali*. Zářící nefské zásobníky světla, které po několika slunečných týdnech doslova přetékaly svitem působily ze vzduchu opravdu velkolepým dojmem a škoda, že se ani Mrakoplaš, ani Dvoukvítek nepodívali tím směrem.).

Před nimi se vznášela magicky vytvořená, miliony tun těžká nemožnost, nazývaná Wyrmberg. Jak se rýsovala proti nebi, Mrakoplaš se s tím pohledem celkem vyrovnal, dokud se nepodíval stranou a nezahlédl, jak se stín Wyrmbergu prodlužuje na bílé pláni oblaků, které jej stále obklopovaly.

„Co vidíš?“ zeptal se Dvoukvítek draka.

Vidím boj, odehrávající se na vrcholu hory, zazněla tichá odpověď.

„Vidíš?“ řekl Dvoukvítek. „Hrun asi právě v téhle chvíli bojuje o život.“

Mrakoplaš mlčel. Po chvíli se Dvoukvítek ohlédl. Čaroděj upíral oči do neznáma a rty se mu nehlučně pohybovaly.

„Mrakoplaši?“

Čaroději se vydral z hrdla zvuk podobný slabému zakrákorání.

„Promiň,“ naklonil Dvoukvítek hlavu. „Nebylo ti rozumět.“

„… celou tu hloubku… takový pád…“ mumlal Mrakoplaš. Nakonec se mu oči zaostřily, na chvilku se v nich objevil zmatek, ale pak se mu rozšířily hrůzou. Nakonec udělal tu chybu, že se podíval pod sebe.

„Argh,“ prohlásil a začal klouzat ke straně. Dvoukvítek ho zachytil.

„Co je to s tebou?“

Mrakoplaš se pokusil otevřít oči, ale jeho obrazotvornost víčka neměla zírala očima dokořán otevřenýma.

„Ty nemáš strach z vejšek?“ podařilo se mu ze sebe vypravit.

Dvoukvítek se podíval dolů, tam, kde teď hluboko pod nimi ubíhala krajina, tečkovaná stíny mračen.

„Ne.“ zněla jeho odpověď. „Proč? Zabiješ se stejně, ať spadneš ze čtyřiceti stop, nebo čtyř tisíc fathonů, to ti povídám.“

Mrakoplaš se pokusil jeho výrok bez emocí vstřebat, ale nenašel

v něm žádnou logiku. Tady přeci nešlo ve skutečnosti o to, že člověk spadl, ale že potom *narazil*.

Dvoukvítek ho znovu rychle zachytil.

„No tak, drž se," zahučel mu vesele do ucha. „Už tam skoro budem."

„Nejraději bych byl zpátky ve městě," zasténal Mrakoplaš. „Chtěl bych být dole na zemi."

„Tak by mě zajímalo," uvažoval Dvoukvítek nahlas, „jestli můžou draci doletět ke hvězdám? Řeknu ti, to by bylo opravdu něco…"

„Ty si šílenej," odpověděl mu Mrakoplaš nevýrazným tónem. Turista mu neodpovídal, a když Mrakoplaš natáhl krk a nahlédl mu z boku do tváře, strašlivě se vyděsil, když spatřil, jak Dvoukvítek upírá se zvláštním úsměvem na rtech pohled ke hvězdám.

„Ať tě to ani nenapadne," zasyčel mu výhrůžně do ucha.

Muž kterého hledáte, mluví s Drakopaní, ozval se dračí hlas.

„Hmm?" řekl Dvoukvítek s očima stále ještě upřenýma k blednoucím hvězdám.

„Cože?" ozval se naléhavě Mrakoplaš.

„Aha, ano, Hrun," probíral se Dvoukvítek. „Doufám, že letíme včas. Snes se dolů! Hodně nízko!"

Když hukot vzduchu přešel z obyčejného větru v pískání vichřice, otevřel Mrakoplaš oči. Možná že mu je tlak větru prostě rozfoukl, protože teď už je prostě nemohl zavřít.

Před nimi se objevilo ploché temeno Wyrmbergu a začalo se se znepokojující rychlostí zvětšovat. Pak se změnilo v zelenou čmouhu, ubíhající po obou stranách. Droboučké stromy a malá políčka se změnila v rozmazanou pestrobarevnou směsici. Kratičký stříbřitý záblesk snad mohl být říčkou, která přepadala přes okraj plošiny.

Mrakoplaš se snažil zbavit vzpomínky na tu výšku, ale jí se u něj obzvláště zalíbilo, terorizovala ostatní obyvatele jeho mysli a převracela mu mozek naruby.

„Myslím, že tentokrát ne," řekla Liessa.

Hrun si od ní pomalu vzal pohár s vínem. Zazubil se jako vyřezávaná tykev.

Draci kolem arény se začali plašit. Jejich jezdci zvedli hlavy. Pak těsně nad trávníkem arény proletěla zelená čmouha a Hrun zmizel.

Pohár s vínem zůstal na okamžik viset ve vzduchu a pak dopadl se zazvoněním na kameny schodiště. Až tehdy z něj vystříklo víno.

To proto, že Devátý paprsek vteřinu před tím, než uchopil Hruna jemně do pařátů, dočasně sladil jejich tělesné rytmy. Protože rozměr představivosti je mnohem složitější než rozměr prostoru a času, které jsou ve skutečnosti rozměry velmi mladými, výsledek spočíval v tom, že se nehybný a chtíči propadlý Hrun změnil v Hruna, který se

pohyboval rychlostí osmdesáti mil za hodinu bez jakýchkoliv průvodních následků. Snad až na těch pár vylitých douškú vína. Další z nepřímých následků byl ten, že Liessa nenávistně vykřikla a přivolala svého draka. Ve chvíli, kdy se před ní zlaté zvíře zhmotnilo, vyšvihla se na něj, stále prakticky nahá, a nejbližšímu strážnému vytrhla samostříl. Pak už byla ve vzduchu, zatímco se ostatní drakojezdci rozběhli ke svým zvířatům.

Stalo se také to, že starý obřadník, který všemu přihlížel od sloupu, za nímž byl takticky ukryt, zachytil v tu chvíli průnikovou ozvěnu jakési teorie, klubající se v mozku mladého psychiatra. Psychiatr žil v jednom z přilehlých vesmírů, a protože prostorový únik byl oboustranný, zahlédl v téže chvíli psychiatr dívku na draku. Obřadník se usmál.

„O co se vsadíme, že ho nechytí?“ ozval se mu těsně u ucha Greichův hlas plný červů a hrobek.

Obřadník zavřel oči a těžce polkl.

„Myslel jsem, že se můj pán teď už odebere do Země mrtvých nastálo,“ podařilo se mu vykoktat.

„Já jsem čaroděj,“ prohlásil Greicha. „Pro čaroděje si musí přijít sám Smrť. A podívej. Jak to tak vypadá, nějak ho tady nikde nevidím.“

TAKŽE MŮŽEME JÍT? Zeptal se Smrť.

Seděl na bílém koni, který byl z masa a kostí, ale měl rudé oči a z nozder mu unikaly malé plamínky. Smrť natáhl kostnatou ruku, chytil ve vzduchu Greichovu duši, uhnětl ji do kuličky zářící oslnivým světlem a nakonec ji polkl.

Pak pobodl své zvíře ostruhami, zvíře se rozeběhlo vzduchem a od kopyt mu odletovaly jiskry.

„Pane Greicho!“ zašeptal starý obřadník, když se vesmír kolem něj zatřepotal.

„To byl ošklivý podvod,“ zaslechl ještě čarodějův hlas, podobný zvukové tečce, která rychle mizela v nekonečných černých dálkách.

„Můj pane… jak vypadá Smrť?“ zavolal stařec roztřeseným hlasem.

„Až si ho pořádně prohlédnu, dám ti vědět,“ zavlnil se téměř nezřetelně vzduch.

„Dobrá,“ zamumlal si obřadník. Pak ho něco napadlo. „Ale přijďte přes den, prosím,“ dodal.

„Vy tatrmani,“ zaječel Hrun ze svého místa v pařátech Devátého paprsku.

„Co říkal?“ zakřičel Mrakoplaš a drak se zatím řítil vzduchem nahoru, jako by závodil do strmého vrchu.

„Neslyšel jsem ho!“ křičel stejně hlasitě Dvoukvítek a slova mu od úst rval vítr. Drak se stále zvedal a Dvoukvítek se podíval dolů na

malou kulatou plošku, na vrcholek Wyrmbergu, ze kterého se právě vznesla skupina pronásledovatelů. Křídla Devátého paprsku duněla a bičovala vzduch. Řidší vzduch.

Dvoukvítkovi už potřetí zalehlo v uších.

V čele pronásledující skupiny letěl zlatý drak a na hřbetě měl jezdce.

„Hej, ty tam, seš v pořádku?“ zavolal Mrakoplaš znovu naléhavě a musel se v rychle řídnoucím vzduchu několikrát zhluboka nadechnout, aby ze sebe ta slova vůbec dostal.

„Mohl jsem se stát vládcem, a vy, vy tajtrdlíci, musíte zrovna přiletět a…“ Hrun zalapal po dechu, protože řídký vzduch oslabil činnost dokonce i jeho obrovského hrudníku.

„Cco sse to ďje sse vzzduchemm?“ zamumlal Mrakoplaš a před očima se mu objevila modrá světélka.

„Unk,“ vydralo se ze rtů turistovi a Dvoukvítek omdlel.

Drak zmizel.

Několik vteřin ještě trojice mužů pokračovala v letu vzhůru. Mrakoplaš a Dvoukvítek poskytovali zvlášť malebný pohled. Seděli jeden za druhým a nohama objímali něco, co už tam nebylo. Pak se to, čemu na Zeměploše říkali přitažlivost, vzpamatovalo a vrhlo se na ně. V té chvíli kolem proletěl Liessin drak a Hrun mu těžce dopadl na krk. Liessa se nad ním sklonila a políbila ho.

Téhle podrobnosti už si Mrakoplaš nevšiml, protože to už se řítil dolů, i když rukama stále ještě svíral Dvoukvítka kolem pasu. Plocha vypadala jako malá kulatá mapa přišpendlená na obloze. Zatím to vypadalo, že se nehýbá, ale Mrakoplaš věděl, že je to jen zdání. Celý svět, podobný vaječné omeletě, se k nim začal čím dál tím rychleji blížit…

„Prober se!“ vykřikl Mrakoplaš do hukotu větru. „Draci! Mysli na draky!“

Kolem nich zapleskala křídla, to když proletěli hejnem pronásledovatelů, kteří se jim rychle vzdalovali dopředu a nahoru. Draci zařvali a začali se velkým obloukem stáčet na zpáteční cestu.

Dvoukvítek neodpovídal. Kolem hlavy mu pleskalo Mrakoplašovo roucho, ale turista se neprobral.

Draci, bylo jediné, co Mrakoplašovi v panice hučelo hlavou. Pokusil se soustředit, představit si draka opravdu co nejživěji. Když se to podařilo jemu, myslel si, proč by se to nemohlo podařit mně. Nic se však nestalo.

Mrakoplaš to zkusil znovu, obrátil oči v sloup a napjal každou žilku v těle. Drak. Jeho představivost, přeci jen už trochu otlučené a opotřebované zařízení, se pokusila upnout na draka. Jakéhokoliv draka.

MÁŠ TO MARNÉ, zasmál se hlas, který zněl jako dunění

pohřebního zvonu. TY NA NĚ PŘECI NEVĚŘÍŠ!

Mrakoplaš vytřeštil oči na příšerné jízdní zjevení, které se mu zašklebilo přímo do tváře, a jeho vědomí se v hrůze vzepjalo.

Vyšlehl oslepující blesk.

Pak nastala neproniknutelná tma.

Mrakoplaš ucítil pod nohama měkkou podlahu, kolem se rozlila narůžovělá záře a ozval se překvapený výkřik mnoha lidí.

Vyděšeně se rozhlédl kolem. Stál v jakémsi podivném tunelu, naplněném po obou stranách sedadly, na kterých byli připoutáni lidé ve velice nezvyklém oblečení. Všichni na něj křičeli.

„Probuď se," zasyčel. „Musíš mi pomoct!"

Táhl bezvědomého turistu za sebou a pomalu ustupoval před davem, až volnou rukou nahmátl podivně tvarovanou kliku. Zmáčkl ji, vpadl do otevřených dveří a prudce je za sebou zabouchl.

Rozhlédl se po další místnosti a setkal se s vyděšeným pohledem jakési mladé ženy. Ta upustila tác, který nesla v ruku a hlasitě vykřikla. Byl to takový ten druh výkřiku, po kterém se obvykle objevil svalnatý ochránce. Mrakoplaš, zaplavený adrenalinem, což byl v jeho případě čistý destilát strachu, se obrátil a protlačil se kolem ní dál. Před očima se mu objevila další sedadla a lidé na nich se krčili, když kolem nich táhl střední uličkou bezvědomé Dvoukvítkovo tělo. Teprve teď si všiml, že za sedadly je řada malých okének. Několika okénky bylo na pozadí šedivých mračen vidět dračí křídlo. Bylo stříbrné.

Tak mě sežral drak, pomyslel si. To je nesmysl, odpověděl si vzápětí. Z dračího břicha není vidět ven! Pak ramenem narazil do dveří na konci tunelu a podařilo se mu jimi projít do místnosti tvaru širokého kornoutu, která byla ještě mnohem podivnější než samotný tunel.

Byla plná droboučkých blikajících světélek. Mezi světélky seděli ve velkých čalouněných křeslech čtyři muži, kteří na něj zírali s otevřenými ústy. Začal ustupovat a všiml si, že jejich pohledy náhle zamířily kamsi na stranu.

Mrakoplaš se pomalu otočil tím směrem. Vedle něj stál pátý muž — mladší, vousatý a tak tmavý, jako nomádi z Velkého Nefa.

„Kde to jsem?" zeptal se čaroděj. „To je dračí břicho?"

Mladík ustoupil, přikrčil se a strčil Mrakoplašovi do obličeje černou skříňku. Muži v křeslech se skrčili za opěradla.

„Co je to?" zeptal se Mrakoplaš. „Obrázková skříňka?" Natáhl se a vzal mu ji z ruky. Jak se zdálo, jeho pohyb mladého muže v první chvíli zaskočil. Pak ale vykřikl a pokusil se skříňku Mrakoplašovi zase vzít. V téže chvíli však také vykřikl jeden ze čtveřice sedících mužů. Teď však už neseděl, ale stál a ukazoval na mladíka nějakým malým, kovovým předmětem.

Mělo to úžasný výsledek. Mladík couvl a zvedl ruce nad hlavu.

„Prosím, dejte mi tu bombu, pane," obrátil se k Mrakoplašovi muž s kovovou věcí. „Hlavně opatrně."

„Todle?" zeptal se Mrakoplaš. „Jen si to vemte, já vo to nestojim." Ten druhý si od něj krabičku velice opatrně vzal a položil ji na zem. Zbylí tři sedící muži se očividně uvolnili a jeden z nich začal velice rychle mluvit do zdi. Čaroděj ho s úžasem pozoroval.

„*Nehýbejte se*!" vyštěkl muž s tou kovovou — s amuletem, rozhodl se nakonec Mrakoplaš, určitě je to amulet. Tmavý mladík ucouvl až ke stěně.

„To od vás bylo opravdu velice odvážné," prohlásil Držitel amuletu, „to vám tedy povím!"

„Cože?"

„Copak je vašemu příteli?"

„Mému příteli?"

Mrakoplaš se podíval na Dvoukvítka, který stále ještě setrvával v mírumilovném bezvědomí. To nebylo tak divné. Co ho ale *opravdu* překvapilo, bylo to, že Dvoukvítek má na sobě nové šaty. Divné šaty. Kožené spodky mu končily nad koleny. Na horní části těla měl jakousi vestu z výrazně pruhované látky a na hlavě podivný malý klobouk. S ptačími pírky.

Nezvyklý pocit v oblasti nohou přiměl Mrakoplaše, aby se podíval dolů. Jeho šaty se také změnily. Místo pohodlného širokého roucha, tak skvěle přizpůsobeného volnosti a rychlosti pohybu ve všech možných nepředvídaných situacích, měl na nohou jakési plátěné trubky. K nim měl krátký kabát ze stejného materiálu a na krku…

Do dnešního dne nikdy neslyšel jazyk, kterým mluvil muž s amuletem. Byl hrubý a vzdáleně připomínal středové nářečí — tak jak je možné, že mu rozumí každé slovo?

Jak to vlastně bylo…? Najednou se prostě ocitli v tomhle drakovi, ale předtím spolu přeci byli… seděli… *potkali se v letištním baru a výborně se bavili, takže se přirozeně dohodli, že si v letadle sednou vedle sebe a on slíbil Jacku Zwiblumenovi, že až přistanou ve Státech, poveze ho kolem.* Přesně tak to bylo. A pak se Jackovi udělalo špatně a on zpanikařil a tak se dostali až do kabiny pilotů a zaskočili toho únosce. Jasně. Ale co u všech čertů znamená to ‚středové nářečí'? Doktor Marco Plasciho si přetřel čelo rukou. Teď by si dal hlt něčeho k pití.

Po moři příčinných souvislostí se rozběhly vlnky paradoxu.

Možná že nejdůležitější zjištění, které by se mělo zrodit v myšlenkách každého, kdo se pohybuje vně souhrnu mnohočetností, je to, že přesto že se čaroděj a turista v letadle objevili teprve nedávno, byli v něm současně přítomni už od začátku, tak jak to určuje běžný průběh věcí. Tím chceme říci tohle: Zatímco byla pravda, že se objevili v rozměru určeném těmito konkrétními souřadnicemi

před několika minutami, bylo také pravda, že v nich současně žili od začátku. Ano, to jsou ty chvíle, kdy se lidská řeč vzdává a odchází si dát panáka.

Skutečnost je taková, že několik quintilionů atomů se prostě zhmotnilo (jenže, jak uvidíte dále, ve skutečnosti se nezhmotnilo) ve vesmíru, kde podle všech pravidel neměli být. Obvykle události tohoto typu končí obrovskou explozí, ale protože jsou naštěstí vesmíry velice houževnatými útvary, konkrétní vesmír, o kterém je právě řeč, se zachránil tím, že okamžitě obrátil nepřetržitost vesmírného času a zaměřil ji do bodu, kde mohly být přebytečné atomy bez nebezpečí umístěny. Pak se rychle přetočil zpět do toho malého osvětleného kruhu, kterému jeho obyvatelé pro nedostatek lepších výrazů říkají Přítomnost. Pochopitelně to poněkud změnilo historii — odehrálo se o něco méně válek, objevilo se několik dinosaurů navíc a tak podobně, ale v zásadě celá událost proběhla výjimečně klidně.

Za hranicemi tohoto konkrétního vesmíru se bohužel síla náhlé dvojzvratné reakce několikrát odrazila od povrchu Součtu věcí, zohýbala celé rozměry a beze stopy potopila několik galaxií.

O tom všem ale dr. Marco Plascio, věk 33, svobodný, narozený v Itálii, vychovaný v New Jersey, odborník na atypické okysličovací reakce některých atomových reaktorů, neměl ani ponětí, pravděpodobně by tomu nevěřil, ani kdybyste mu to vyprávěli.

Jak se zdálo, Zweiblumen byl stále ještě v bezvědomí. Letuška, která za potlesku ostatních cestujících pomohla Marco Plasciovi na sedadlo, se nad jeho společníkem starostlivě skláněla.

„Už jsme to sdělili na letiště," naklonila se k Marco Plasciovi. „Bude nás tam čekat vůz první pomoci. Promiňte, ale v seznamu cestujících je uvedeno, že jste doktor…"

„Nevím, co by mu mohlo být," odpověděl spěšně Marco Plascio. „Bylo by to něco jiného, kdyby byl atomovým reaktorem typu Magnox. Nemohl by to být nějaký šok?"

„Nikdy jsem nezažila…"

Její větu přetrhlo hlasité zadunění v zadní části letadla. Několik cestujících vykřiklo. Prudký závan vzduchu rozvířil všechny noviny, časopisy a ubrousky a v bláznivé směsici je unášel chodbičkou.

Za nimi se uličkou hnalo ještě něco jiného. Bylo to veliké, nahoře oblé, dřevěné a okované mosazí. Mělo to stovky malých nožiček. Pokud to bylo opravdu tím, čím se to zdálo být — chodící pirátskou truhlou až po okraj plnou naloupeného zlata a drahého kamení — pak to otevřelo to, čemu se říká víko.

Uvnitř nebyl poklad. Zato tam byl řada velkých hranatých zubů, bílých jako dřevo sykomory, a pulzující jazyk barvy mahagonu.

Ta prastará truhla se rozhodla doktora sežrat.

Marco Plascio se přitiskl k bezvědomému Zwiblumenovi, aby

v jeho přítomnosti našel alespoň nějakou oporu, a zuby se mu rozjektaly. Zoufale si přál, aby byl někde úplně jinde…

Nastala neproniknutelná tma.

Pak vyšlehl oslepující blesk.

Náhlé zmizení několika quintilionů atomů z vesmíru, kde byly, i když být neměly, ovšem i tak narušilo rovnováhu Celkového souhrnu, který ve snaze si ji udržet, vymazal z existence několik drobných podskutečností. Kolem samotných základů mnohovesmíru se vzpěnily obrovské gejzíry surové magie a vnikly do každé soutěsky a pukliny zatím klidných rozměrů a následkem toho začaly vznikat novy, supernovy, došlo k několika srážkám hvězd, neplánovaným přeletům divokých hus a potopení pomyslných kontinentů. Na světech, ležících až na konci času, lidé zažili úžasné západy slunce v barvě zářivé oktaríny, protože až tam doletěly magií nabité částice. V kometárním chvostu kolem proslulého ledového systému Zeret se konečně proud magických částic rozptýlil.

Jenže o tomhle všem se samozřejmě Mrakoplaš nedozvěděl. Ten stále ještě svíral nehybného Dvoukvítka kolem pasu a řítil se do Kruhového moře, které leželo několik set stop pod nimi. Ani otřesy všech známých rozměrů nemohly zlomit železný Zákon o zachování energie a Marco Plasciova krátká cesta v letadle je přenesla o několik set mil vodorovně dál a několik tisíc stop svisle výš.

V Mrakoplašově mysli zazářilo na okamžik slovo letadlo, ale pak rychle zmizelo.

Tam to dole, je to snad loď?

Vody Kruhového moře se začaly přibližovat čím dál tím rychleji a nakonec ho vtáhly do svého mokrého, zeleného a dusícího objetí. O chvilku později se ozvalo hlasité šplouchnutí a do moře dopadlo zavazadlo, které mělo stále ještě na víku nálepku s mocnou cestovní runou TWA.

Zavazadlo použili jako záchranný vor.

Na Okraji

Výroba trvala dlouho. Teď už byl skoro hotov a otroci oklepali poslední zbytky jílové formy.

Tam, kde další otroci opatrně otírali jeho kovové boky stříbrným pískem, už se pomalu začínal na slunci lesknout hedvábným živoucím leskem nového bronzu. I po týdnu pozvolného ochlazování v odlévací jámě byl ještě vlažný.

Arciastronom z Krullu lehce pokynul rukou a nosiči zlehka položili trůn do stínu trupu.

Vypadá jako ryba, pomyslel si. Obrovská, létající ryba. Z kterých asi moří?

„Je skutečně vznešený," zašeptal. „Je to opravdové umělecké dílo."

„Dobré řemeslo," prohlásil zavalitý muž, který se objevil vedle něj. Arciastronom se k němu pomalu obrátil a upřel mu oči do bezvýrazné tváře. Není to nic těžkého vypadat bezvýrazně, když máte místo očí dvě zlaté polokoule. Ty oči znepokojivě zářily.

„Řemeslo, samozřejmě," opakoval Arciastronom a usmál se. „Je mi jasné, že na celé Zeměploše neexistuje dokonalejší řemeslník než ty, Zlatooký. Nemám pravdu?"

Řemeslník se odmlčel a nahé tělo — nahé, když nepočítáme opasek se zavěšeným nářadím, příruční počítadlo a nádherné opálení — se mu napnulo, když zvažoval všechny významy té poslední poznámky. Zdálo se, že se zlaté oči upírají do nějakého vzdáleného, cizího světa.

„Odpověď zní ano i ne," prohlásil nakonec. Někteří z nižších astronomů stojících za trůnem se polekaně nadechli nad tím nedostatkem dvorního taktu, ale zdálo se, že Arciastronom si té poznámky nevšiml.

„Pokračuj," řekl.

„Jsou určité základní dovednosti, které postrádám. Ale jsem Zlatooký stříbroruký Daktylos!" natočil k němu řemeslník hlavu. „Postavil jsem Kovové bojovníky, střežící Pitchiuovu hrobku. Navrhl jsem Světelné přehrady Velkého Nefa, postavil jsem Palác Sedmi pouště. A přeci…" pozvedl ruku a poklepal si na jedno oko, které tiše zazvonilo, „… když jsem postavil pro Pitchiua armádu golemů, zasypal mě zlatem, a abych nemohl něco podobného postavit nikomu jinému, dal mne připravit o zrak."

„Moudré, ale kruté," prohlásil Arciastronom s pochopením.

„Tak. Proto jsem se naučil stav kovů *slyšet* a začal jsem se dívat prsy. Naučil jsem se rozeznávat rudy podle chuti a vůně. Tyhle oči jsem si sice vyrobil sám, ale zrak se mi samozřejmě nevrátil.

Pak mne povolali, abych vybudoval Palác Sedmi pouští a výsledek? Emir mne zasypal stříbrem a pak, i když mě to zase tak nepřekvapilo, mi dal useknout pravou ruku.“

„To je opravdu velké neštěstí v povolání, jako je tvoje,“ přisvědčil Arciastronom.

„Část toho stříbra jsem použil na výrobu téhle nové ruky, do které jsem mimo jiné vložil i všechny své vědomosti a znalosti o pákách a převodech. Stačí mi. Když jsem vybudoval první světelnou přehradu s kapacitou 50 000 hodin denního světla, zaplatila mi Kmenová rada Nefa celým nákladem hedvábí a pak mi odřízli šlachy v podkolení, abych nemohl utéci. Tím jsem byl v nouzi přinucen sestrojit z hedvábí a ze štípaného bambusu létací stroj, s jehož pomocí jsem uprchl z nejvyššího ochozu svého vězení.“

„A nakonec jsi se dostal různými oklikami až sem, do Krullu,“ přisvědčil Arciastronom. „Člověk se nemůže ubránit myšlence, že by pro tebe bylo nějaké úplně jiné zaměstnání — jako pěstování salátů — mnohem bezpečnější. Rozhodně by s sebou neneslo to riziko, jako tvé vynálezy, které tě kus po kuse připravují o život. Proč se k nim pokaždé vracíš?“

Zlatooký Daktylos pokrčil rameny.

„Protože to umím,“ odpověděl.

Arciastronom se znovu podíval na bronzovou rybu, která teď zářila v paprscích poledního slunce jako obrovský gong.

„Taková krása,“ zamumlal. „Naprosto výjimečná. Tak, Daktyle. Připomeň mi, co jsem ti slíbil za odměnu?“

„Požádal jsi mě, abych ti sestrojil rybu, která by mohla plout ve vesmírném moři, ležícím mezi světy,“ odpověděl vznešeným hlasem mistrovský konstruktér. „A za to… za to…“

„Ano? Víš, moje paměť už není to, co bývala,“ Arciastronom zapředl jako kočka a jednou rukou ladil chladnoucí bronz.

„A za to,“ pokračoval Daktylos, hlasem, ze kterého se rychle vytrácela naděje, „mě pustíš na svobodu a nepřipravíš mě o žádný další kus těla. Po žádném pokladu netoužím.“

„Ach, ano, teď si vzpomínám.“ Stařec zvedl ruku pokrytou sítí modrých žilek a dodal: „Lhal jsem.“

Ozval se tichoučký zvuk a zlatooký muž se zapotácel. Sklonil hlavu, podíval se na opeřený konec šípu, který mu trčel z prsou, a unaveně přikývl. Na rtech se mu objevila kapka krve.

Na celém náměstí se rozhostilo hrobové ticho (které rušil jen bzukot několika nedočkavých much), když zvedl stříbrnou ruku a dotkl se konce šípu.

Pohrdlivě zabručel.

„Mizerná práce,“ zasípal a padl naznak do prachu.

Arciastronom strčil do ležícího těla nohou a smutně si povzdechl.

„Vyhlašuji krátké období smutku, jak si zaslouží každý mistr svého řemesla," prohlásil nakonec. Chvilku se díval na namodralou masařku, která zmateně pobíhala po jednom zlatém oku, a pozvedl hlavu. „To by stačilo," kývl hlavou a mávl na několik otroků, aby odnesli mrtvé tělo.

„Jsou želvonauti připraveni?" zeptal se.

Mistr kontroly startu postoupil kupředu.

„Jistěže, vaše význačnosti," odpověděl.

„Příslušné modlitby byly odříkány?"

„Přesně tak, vaše význačnosti."

„Kolik zbývá do ztráty?"

„Do startu," opravil ho mistr kontroly opatrně. „Tři dny, vaše význačnosti. Ocas Velké A'Tuin bude v nejvýhodnější poloze."

„Takže zbývá jediné," spokojeně konstatoval Arciastronom. „Je třeba najít co nejvhodnější oběti."

Mistr kontroly startu se uklonil.

„Ty nám jistě poskytne oceán," dodal. Stařec se spokojeně usmál. „Jako vždycky."

„Kdybys to tak dokázal řídit…"

„Lepší by bylo, kdybys ty uměl kormidlovat…"

Přes palubu se přelila další vlna. Mrakoplaš s Dvoukvítkem se na sebe zděšeně podívali. „Voda v podpalubí!" vykřikli současně a každý z nich se chopil jednoho kbelíku. Zanedlouho se ozval ze zaplavené kajuty nevrlý Dvoukvítkův hlas.

„Vůbec mi není jasné, proč bych za to mohl já," prohlásil. Podal nahoru další kbelík, který čaroděj vylil přes bok do moře.

„Měl jsi přece držet hlídku, nebo ne?" utrhl se na něj Mrakoplaš.

„Zachránil jsem nás oba před otrokáři, to už si nevzpomínáš?" bránil se Dvoukvítek.

„No, tak to bych byl zase radši votrokem než mrtvolou," ušklíbl se čaroděj. Narovnal se a rozhlédl se po mořské hladině. Vypadal poněkud zaraženě.

Byl to už trochu jiný Mrakoplaš než ten, který před nějakými šesti měsíci uprchl z hořícího Ankh-Morporku. Přibylo mu pár jizev a byl o něco zcestovalejší. Navštívil středové země, objevil prazvláštní zvyky mnoha barevných národů — a většinou při té činnosti přišel k nějaké té další jizvě — a několik nezapomenutelných dnů se dokonce plavil po pověstném Dehydrovaném moři v srdci neuvěřitelně vyschlé pouště známé jako Velký Nef. Na jiném moři, mnohem chladnějším a vlhčím, viděl plovoucí ledové hory. Letěl na draku, který se vylíhl z myšlenky. V jednom okamžiku téměř vyslovil nejmocnější zaklínadlo celé Zeměplochy. Jednou taky…

– no určitě! Horizont byl mnohem menší, než měl být!

„Hmm?“ zamyslel se Mrakoplaš.

„Povídám, že není nic horšího než otroctví!“ opakoval Dvoukvítek. Udiveně otevřel ústa, když čaroděj odhodil svůj kbelík daleko do moře a těžce dosedl na palubu nasáklou vodou. Tvář mu zešedla a podobala se nehybné masce.

„Podívej, mě to vážně moc mrzí, že jsem zakormidloval na tu skálu, ale jak se zdá, tahle loď se jen tak netopí a dřív nebo později musíme přeci narazit na nějakou zem,“ řekl Dvoukvítek smířlivým tónem. „Tenhle proud už nás někam donese.“

„Podívej se na obzor,“ doporučil mu Mrakoplaš nevýrazným hlasem.

Dvoukvítek se podíval tím směrem.

„No, mně se zdá v pořádku,“ konstatoval po chvíli. „*Zdá se*, že je trochu menší než obyčejně, ale…“

„To je proto, že se blížíme k Okraji,“ zakýval Mrakoplaš odevzdaně hlavou. „Brzo přepadneme přes Okraj světa.“

Nastalo dlouhé ticho, rušené jen tichým pleskotem vlnek, které narážely do boků napůl potopené loďky, zachvácené proudem. Proud sílil a malé plavidlo se v něm začalo pomalu otáčet.

„Proto jsme asi taky narazili na tu skálu,“ dodal Mrakoplaš. „Během noci nás to doneslo kus cesty.“

„Nechceš něco k jídlu?“ zeptal se Dvoukvítek. Začal se přehrabovat v uzlíčku uvázaném na zábradlí, kde byl nejlépe chráněn před vodou a vlhkostí.

„Tobě to ještě nedošlo!?“ zavrčel Mrakoplaš. „Nakonec prostě slítnem z Vokraje!“

„Nemůžeme s tím něco udělat?“

„Ne!“

„No, tak potom nevidím důvod, proč bychom měli propadat panice.“

„Já to hned *věděl*, že se nemáme pouštět směrem na Okraj,“ stěžoval si Mrakoplaš nebesům. „Já bych si akorát přál…“

„Já bych si jen přál, abych tady měl svou obrazovou skříňku,“ prohlásil Dvoukvítek, „jenže ta zůstala na palubě otrokářské lodi se vším, co bylo v Zavazadle a…“

„Tam, kde skončíme, nebudeš Zavazadlo potřebovat,“ sdělil mu zachmuřeně Mrakoplaš. Byl celý skleslý a zasmušile pozoroval velrybu, která se bezstarostně pustila příliš daleko do okrajového proudu a teď s ním namáhavě zápasila na zpáteční cestě.

Na přibližujícím se obzoru se objevila bílá linka a čaroděj měl pocit, že zaslechl vzdálené dunění.

„Co se vlastně stane s lodí, která přepadla přes Okraj?“ zeptal se Dvoukvítek.

„To nikdo neví.“

„No v tom případě je možné, že prostě poplujeme dál vesmírem a přistaneme na nějakém jiném světě.“ V očích malého človíčka se objevil vzdálený a nepřítomný pohled. „To by se mi líbilo,“ dodal toužebně.

Mrakoplaš se ušklíbl.

Na oblohu vyšlo slunce, které se tady, na Okraji, zdálo mnohem větší než obyčejně. Stáli se zády opřenými o stěžeň a každý se zaměstnával vlastními myšlenkami. Tu a tam některý z nich zvedl zbývající kbelík a chvilku vyléval vodu z loďky.

Zdálo se, že v moři kolem nich vzniká nával. Mrakoplaš si všiml několika stromových kmenů, které se jim držely po boku, a těsně pod hladinou vody se hemžily ryby všech možných druhů. Samozřejmě — proud musel být plný potravy spláchnuté od pobřeží středových kontinentů. Na okamžik ho napadlo, jaký život žijí ta mořská stvoření, která celý život plují na jednom místě. Podobný tomu mému, pomyslil si. Uviděl malou zelenou žabku, která zoufale zápasila s objetím silného proudu. K Dvoukvítkovu úžasu našel Mrakoplaš kdesi na palubě pádlo a opatrně je natáhl k malému obojživelníkovi. Žabka na něj vděčně vyšplhala. O vteřinu později se voda zapěnila a v místě, kde žabka předtím plavala, prorazil hladinu pár mohutných zubatých čelistí a s bezmocným vztekem se zavřel.

Žabka se na Mrakoplaše podívala z kolébky dlaní, ve kterých ji držel, a pak se ho zamyšleně pokusila kousnout do palce. Dvoukvítek se zahihňal. Mrakoplaš předstíral, že ho neslyší, a zastrčil žabku do kapsy.

„To je mi najednou lidumilnosti,“ ozval se Dvoukvítek, „a proč to? Za hodinu bude přece po všem.“

„Třeba právě proto,“ odsekl mu Mrakoplaš a chvíli mlčky vyléval vodu. Ve vzduchu se objevovala vodní tříšť a proud zesílil tak, že vlny kolem nich začaly pěnit a lámat se. Zdálo se až nepřirozeně teplo. Nad mořem se vznášel horký zlatistý opar.

Hukot zesílil. Nad vodou se na okamžik objevila oliheň, jejíž rozměry Mrakoplašovi vzaly dech. Vyskočila nad hladinu několik set yardů od nich, a než dopadla nazpět, divoce zamrskala chapadly. V mlze se ozval řev něčeho ještě mnohem většího, co však naštěstí nezahlédli. Z bílé pěny se vynořil celý oddíl létajících ryb a v duhové sprše vodních kapek urazil kus proti proudu, který je ovšem hned po dopadu smetl nazpět.

Řítili se k Okraji světa. Mrakoplaš odhodil kbelík a jakoby na obranu před sílícím řevem vody se zachytil stěžně.

„Tohle musím vidět…“ ozval se Dvoukvítek a napůl skočil, napůl upadl na příď loďky.

Loďka narazila na něco tvrdého a nepoddajného, takže se otočila o devadesát stupňů a bokem se zapřela do neviditelné překážky. Pak

se zastavila a dovnitř se vevalila záplava chladné mořské pěny, která na několik vteřin pohltila Mrakoplaše od hlavy k patě. Začal zoufale křičet a podmořský svět se náhle změnil v purpurovou, kovově zvonící pláň slábnoucího vědomí. V tom okamžiku se totiž začal topit.

Probral se s ústy plnými palčivé tekutiny. Když ji polkl, proletěla mu žhavá bolest krkem a přivedla ho k plnému vědomí.

Prkna lodní přepážky ho tlačila do zad a nad ním se s výrazem hluboké účasti skláněl Dvoukvítek. Mrakoplaš zasténal a posadil se.

Jak se rychle ukázalo, byla to chyba. Okraj světa byl jen několik stop od nich.

Za ním, těsně pod přepadem nekonečného krajopádu, však bylo něco absolutně *magického*!

O nějakých sedmdesát mil dál se bezpečně mimo vliv tahu okrajového proudu, křižovala sametovým šerem nevelká plachetnice s rudou plachtou, tak typickou pro svobodného otrokáře. Posádka — alespoň ti členové, kteří ještě zbývali — byla shromážděna na přídi a obklopovala menší skupinku mužů, kteří hořečnatě vyráběli provizorní vor.

Kapitán — podsaditý muž s loketními turbany Nefského domorodce, byl zcestovalý a v životě viděl mnoho podivných lidí a věcí, z nichž většinu zotročil nebo ukradl. Svou dráhu začal jako námořník na Dehydrovaném moři v srdci nejsušší zeměplošský pouště (voda měla totiž na Zeměploše ještě nezvyklé čtvrté skupenství, způsobené vysokými teplotami, kombinovanými s podivně vysušujícími efekty oktarínového světla. Odvodnila se a změnila se v stříbřitou substanci, podobnou tekutému písku, po které vhodně tvarovaný lodní trup snadno klouzal. Odvodněný oceán je místo zvláštní, ale zdaleka ne tak podivné jako jeho ryby). Kapitán nikdy předtím nepoznal strach. Teď byl vyděšen k smrti.

„Teď nic neslyším," obrátil se k prvnímu důstojníkovi.

Důstojník se pátravě zadíval do šera.

„Třeba to spadlo přes palubu?" nadhodil hlasem plným naděje. Jako odpověď na jeho prohlášení se ozvalo z paluby veslařů pod jejich nohama divoké dupání a zvuky praskajícího dřeva. Námořníci se vystrašeně přitiskli k sobě a pevněji sevřeli sekery a pochodně.

Pravděpodobně by si je ovšem netroufli použít, ani kdyby se na ně oblud vrhla. Dřív než si uvědomili, jak je ve skutečnosti strašlivá, zaútočilo na ni několik mužů se sekyrami. To ji odvedlo od tvrdohlavého prohledávání lodi, kterým se dosud zabývala, a začala pronásledovat útočníky. Nikdo nevěděl, jak skončili, možná že skočili přes palubu, ale bylo také možné, že je obluda sežrala. Kapitán si nebyl jist. Ta věc vypadala jako velká lodní truhla, větší než obyčejně, ale zase ne o tolik. Jenže zatímco se v některých chvílích zdálo, že

jsou v ní takové věci jako staré ponožky a jiné náhodné předměty, jindy — kapitán se otřásl — jindy to vypadalo, že tam jsou — že to má… kapitán se pokoušel na to nemyslet. V duchu však byl přesvědčen, že muž, který spadl přes palubu a utopil se, byl pravděpodobně mnohem šťastnější než ten, kterého obluda chytla. Vyháněl ty myšlenky z hlavy. Uvnitř byly *zuby*, zuby jako velké bílé náhrobky a jazyk v barvě mahagonu…

Ze všech sil se pokoušel zapudit ty strašlivé představy ze své mysli. Nešlo to.

S trpkostí si umiňoval jednu věc. To bylo naposled, kdy zachránil nevděčné topící se trosečníky ještě k tomu za záhadných okolností. Otroctví bylo přeci lepší než žraločí čelisti, nebo ne? A ti dva nakonec uprchli, a když se námořníci pokusili prozkoumat jejich velkou truhlu — no řekněte, jak se ti dva vůbec dostali doprostřed moře na takové bedně, co? — začala je požírat. Znovu se na to pokusil zapomenout, ale nemohl se zbavit myšlenky na to, co by se stalo, kdyby se truhla dozvěděla, že její pán už není na palubě…

„Vor je hotov, pane," oznámil mu v té chvíli první důstojník.

„Tak na vodu s ním," vykřikl kapitán. „Všichni na vor a zapálit loď!"

Koneckonců, nebude tak těžké sehnat si jinou loď, zauvažoval v duchu, ale v tom ráji, o kterém mulláhové pořád mluví, by si mohl člověk počkat na nové vtělení hezky dlouho. Ať se ta kouzelná truhla nažere humrů.

Někteří z pirátů si vysloužili nesmrtelnost svou nesmírnou krutostí a k smrti odvážnými kousky. Jiní tím, že nashromáždili obrovské bohatství. Náš kapitán se už kdysi dávno rozhodl, že si získá nesmrtelnost jednoduše tím, že neumře.

„Co je to, u všech ďáblů?" zeptal se Mrakoplaš.

„Je to překrásné," prohlásil Dvoukvítek s blaženým výrazem.

„No, to se uvidí, až zjistíme, k čemu je to dobrý," zabručel čaroděj.

„To je Okrajka," ozval se mu hlas těsně za levým uchem, „a máte štěstí, že ji vidíte seshora, myslím."

Hlas byl provázen závanem vlhkého dechu páchnoucího rybinou. Mrakoplaš se ani nepohnul.

„Dvoukvítku," hlesl po chvíli.

„Copak?"

„Když se teď otočím, co uvidím?"

„Jmenuje se Tethis a tvrdí, že je mořský skřet. Tohle je jeho člun. Zachránil nás," vysvětloval mu jako dítěti Dvoukvítek. „Už se ohlédneš?"

„Teď zrovna ještě ne, díky. Jak to, že nespadneme dolů?" zeptal se

Mrakoplaš s podezřelým klidem.

„Protože jste narazili na Okradu," ozval se hlas, který Mrakoplašovi připomínal podmořské víry, plné slizkých věcí, ukrytých mezi korálovými útesy.

„Vohradu? Jakou vohradu?" vyděsil se Mrakoplaš.

„No, to je přeci ta věc, která běží kolem světa," řekl mu neviditelný skřet. Mrakoplaš měl dojem, že v hukotu vody zaslechl šplouchání vesel. *Doufal*, že to byla vesla.

„Aha! Vy myslíte *vokraj*," prohlásil. „Vokraj vohraničuje věci."

„Okrada přeci také," pokýval hlavou skřet za jeho zády.

„On mluví o tomhle," vmísil se do řeči Dvoukvítek a napřáhl prst, jehož směr Mrakoplaš se strachem sledoval…

Směrem na Střed od člunu se vzduchem táhlo lano, zavěšené několik stop nad zpěněnou hladinou vody. Loďka na něm byla zakotvena, ale přesto zůstávala pohyblivá. Visela na složité spleti krátkých lanek a malých dřevěných kladek. To by samozřejmě vysvětlovalo jednu záhadu, ale co druhá? Na čem bylo zachyceno vodící lano?

Mrakoplaš se podíval podél vedení a uviděl silný dřevěný sloup, který trčel z vody o několik desítek stop dál. Jak se tak díval, loďka se přiblížila ke sloupu, zaklapalo několik převodů a plavidlo pokračovalo dál v cestě.

Mrakoplaš si všiml řady kratších provazů, které visely z hlavního lana v pravidelných intervalech.

Otočil se k Dvoukvítkovi.

„Vidim, jak to vypadá," prohlásil nakonec, „ale co to je?"

Dvoukvítek pokrčil rameny. Za Mrakoplašem se ozval mořský skřet: „Kousek před námi je můj dům. Popovídáme si o tom, až se tam dostaneme. Teď musím veslovat."

Mrakoplaš zjistil, že kdyby se chtěl podívat dopředu, musel by se otočit a podívat se na mořského trolla a nebyl si jistý, že to je to, o co stojí. Raději se podíval za Okrajku.

Visela v mlze, několik stop od Okraje světa. Zjevovaly se vždy ráno a navečer, když světlo malého zeměplošského slunce naráželo na magické pole Plochy v tom správném úhlu.

Ve skutečnosti ji tvořily dvě duhy. Blíže k hraně krajopádu se ve sprše umírajícího oceánu rozprostíralo sedm nižších barev, zářících a roztančených.

V porovnání s širším pásem, který se vznášel za nimi a okázale dával najevo, že s nimi nesdílí totéž spektrum, však byly bledé a nevýrazné.

To byla Královská barva a všechny nižší barvy jsou nejenom její součástí, ale také jen silně vybledlým odrazem. Byla to oktarína, magická barva — barva kouzel. Živoucí, zářivá, jemně vibrující a její

základ tvořil pigment představivosti. Kdekoliv se objevila, dokazovala, že obyčejná hmota je jen služebnicí sil ovládaných kouzelnou myslí. Oktarína — to bylo okouzlení samo. Mrakoplaš si vždycky říkal, že jemu připadá taková obyčejně zeleno-purpurová.

Za nějakou chvíli se na Okraji světa objevila malá tečka a ta se postupně změnila v útes tak nebezpečně vykloněný do prostoru, že vody moře se začaly propadat do hlubin už u jeho úpatí. Na útesu stála chatrč stlučená z naplaveného dřeva a Mrakoplaš si všiml, že hlavní lano Okrady vede přes celý ten kamenitý ostrůvek. Bylo zakotveno na silných kovových sloupech a malým kulatým okýnkem procházelo dokonce přímo chatrčí. Jak Mrakoplaš zjistil později, skřet na něm měl připevněnou řadu malých bronzových zvonečků. Celé zařízení bylo tak důmyslné, že nejenže zvonky upozorňovaly na každý větší předmět, který do Okrady narazil, ale podle toho, který z nich zazvonil, poznal místo, kde k tomu došlo.

Na středové straně ostrova byla na vodě velká plovoucí ohrada a v ní zásoba dřeva — naplavená prkna a trámy, celé kmeny stromů, z nichž některé měly ještě zelené listí, a dokonce dva celé lodní vraky. Tady, blízko k Okraji bylo magické pole tak silné, že nad vším se vznášela rozechvělá záře vyvolaná samovolným vybíjením nekontrolovatelných představ. Vesla ještě několikrát zaskřípala a loďka narazila na malé dřevěné molo. Když se ho dotkla a uzemnila se, ucítil Mrakoplaš známé příznaky mohutné okultní aury — olejovitost, namodralou chuť a cínovou vůni. Všude kolem nich na Zeměplochu nehlučně proudily kapky a vločky nezaostřené, syrové magie.

Čaroděj s Dvoukvítkem se vyškrabali na plaňkovou plošinu a Mrakoplaš se poprvé setkal se skřetem tváří v tvář.

Nebyl ani zpoloviny tak strašlivý, jak si ho představoval.

No, no, ohradila se po chvilce jeho představivost.

Ne že by skřet nebyl strašlivý. Ale místo hnijící obludnosti s mnoha chapadly, kterou Mrakoplaš podvědomě očekával, spatřil nevelkého, nepříliš ošklivého starce. Mohl by se procházet po ulici kteréhokoliv města, aniž by vzbudil pozornost, pokud by byli jeho obyvatelé zvyklí vídat starce, který se skládal výhradně z vody. Zdálo se jako by tady stvořil živého tvora sám oceán a nechtěl se zdržovat tím únavným procesem jednotlivých stupňů vývoje. Vytrhl si kus těla, uplácal z něj dvojnožce a s hlasitým čvachtáním ho nechal vykročit po pláži. Skřet měl příjemnou poloprůsvitnou modrozelenou barvu. Jak ho tak Mrakoplaš pozoroval, mihlo se Tethisovi přes hruď malé hejno stříbřitých rybek.

„Upřeně si někoho prohlížet je nevychované," řekl skřet čaroději. Ústa se mu otevřela v malém chomáčku pěny a zavřela se úplně

stejným způsobem, jakým se voda zavírá nad vhozeným kamenem.

„Jo? A proč?“ zeptal se Mrakoplaš. Snažil se být klidný, ale logika na něj pokřikovala — proč se nerozteče?

„Pojďte se mnou, doma vám najdu něco k jídlu a nějaké šaty na převlečení,“ zval je skřet zasmušile. Pak vykročil přes balvany a ani jednou se neohlédl, aby zjistil, zda ho vůbec následují. Koneckonců, kam jinam by mohli jít? Začalo se stmívat a přes Okraj světa fičel vlhký a studený vítr. Okrajka, která už byla napůl průhledná, se ztratila docela a mlha nad kruhopádem začala řídnout.

„Tak poď,“ chytil Mrakoplaš Dvoukvítka za loket. Zdálo se však, že se turistovi nechce z místa.

„Tak poď už,“ opakoval Mrakoplaš.

„Až bude úplná tma, nemohli bychom se podívat dolů, jestli není vidět Velká A’Tuin — želva, která nese svět?“ zeptal se Dvoukvítek a pozoroval oblaka, která se valila kolem.

„Doufám, že ne,“ odpověděl Mrakoplaš. „Fakt. Doufám, že ne. Tak a teď už pudeš?“

Dvoukvítek ho zdráhavě následoval k chatrči. Skřet zapálil několik lamp a hověl si v houpacím křesle. Když vešli dovnitř, vstal a z vysokého džbánu jim nalil dvě sklenice zelené tekutiny. Ve slabém osvětlení tekutina mírně světélkovala jako teplé moře za sametových letních nocí. Skřet, snad aby dodal Mrakoplašově strachu lehce barokní nádech, se zdál o něco vyšší než předtím.

Většinu nábytku v místnosti tvořily bedny.

„Hm. No, máte to tady vopravdu moc pěkný,“ zamrkal Mrakoplaš. „Takový folklóristický.“

Natáhl se po sklenici a opatrně si prohlédl její zeleně světélkující obsah. Kéž by to bylo aspoň trochu k pití, pomyslel si, protože mám takovou žízeň, že to vypiju. Polkl.

Byla to tatáž tekutina, kterou mu nalil do úst Dvoukvítek, když ho křísil na pramičce. V tom okamžiku to jeho smysly nebraly příliš na vědomí, protože měly na práci mnohem důležitější věci. Teď však měly skoro volno a pokusily se přijít nápoji na chuť.

Mrakoplašovi se nejprve zkřivila ústa a potom zakňoural jako nakopnutý pes. Jedna noha mu bezděčně vyletěla vzhůru a bolestivě jej uhodila do prsou.

Dvoukvítek upil, zakroužil tekutinou ve sklenici a mezitím soustředěně vychutnával její aróma. „Ghlen Livid,“ prohlásil nakonec. „Zkvašené víno z *leskových* ořechů, které se potom mrazově destilují, je to specialita naší země. Její chuť má takový zvláštní kouřový podtón… Velice pikantní. Pochází z posměrných okrajových plantáží… ano… provincie Rehigreed, že? Sklizeň z příštího roku, řekl bych podle barvy. Můžu se vás zeptat, jak jste k tomu skvostu přišel?“

(S rostlinami na Zeměploše je to tak. Zahrnují jednak běžné

druhy, to je *letničky*, které se jeden rok zasejí a tentýž rok, o něco později kvetou nebo plodí,*dvouletky*, které se sejí letos a užitek přinášejí až v roce příštím, a rostliny *víceleté*, které letos zasadíte a ony rostou několik let, než se rozhodnou vám dávat užitek, nebo vám ozdobit zahradu. Právě k víceletým rostlinám patřily vzácné zeměplošské *víceloňky*. V důsledku zvláštní, čtyřrozměrné poruchy genů se sázely letos, ale vyrostly už v roce loňském. Lesková vinná réva byla výjimečná tím, že mohla dozrát až osm let před svým zasazením. Bylo známo, že nápoj z leskových ořechů umožňuje některým lidem nahlédnout do budoucnosti, což ovšem byla, v důsledku pohledu leskového ořechu, minulost. Zvláštní, ale pravdivé.)

„K Okradě připluje dříve nebo později všechno," odpověděl mu skřet filozoficky a klidně se pohupoval ve svém křesle. „Živím se prostě tím, že zachraňuji plovoucí věci. Dřevo samozřejmě a lodní vraky. Sudy s vínem. Balíky látek. Vás."

Mrakoplašovi se konečně v hlavě rozsvítilo.

„Ty tam máš síť, že jo? Ty máš kolem vokraje moře nataženou síť!"

„Ano, Okradu." Přikývl skřet. Po hrudi mu přeběhly vlnky.

Mrakoplaš vyhlédl do světélkující temnoty, která obklopovala ostrov, a přihlouple se usmál.

„Jasně," promluvil po chvíli. „To je neuvěřitelný. Vy ste tam dopravili sloupy a zatloukli je po těch balvanů a bohové s náma! Ta síť musí bejt setsakra silná…"

„Je," přikývl Tethis.

„Dala by se ještě prodloužit, kdybyste našel dost záchytnejch bodů a tak?" nadchl se čaroděj pro věc.

„Měří deset tisíc mil. Já hlídám jen její poslední díl."

„Ale dyť to je třetina obvodu Zeměplochy!"

Tethis se slabým zašploucháním znovu přisvědčil. Zatímco si oba lidé nalili další dávku nazelenalé tekutiny, vyprávěl jim o Okradě, o obrovském vypětí, které si její stavba vyžádala, a o tom, že ji zkonstruovalo geniální království Krull už před několika staletími. Povídal jim o sedmi lodích, které podél ní neustále hlídkují, opravují ji a odvážejí naplavené věci do Krullu. Zmínil se i o tom, že se Krull postupně stal zemí klidu, kde jeden po druhém vládnou nejmoudřejší Hledači vědění. Popsal bolestnou snahu, s jakou se krullští vládci snaží neustále proniknout do úžasně složitých tajemství vesmíru, a zmínil se i o tom, s jakou velkorysostí přijímají všechny zachráněné námořníky za otroky a obvykle jim nechají jen vyříznout jazyk. Po několika poznámkách, kterými jim zmíněný proces přiblížil, promluvil přátelským tónem o tom, že pokus o útěk z jeho ostrůvku je nesmyslný, protože se z něj dá odplout jen na loďce a to na některou

z ostatních tří set osmdesáti stanic, které leží mezi jeho ostrovem a samotným Krullem. Další alternativou je pochopitelně skok z Okraje. V tomto okamžiku skřet rozvinul teorii, ve které zdůvodňoval výhody němoty před — jak například uváděl — smrtí.

Pak se odmlčel. Tlumený hukot nočního krajopádu jen podtrhával tíživé ticho.

Pak začalo znovu skřípat houpací křeslo. Během svého monologu Tethis opět o kus povyrostl.

„Víte, byl bych nerad, abyste si to vzali nějak osobně," dodal po chvíli. „Já sám jsem otrok. Kdybyste se mě pokusili přemoci, musel bych vás samozřejmě zabít, ale žádnou radost bych z toho neměl."

Mrakoplaš zašilhal po lesklých pěstech, které spočívaly skřetovi tiše v klíně. Měl podezření, že by dovedly udeřit se zdrcující silou vlny tsunami.

„Myslím, že jsme si nerozuměli," začal mu vysvětlovat Dvoukvítek. „Já jsem občanem Zlaté říše. Jsem si jist, že Krull nebude stát o to, vzbudit nelibost našeho pracovníka."

„Jak by se o tom váš panovník dozvěděl?" zeptal se skřet. „Myslíš, že jsi první občan Zlaté říše, který skončil v mé síti?"

„Já otrokem nebudu!" vykřikl Mrakoplaš. „Já… to já… já skočím raději přes Okraj!" Užasl nad zvukem svého hlasu.

„To že bys opravdu udělal?" zeptal se skřet. Houpací křeslo odletělo ke zdi a čaroděje chytla jedna obrovská modrá ruka kolem pasu. Za okamžik vyšel skřet s Mrakoplašem v pěsti z chatrče.

Zůstal stát až na nejkrajnějším výběžku ostrova. Mrakoplaš zaječel.

„Okamžitě toho nech, nebo tě tam skutečně hodím!" vyštěkl mu skřet do ucha. „Vždyť tě držím, ne? A teď se *podívej*!"

Mrakoplaš se díval.

Před sebou měl hebkou černou noc, ze které na něj mírumilovně pomrkávaly mlhou zastřené hvězdy. Jenže pak se jeho oči stočily dolů, jako by je tam neodolatelně přitahoval neviditelný magnet.

Na Ploše byla půlnoc a slunce tedy bylo hluboko, velice hluboko a pomalu míjelo ledem pokrytý břišní krunýř Velké A'Tuin. Mrakoplaš se ze všech sil pokusil zaostřit pohled na špičky vlastních bot, které přesahovaly okraj skaliska, ale ta příšerná prázdnota ho přinutila rychle je zase odvrátit.

Po obou stranách se donekonečna řítily jako dva stříbřité závěsy vody oceánu, dělené před pádem do hlubin malou hmotou ostrůvku. Asi sto yardů pod ním se z bílé pěny vynořil největší losos, kterého kdy viděl, a vzepjal se k poslednímu zoufalému a marnému skoku. Pak ho voda smetla a otáčející se rybí tělo zmizelo v nazlátlé záplavě.

V tom zlatém svitu se rýsovaly obrovské stíny, podobné mohutným sloupům, které podpírají nebeskou báň. Stovky mil pod

sebou čaroděj zahlédl jakousi hmotu, jakýsi tvar…

V jediném okamžiku to uviděl. Jako na těch zvláštních obrázcích, kde se vám obrys ozdobné mísy změní v profil dvou tváří, vzala na sebe scéna tam dole novou podobu. To, co viděl hluboko pod sebou, byla totiž hlava slona, velká jako slušně rozlehlý světadíl. Proti světlu se rýsoval obrovský kel a vrhal svůj stín ke hvězdám. Hlava byla mírně nakloněná a obří rubínové oko mohlo být vesmírným rudým obrem, který omylem září ve dne.

Pod slonem…

Mrakoplaš polkl a pokusil se nemyslet.

Pod slonem nebylo nic, jenom vzdálené, mdlé slunce. A kolem něj se sunulo něco, co sice mělo šupiny velikosti měst, dolíky o průměru kráterů a vrásky vesmírných rozměrů, ale přesto to byla zcela zřetelně ploutev.

„Mám tě pustit?“ zahučel mu skřet do ucha.

„Gnah,“ zasípal Mrakoplaš a cukal sebou nazpět.

„Už tady, *na konci světa*, žiju celých pět let a nenašel jsem k tomu odvahu,“ zaduněl mu do ucha Tethisův hlas, „a jak vidím, ty ji taky nemáš.“

Ustoupil a nechal Mrakoplaše dopadnout na zem.

Přišel k nim Dvoukvítek, přistoupil k Okraji a nahlédl dolů. „To je úžasné,“ prohlásil. „Kdybych tady tak měl svou obrázkovou skříňku! Co je tam ještě? Myslím, kdybych skočil dolů, co bych tam viděl?“

Tethis si sedl na výčnělek kamene. Zpoza mraku vysvitl vysoko na nebi Zeměplochy měsíc a jeho záře způsobila, že skřet vypadal jako z ledu.

„Tam někde je asi můj domov,“ řekl pomalu. „Daleko pod těmi vašimi hloupými slony a tou směšnou želvou. Skutečný svět. Občas sem chodím a dívám se tam, ale nějak se nemůžu přinutit k tomu, abych udělal ten poslední krok… Opravdový svět se skutečnými lidmi. Měl jsem tam ženy a několik dětí…“ na chvíli se odmlčel a vysmrkal se. „Tady se brzo naučíte, co ve vás opravdu je, tady na Okraji!“

„Prosim vás, neříkejte to pořád,“ zakvílel Mrakoplaš. Otočil se a uviděl Dvoukvítka, který stál s bohorovným klidem na samotném kraji skály a díval se dolů. „Heh,“ vyletělo z čaroděje a ubožák se pokusil vmáčknout pod kámen.

„Tam dole je nějaký jiný svět?“ vyzvídal Dvoukvítek a nakláněl se kupředu. „A kde, přesně?“

Skřet mávl neurčitě rukou. „Tam někde: Víc nevím. Byl to jen takový malý svět, celý modrý.“

„Tak co děláte tady?“ zeptal se ho Dvoukvítek.

„Vám to ještě nedošlo?“ zvýšil skřet popuzeně hlas. „Přepadl jsem doma přes okraj!“

Vyprávěl jim o svém světě, který se jmenoval Bathys a ležel kdesi mezi hvězdami. Jeho obyvatelé na něm vytvořili několik úžasných civilizací, které žily ve třech obrovských oceánech, zabírajících téměř celou rozlohu kotouče. Patřil k masolovům, což byla kasta, která si získávala živobytí nebezpečným způsobem. Masolovové vyjížděli na souš ve zvláštních pozemních plachetnicích a lovili hejna jelenů a bizonů, kteří obývali bouřemi bičovanou pevninu. Jeho jachta byla překvapena divokým poryvem vichřice a zahnána do nezmapovaného kraje. Zbytek posádky nasedl do malého veslovacího vozíku a vyjel ke vzdálenému jezeru, které se zablesklo na obzoru. Tethis, jako kapitán, se rozhodl zůstat na palubě lodi. Bouře ji nakonec smetla přes kamenitý okraj jeho světa, když ji ovšem předtím ještě rozbila na třísky.

„Nejdřív jsem padal," pokračoval Tethis, „jenže jak sami víte, když padáte, tak to nebolí. Bolí to, když dopadnete, a pode mnou široko hluboko nic nebylo. Padal jsem a viděl, jak se mi můj svět rychle vzdaluje do vesmíru, až mi nakonec zmizel mezi hvězdami."

„A co bylo dál?" hlesl Dvoukvítek, který ho bez dechu poslouchal a přitom upíral zrak do mlhavého vesmíru.

„Zmrzl jsem na kámen," řekl Tethis. „Naštěstí něco takového náš rod celkem dobře snáší. Příležitostně, většinou když jsem míjel nějaký jiný svět, jsem zase roztál. Tak například jsem viděl svět, který měl kolem dokola vysoký skalnatý hřeben, ale jak jsem brzo zjistil, nebyly to hory, ale největší drak, jakého si dovedete představit, byl zčásti pokryt sněhem a ledovci a v tlamě si držel vlastní ocas. No dostal jsem se tam dost blízko, proletěl jsem kolem jako kometa ve výši sotva nějakých pár mil a byl jsem pryč. Pak jsem zase jednou rozmrzl a blížil jsem se k vašemu světu. Vypadal jako omeleta, kterou po mně hodil Stvořitel, a nakonec jsem dopadl do moře nepříliš daleko od Okrady, protisměrně od Krulu. Na Okradě uváznou často podivná stvoření, a protože v té době právě potřebovali otroky na obsazení dohlížecích stanic, skončil jsem tady." Vstal a upřeně se zadíval na Mrakoplaše. „Chodím sem skoro každou noc a dívám se dolů. Nikdy tam neskočím. Tady na Okraji je těžké sbírat odvahu."

Mrakoplaš se začal odhodlaně plazit směrem k chatrči. Když ho skřet celkem laskavě zvedl na nohy, slabě vykřikl.

„Úžasné," prohlásil znovu Dvoukvítek a nahnul se ještě o další kousek. „Je tam těch jiných světů hodně?"

„Řekl bych, že moc," pokýval skřet hlavou.

„Já si myslím, že by člověk mohl vymyslet něco, nějakou věc, která by ho mohla chránit proti chladu," mluvil zamyšleně malý turista. „Takovou nějakou loď, která by mohla přeplout Okraj a doplout ke všem těm vzdáleným světům. Tak si říkám, že bych…"

„Ať tě to ani nenapadne na něco takového myslet!" zasténal

Mrakoplaš. „Přestaň vo těch věcech mluvit rozumíš?!“

„Takhle ale v Krullu mluví všichni,“ skočil mu do řeči Tethis.

„No, tedy všichni, kteří mají jazyky,“ dodal.

„Seš vzhůru?“

Dvoukvítek spokojeně pochrupoval. Mrakoplaš ho dloubl do žeber.

„Povidám, seš vzhůru?“

„Hmmnecohmmchrr…“

„Musíme vocuď vypadnout, než sem připluje ta záchranná flotila!“

Ranní světlo, šedivé jako vod od nádobí, proudilo dovnitř jediným okénkem a klopýtalo o hromady zachráněných beden a balíčků, které se v chatrči povalovaly. Dvoukvítek znovu něco zabručel a pokusil se zahrabat pod hromadu kožešin a pokrývek, které jim Tethis půjčil na spaní.

„Heleď sou tady všechny možný zbraně a různý jiný věci,“ pokračoval v samomluvě Mrakoplaš. „Von někam vodešel. Až se vrátí, mohli bysme ho přemoct a potom… prostě… potom bysme už něco vymysleli. Co tomu říkáš?“

„Nezdá se mi, že by to byl právě ten nejlepší nápad,“ zabručel Dvoukvítek. „Když už nic, zdá se mi to trochu nevděčné, tobě ne?“

„Kecy, kecy,“ odsekl mu Mrakoplaš, „todle je prostě tvrdej svět.“

Začal se přehrabovat v hromadách kolem zdí a nakonec si vybral těžký scimitar s vlnitou čepelí, který byl kdysi určitě pýchou a radostí nějakého piráta. Vypadal jako ten druh zbraně, který při páchání škod spoléhá stejným dílem na svou váhu jako na své ostří. Mrakoplaš zbraň neohrabaně pozvedl.

„Myslíš, že by to tady nechal jen tak povalovat, kdyby věděl, že mu tím můžeme ublížit?“ přemýšlel Dvoukvítek nahlas.

Mrakoplaš si ho nevšímal a zaujal taktickou pozici za dveřmi. Když se dveře o nějakých deset minut později otevřely, nezaváhal ani vteřinu. Švihl těžkou zbraní přes otvor ve dveřích, zhruba ve výši, kde měl mít Tethis hlavu. Čepel bez nejmenšího odporu proletěla prostorem, narazila na rám dveří a Mrakoplaš byl setrvačností sražen na podlahu. Kdesi nad ním se ozval povzdech. Vzhlédl k Tethisově tváři, která se smutně kývala ze strany na stranu.

„To mně nemůže ublížit,“ řekl skřet, „ale stejně mě to ranilo. Hluboce ranilo.“ Natáhl se přes čaroděje a vytrhl čepel ze dřeva. Bez viditelného úsilí ohnul celou zbraň do kruhu a jediným pohybem ji poslal přes kamenitou zem ostrůvku. Obruč se chvilku kutálela, narazila na kámen, vymrštila se do vzduchu a stříbřitým obloukem zmizela v oblaku tříště, která se držela nad krajopádem.

„Jsem *velice* hluboce raněn,“ opakoval skřet. Sáhl na místo vedle

dveří a hodil do chatrče směrem k Dvoukvítkovi velký pytel.

„Uvnitř je jelen, asi tak v tom stavu, jak to máte vy lidé před vařením rádi, nějaký tucet ústřic a mořský losos. Všechno z Okrady," prohlásil lhostejně.

Upřel na turistu dlouhý pohled a pak se obrátil znovu k Mrakoplašovi.

„Na co zase tak zíráte?" zeptal se nakonec.

„No, to jenom, totiž…" začal Dvoukvítek.

„… když to srovnáme s včerejším večerem…" doplnil Mrakoplaš.

„Jste hrozně malý," dokončil Dvoukvítek.

„Aha," přikývl skřet opatrně. „Takže několik osobních poznámek." Narovnal se v celé své výši, která teď byla necelých sto třicet centimetrů. „Nemyslete si, že jenom proto, že jsem z vody, jsem ze dřeva."

„Já se omlouvám," prohlásil spěšně Dvoukvítek a rychle se hrabal z kožešin.

„Vy jste byli stvořeni z prachu," pokračoval skřet, „a já vám také nepředhazuju věci, se kterými nemůžete nic dělat, nebo ano? Tak vidíte! Nikdo nemůžeme za to, jak nás dal Stvořitel dohromady, pokud chcete slyšet můj názor. Ale když už to chcete slyšet, je to tím, že váš měsíc je mnohem větší než ten, který obíhal náš svět."

„Měsíc?" ozval se Dvoukvítek. „Já tomu nějak…"

„Mám-li to říci přesně," pokračoval skřet opatrně, „trpím tady chronickými přílivy a odlivy."

Kdesi v temnotě chatrče zazvonil bronzový zvonek. Tethis přešel po vrzající podlaze ke složitému zařízení, plnému pák, lanek a zvonků, spojenému s hlavním lanem Okrady, které, jak víme, procházelo přímo chatrčí.

Zařízení se ozvalo znovu a pak začalo zvonit ve zvláštním trhaném rytmu. Trvalo to několik minut. Skřet stál těsně u zvonku a pozorně mu naslouchal.

Když zvuk ustal, pomalu se otočil a s ustaraným pohledem se zadíval na své dva návštěvníky.

„Vypadá to, že jste mnohem důležitější, než jsem si myslel," zabručel. „Nebudete čekat na záchrannou flotilu. Připluje pro vás létající loď, alespoň tak tomu v Krullu říkají." Pokrčil rameny. „A to jsem jim zatím ani neposlal zprávu o tom, že tady jste. To tam zase někdo popíjel víno z leskových ořechů."

Vzal velkou palici, která byla zavěšena na sloupu pod velkým zvonem a vyklepal na něj rychle krátkou zvonkohru.

„Tuhle zprávu si teď budou předávat hlídači jeden druhému, až nakonec dojde až do Krullu. Není to úžasné?"

Loď se po moři přiblížila jako blesk. Vznášela se zhruba na výšku

dospělého muže nad hladinou, ale přitom za ní zůstávala zpěněná brázda v místech, kde vodu pod ní bičovala tajemná síla, která ji poháněla. Mrakoplaš *věděl*, co je to za sílu. On byl první, kdo by připustil, že je zbabělý a neschopný a že není moc dobrý k ničemu, protože je nedostudovaný, ale přeci jen byl svým způsobem čaroděj a znal jedno z osmi velkých zaklínadel. Až přijde jeho čas, bude si pro něj muset přijít Smrť osobně, a když už jednou uviděl perfektně vyleštěné kouzlo, tak ho taky poznal.

Čočkovitý útvar, který se hnal k ostrovu, měl v průměru alespoň dvacet stop a byl úplně průsvitný. Po jeho obvodu sedělo větší množství mužů v černých róbách. Každý z nich byl k talíři připoután koženým řemením a jeden jako druhý upírali oči k podlaze s výrazem takového úsilí a soustředění, že se zdálo, jako by vnitřní obvod kruhu lemovaly samé chrliče.

Mrakoplaš si oddechl úlevou. To byl v poslední době zvuk tak neobvyklý, že Dvoukvítkovy oči opustily blížící se talíř a ulpěly na čarodějově tváři.

„Vypadá to, že jsme opravdu velice důležití," prohlásil Mrakoplaš. „Na párek budoucích otroků by neplýtvali takovým množstvím magie." Spokojeně se zašklebil.

„Co je to?" zeptal se Dvoukvítek.

„No, jak bych ti to… Ten talíř byl stvořen na základě Frasnelova úžasného koncentrátoru," začal Mrakoplaš s výrazem odborníka. „To ovšem vyžaduje množství vzácnejch a těkavejch přísad, jako je démoní dech a podobně, a čaroděje přinejmenším čtvrtý kategorie, kterej stráví minimálně týden jeho vytvořením. Pak jsou tady ti mágové vevnitř, to musej bejt všechno přirození hydrofobové…"

„Myslíš, že musí nenávidět vodu?" vyzvídal Dvoukvítek.

„Ne, tak by to nefungovalo," vysvětloval mu dál Mrakoplaš. „Nenávist je, stejně jako láska, síla přitažlivá. Oni si musej vodu *hnusit*, pouhá myšlenka na vodu je vodpuzuje. Skutečně dobrej hydrofob musí bejt vychovávanej vod dětství na dehydrovaný vodě. Víš, to už samo vo sobě představuje vobrovský výdaje — myslim v magii. Ale pak jsou z nich úžasní vodní mágové. Dešťový mraky proti nim nemaj naději, zahlídnou je a už se vzdávaj a táhnou jinam."

„To zní strašlivě," ozval se za nimi hlas vodního skřeta.

„Kromě toho," pokračoval Mrakoplaš, aniž si ho všiml, „umírají hodně brzy, protože sami se sebou nemůžou vydržet."

„Tak si někdy říkám, že by člověk mohl po Zeměploše bloudit celý život a stejně by neviděl všechno, co se tady vidět dá," poznamenal Dvoukvítek. „A teď to tak vypadá, že existuje mnoho jiným světů. Když si představím, že bych mohl zemřít a nevidět všechno, co bych vidět mohl," na chvíli se odmlčel a potom dodal: „Připadám si ponížený. A taky mám, samozřejmě, vztek!"

Létající loď zastavila několik yardů na Střed od ostrova a rozhodila kolem sebe tříšť pěny. Zůstala tam viset a pomalu se otáčela. Postava v dlouhém rouchu s kápí, která stála u sloupu umístěného v přesném středu čočkovité lodi, jim pokynula.

„Bude lepší, když půjdete," řekl skřet. „Většinou se nevyplácí nechat je čekat. Jsem rád, že jsem se s vámi seznámil." Potom jim oběma podal studenou vlhkou ruku. Udělal s nimi pár kroků k lodi, jako by je chtěl kousek doprovodit, ale při pohledu na něj se několik nejbližších postav sedících v lodi s výrazem vrcholného odporu odtáhlo.

Postava s kápí se nahnula dolů a spustila jim provazový žebřík. V druhé ruce držela stříbrnou tyč, která budila nezaměnitelný dojem věci navržené k zabíjení lidí. Ten první Mrakoplašův dojem jen zesílil, když postava pozvedla tyč a nedbale s ní mávla ke břehu. Obrovský balvan zmizel beze stopy a zbyla po něm jen malá šedá hromádka nicoty.

„To jenom abyste viděli, že nemám strach to použít," oznámila jim postava.

„No, to mi ani neříkej," ozval se Mrakoplaš. „Chceš snad říct, že ty někdy strach *máš*?" Postava s kápí si odfrkla.

„My o tobě víme všechno. Ty jsi čaroděj Mrakoplaš a jsi neobyčejně lstivý a šikovný. Vysmál jsi se Smrťovi do tváře. To tvoje předstírání slabošské zbabělosti mě nezmate."

Ten výrok ovšem zmátl Mrakoplaše. „Já…" začal, ale rychle se zarazil, když na něj postava zamířila tyč nicoty. „… vidím, že o mně opravdu víte všechno," dokončil chabě a ztěžka dosedl na kluzký povrch sedadla. On i Dvoukvítek se podle pokynů velitele s kápí připoutali ke kruhům vsazeným ve stěnách průhledného talíře.

„Stačí jediný náznak toho, že chceš vyslovit kouzlo," ozvalo se ze stínu pod kápí, „a zemřeš. Třetí kvadrant *sjednotit*, devátý kvadrant *zdvojit*, a všichni *vpřed* !"

Za Mrakoplašem se zvedla k nebi záplava vody a loď sebou náhle trhla. Přítomnost mořského skřeta pravděpodobně výjimečně skvěle stimulovala mozky hydrofobů, protože plavidlo se začalo z vody zvedat pod příkrým úhlem a nenarovnalo se dřív dokud nebylo několik stop nad vodní hladinou. Mrakoplaš se podíval průhlednou podlahou pod sebe a hned si začal přát, aby to nebyl udělal.

„No prima, konečně jsme zase na cestě," prohlásil spokojeně Dvoukvítek. Otočil se a vesele mával na rozloučenou mořskému skřetovi, ze kterého teď už zbývala pouhopouhá tečka na kraji světa.

Mrakoplaš se na něj nevrle podíval. „Tobě fakt nedělá nic žádný starosti?"

„Podívej, vždyť jsme pořád naživu, ne?" usmál se na něj klidně Dvoukvítek. „A ty sám jsi mi přeci říkal, že by nevyplýtvali tolik

magie na dva obyčejné otroky. Víš, já si myslím, že Tethis hodně přeháněl. Určitě je to všechno nějaké nedorozumění. Předpokládám, že nás pošlou domů. Nejdříve si ale samozřejmě pořádně prohlédneme Krull. A řeknu ti, že to zatím všechno vypadá báječně!“

„No, to jo,“ zabručel Mrakoplaš nevýrazným hlasem. „Fantasticky.“ V duchu si pomyslel — zažil jsem už dost vzrušení i nudy. Nuda je lepší.

Kdyby se z nich v tom okamžiku některý podíval dolů, spatřil by podivnou vlnu ve tvaru širokého písmene V, která se mihla hluboko pod nimi. Hrot vlny směřoval přímo k Tethisovu ostrovu. Jenže se nedívali. Čtyřiadvacet kouzelníků — hydrofobů se sice dívalo, ale pro ně to byla jen další odpornost, která se nijak nelišila od celkového vodního hnusu. Pravděpodobně měli pravdu.

Nějakou dobu předtím, než se odehrály výše popsané události, zmizel trup hořící pirátské lodi pod vodou a vydal se na dlouhou pomalou cestu k bahnitému dnu.

Cesta vraku byla mnohem delší než průměrná, protože přímo pod ním ležel proslulý Gorunnský příkop — puklina v zeměplošském povrchu — tak černá, hluboká a tak odporně zlá, že i krakeni se tam odvažovali jen zřídka a vždy pouze ve dvojicích. V příkopech, které nebyly tak dalece proslulé svým zlem, si ryby plavaly jen tak, na hlavách měly své světelné přívěsky a žily si celkem klidně. V Gorunnském příkopu hlubinné ryby svá světla raději ani nerozsvěcovaly, a dá-li se to tak říci o tvorech, která nemají nohy, plížily se jen tak opatrně po okolí a v té neproniknutelné tmě často narážely do věcí kolem. Bylo to strašlivé.

Voda kolem klesající lodi pomalu změnila barvu ze zelené na purpurovou, z purpurové na černou a z černě na černou tak dokonalou, že vedle ní byla obyčejná čerň jen světlejší šedí. Pod strašlivým tlakem vody už většina jejího žebrování popraskala.

Loď klesala ve velkých spirálách kolem polypů podobných nočnímu děsu, plovoucích pralesů mořských chaluh a řas, které světélkovaly podivnou směsicí slabých, jakoby nemocných barev. Tu a tam ze tmy vystřelilo chladné a slizké chapadlo, kterým některá z tajemných *věcí* zkoumala padající trosku.

Pak se z kalu a bahna na dně zvedlo *něco* a jediným cvaknutím čelistí pohltilo celý vrak najednou.

O něco později našli domorodci na jednom krajovém atolu, v malé laguně svého ostrůvku vyplavenou mořskou obludu, nad kterou užasli. Strašlivým tvorem, který se skládal převážně ze zobáků, chapadel a očí, pomalu pohupovaly mořské vlny. Domorodci užasli i nad jeho velikostí, protože byl mnohem rozlehlejší než celá jejich vesnice. Jenže všechna ta žasnutí nebyl ničím proti tomu, jak užaslý

výraz se rozprostíral po tváři mrtvé mořské příšery, která byla, jak se zdálo, ušlapána k smrti zevnitř.

O něco dále, směrem k Okraji, lovila dvojice malých člunů nebezpečně divoké, volně plovoucí ústřice, které byly specialitou téhle části oceánu. Do vlečné sítě se jim zapletlo něco, co táhlo obě loďky několik mil a bylo by je pravděpodobně potopilo, kdyby se kapitán jedné z nich nevzpamatoval a duchapřítomně nepřeřízl tažné lano.

Ale ani údiv onoho kapitána nebyl ničím v porovnání se šokem, který utrpěli domorodci na posledním ostrůvku celého archipelu. V noci téhož dne se z jejich maličké džungle ozval příšerný praskot a skřípot drceného dřeva. Když se několik nejodvážnějších mužů ráno vydalo podívat, co se stalo, zjistili, že napříč celým ostrovem se táhne široký udupaný pás, směřující přímo k Okraji, ve kterém bylo téměř zničeno všechno živé. Bylo to místo dokonalé zkázy. Stromy v džungli, kudy se pás táhl, byly vyvrácené a polámané a jejich zbytky zasypány záplavou potrhaných lián a rozdupaných keřů.

Mezi poničenou zelení našli domorodci ke svému nesmírnému úžasu několik k smrti rozzuřených divokých ústřic.

Létající loď vystoupila dost vysoko, takže bylo vidět obloukovou křivku okraje. Pomalu mizící Okraj obklopovala načechraná oblaka, která většinu času milosrdně zakrývala krajopád. Odsud, z výšky, vypadalo modrozelené moře s tmavšími stíny mračen jako něco milého. Mrakoplaš se otřásl.

„Koukněte," začal. Postava v kápi přestala pozorovat vzdálený závoj mlhy a výhrůžně pozvedla svou tyč.

„Nenuť mě to použít," zněla odpověď.

„Vážně?" ušklíbl se Mrakoplaš.

„A co to vlastně je?" zeptal se Dvoukvítek.

„Je to Ajandurahova tyč konečného záporu," odpověděl mu Mrakoplaš. „A byl bych rád," obrátil se k postavě s kápí, „kdybys s tím přestal mávat vokolo.

Co kdyby ti to spustilo?" dodal a ukázal na lesklý hrot tyče. „Já chtěl akorát říct, že je to hrozně hezký, že na nás plejtváte všeckou tou magií, ale nebylo potřeba to zase tak přehánět. A…"

„Buď zticha!" Postava zvedla ruku a odhodila si kápi z hlavy. Ukázalo se, že se pod kapucí skrývá mladá žena velice podivné barvy. Její kůže byla černá. Nebyla to tmavohnědá barva Urabewů, ani lesklá modročerná barva obyvatel monzuny týraného Klatche, ale hluboce černá barva, jakou má půlnoc na konci jeskyně. Vlasy, obočí a řasy měla v barvě měsíční záře a stejný odstín jí hrál kolem rtů. Vypadala tak na patnáct a zdálo se, že je k smrti vystrašená.

Mrakoplaš si nemohl pomoci, ale dobře si všiml, jak se jí chvěje ruka, kterou svírala tyč. Když se vám jen pár centimetrů před nosem

nejistě potácí náhlá smrt, většinou si toho všimnete. Nakonec mu došlo, velice pomalu, protože to pro něj byl úplně nový a neznámý pocit, že na světě existuje někdo, kdo se ho bojí. Poslední dobou narážel na podobné paradoxy obrácených úloh tak často, že je začal tak trochu považovat za určitý druh přírodního zákona.

„Jakpak se jmenuješ?“ zeptal se tak uklidňujícím tónem, na jaký se jen vzmohl. Jistě, dívka byla vystrašená, ale tyč měla ona. Kdybych měl takovou tyč já, pomyslel si Mrakoplaš, nebál bych se vůbec ničeho. Co si ta holka, u Stvořitele, myslí, že bych mohl udělat?

„Mé jméno je nepodstatné,“ odpověděla.

„To je hezké jméno,“ pokýval hlavou Mrakoplaš. „Kampak nás to vezeš a proč? Nevidím jediný důvod, proč bys nám to nemohla prozradit.“

„Vezu vás samozřejmě do Krullu,“ řekla dívka. „A nedělej si ze mne blázny. Nebo použiju tyč! Musím tě do Krullu dovézt živého, ale nikdo nemluvil o tom, že musíš zůstat celý! Jmenuji se Marchesa a jsem čarodějkou páté kategorie. Rozumíš?“

„No, takže když o mně všechno víš, víš také, že jsem to v životě nedotáhl ani na novice,“ prohlásil klidně Mrakoplaš. „Vždyť já ve skutečnosti nejsem ani čaroděj!“ Zachytil užaslý výraz, který se objevil Dvoukvítkovi na tváři, a spěšně dodal: „Jen částečně.“

„Nemůžeš čarovat kvůli Osmému zaříkadlu, které se ti usadilo v hlavě,“ odporovala mu Marchesa, a protože průsvitná loď začala opisovat po moři široký oblou, půvabně změnila těžiště. „Proto tě taky vyhodili z Neviditelné univerzity. Víme všechno.“

„Ale před chvilkou jsi řekla, že je to lstivý a šikovný čaroděj,“ protestoval Dvoukvítek.

„Ano, protože každý, kdo přežije to, co přežil on — i když si na sebe většinu nepříjemností přivolal předstíráním toho, že je čaroděj — musí být skutečně čarodějem,“ odpověděl mu Marchesa. „Já tě, Mrakoplaši, varuju! Při nejmenším podezření, že se pokoušíš vyslovit Osmé zaklínadlo, tě bez milosti zabiju,“ upírala na něj nervózní pohled.

„Myslím si,“ začal opatrně čaroděj, „že to nejlepší, co bys mohla udělat, by bylo vysadit nás někde hodně daleko. Chtěl jsem říct, díky za záchranu a tak, ale abys nás někde vysadila a nechala si nás žít po svým, tak…“

„Doufám, že nemáte v úmyslu udělat z nás otroky,“ vmísil se do řeči Dvoukvítek.

Marchese se na tváři objevilo upřímné pohoršení. „Samozřejmě, že ne! Jak vás mohlo něco takového vůbec napadnout? V Krullu budete žít v přepychu, dostatku a radovánkách…“

„No výborně,“ oddechl si Mrakoplaš.

„… i když ne dlouho.“

Ukázalo se, že Krull je velký ostrov s mohutnými štíty hor a hustými lesy. Mezi stromy tu a tam probleskovaly krásné bílé budovy. Celý ostrov se k Okraji postupně zvedal, takže nejvyšší bod Krullu prakticky Okraj poněkud přesahoval. Právě v těch místech Krullané vybudovali své hlavní město, které se nazývalo také Krull. Většina materiálu, použitého na stavbu města, pocházela z Okrady a to dodávalo většině domů poněkud lodní podobu.

Abychom se vyjádřili přímo a bez příkras, byly tady použity celé lodní trupy, umně spojené dohromady v obytné celky. Z celého toho na první pohled poněkud chaotického místa vyčnívaly v podivných úhlech trirémy, džunky a i karavely. Pestře malované příďové figury a dračí přídě lodí středových národů připomínaly každému občanu Krullu, že jejich bohatství pochází z moře. Větším budovám pak dodávaly důstojnost barkasy a karaky. Tak město postupně rostlo a vrstvu za vrstvou vyplňovalo mezeru mezi modrozeleným oceánem a šedobílým oblačným mořem nad Okrajem. Osm barev Okrajky se odráželo v každém okně města a navíc v čočkách desítek teleskopů, které zdobily toto sídlo tisíce astronomů.

„Vypadá to příšerně," prohlásil Mrakoplaš zachmuřeně.

Létající talíř se teď přiblížil k samotné hraně krajopádu. Ostrov nebyl směrem k Okraji jen vyšší, ale současně se i zužoval, takže loď se dostala po hladině až k městu. Široká římsa na stěně okrajového útesu byla poseta množstvím jeřábů a výsuvných můstků, které mířily do prázdna. K jednomu z nich teď loď zamířila a přirazila k němu s hladkostí člunu, který připlouvá k molu. Tam čekaly čtyři strážní s černou pletí a vlasy barvy měsíční záře, podobní Marchese jako vejce vejci. Nezdálo se, že by byli ozbrojeni, ale ve chvíli, kdy Mrakoplaš s Dvoukvítkem vyklopýtali z lodní kabiny, chytli každého z nich dva strážní a to dost pevně, aby jim z hlav vypudili jakoukoliv myšlenku na útěk.

Marchesa a ostatní hydrofobové zůstali vzadu a strážní s oběma vězni vyrazili rychlou chůzí po cestě mezi námořními domy. Ta se brzo začala svažovat dolů k jakési budově, která vypadala jako nějaký důležitý palác. Mrakoplaš si všiml dokonale osvětlených tunelů a několika nádvoří plných zeleně. Tu a tam postávaly skupinky starších mužů, oblečených do dlouhých plášťů vyšitých okultními symboly. Starci jim většinou ustupovali z cesty a se zájmem se za nimi ohlíželi. Několikrát Mrakoplaš zahlédl hydrofoby. Jejich výraz, ve kterém se zračil odpor k vlastním tělesným šťávám, neponechával žádné pochybnosti o jejich specializaci. Občas potkávali spěchající lidi, kteří museli být otroky. Na svá pozorování neměl mnoho času, protože se před nimi vzápětí otevřely dveře a do nich byli jemně, ale rozhodně vstrčeni. Dveře za nimi s třeskotem zapadly.

Když Mrakoplaš s Dvoukvítkem nabyli rovnováhu, začali se rozhlížet po okolí.

„No né," promluvil nakonec Dvoukvítek po delším mlčení, kdy se pokoušel najít přiléhavější výraz.

„To má být vězeňská cela?" užasl Mrakoplaš hlasitě.

„Samé zlato, hedvábí a takové věci," dodával Dvoukvítek. „Něco takového jsem v životě neviděl!"

Na podlaze bohatě vybavené a zdobené komnaty ležel koberec s tak vysokým vlasem, že na něj Mrakoplaš vstoupil s obavou, zda to není nějaké ploché chlupaté zvíře. Uprostřed místnosti byl dlouhý stůl přeplněný nejskvostnějšími pamlsky, jaké si jen člověk dovedl představit. Většina jídel byla z ryb a dokonale připravená včetně největšího kraba, kterého kdy Mrakoplaš viděl. Jenže tam bylo mnohem víc mis a podnosů s věcmi, které nikdy v životě neviděl. Opatrně se natáhl a vzal do ruky purpurové ovoce, pokryté nazelenalými krystalky.

„To je kandovaná ježovka," ozval se veselý, sípavý hlas těsně za ním. „To je veliká delikatesa!"

Upustil ježovku na mísu a otočil se. Mezi těžkými závěsy se vynořil vysoký hubený stařec. Proti většině starců, které Mrakoplaš znal, vypadal téměř laskavě.

„Pyré z mořských okurek má taky něco do sebe," prohlásil stařec společenským tónem. „A ty malé zelené kousky, to jsou malé mořské hvězdice."

„Díky za radu," odpověděl mu Mrakoplaš slabým hlasem.

„Je to vážně všechno hrozně dobré," ozval se Dvoukvítek plnými ústy. „Měl jsem dojem, že máš mořské pochoutky rád?"

„Jo, já si to taky myslel," zněla nejistá odpověď. „A to víno, nejsou to náhodou mačkaný voči chobotnic?"

„Mořské hrozny," usmál se stařec.

„Bezvadný," přikývl Mrakoplaš, když na jeden zátah vypil celou sklenici. „Dobrý, fakt. Jenom je trochu slaný."

„Mořské hrozny se říká jednomu druhu malých medúz," vysvětloval mu otcovsky cizinec. „Ale myslím, že bych se měl konečně představit. Nevíte náhodou, proč má váš přítel najednou tak zvláštní barvu?"

„Nevím," odpověděl mu Dvoukvítek, „ale myslím si, že to bude kulturní šok. Jak jste říkal, že se jmenujete?"

„Zatím jsem to neříkal, ale jmenuji se Garhartra. Mým úkolem je starat se o naše hosty a návštěvníky, víte? Mým jediným úkolem je postarat se o to, aby váš pobyt tady byl tak příjemný, jak to jen jde." Muž se uklonil. „Pokud máte nějaké přání, stačí jen říci."

Dvoukvítek se pohodlně usadil do velkého křesla bohatě vykládaného perletí. V jedné ruce držel sklenici olejovitého vína a

v druhé oliheň v aspiku. Zamyslel se.

„Tak mám pocit, že tady něco neklape," prohlásil po chvíli. „Tak nejdřív nám řekli, že z nás budou otroci…"

„Ta ostrovní latimérie?" ozval se Dvoukvítek.

„Myslím, že je to taková škaredá ryba," odpovídal mu Mrakoplaš od vzdálenějšího konce stolu. „Myslíš, že ty sušenky sou udělaný taky z něčeho tak nechutnýho?"

„… potom nás zachráníte za cenu obrovských magických nákladů…"

„Ty jsou lisovány z ochucených mořských řas," odpověděl Mistr hostitel.

„… potom nám zase vyhrožují a to za pomoci velké dávky magie…"

„No jo, já si hned říkal, že to budou jenom řasy," souhlasil Mrakoplaš. „Chutnaj vážně tak, jak by chutnaly mořský řasy, pokud by byl někdo tak velkej masochista, že by se cpal mořskejma řasama."

„… pak nás odvlečou stráže a vhodí nás sem…"

„Jemně vstrčí," opravoval ho Garhartra.

„… a tady se z toho vyklube výjimečně přepychově zařízená komnata, kde je navíc spousta výborného jídla a člověk, který nám tvrdí, že jedinou náplní jeho života je učinit nás šťastnými." Dvoukvítek se na chvilku odmlčel a pak dodal: „Chci tím říci, že to všechno nějak postrádá jakoukoliv logiku."

„Jo," zabručel Mrakoplaš, „von se chce prostě zeptat, kdy po nás zase vyrukujete. Prostě to vypadá, že teď je jenom krátká přestávka na gáblík."

Garhartra pozvedl ruce v mírumilovném gestu.

„Ale, ale," zaprotestoval. „Bylo přeci nutné dopravit vás sem co nejrychleji. Samozřejmě, že z vás nechceme udělat otroky. V tom ohledu můžete být úplně klidní."

„No, tak prima," uklidni se Mrakoplaš.

„Tak vidíte. Ve skutečnosti budete obětováni," pokračoval Garhartra klidně.

„Obětovaní, *Jo!? Vy nás prostě zabijete?" vykřikl čaroděj.*

„Jestli vás zabijeme? Ano, samozřejmě. Jaké by to bylo obětování, kdyby oběť zůstala naživu? Ale nebojte se, smrt bude relativně bezbolestná."

„Relativně? Relativně k čemu?" vyjekl Mrakoplaš. Uchopil vysokou zelenou láhev plnou vína z hroznových medúz a hodil ji po Hostiteli. Stařec zvedl ruku jakoby v obranném gestu.

Z rozevřených prstů mu vyletěl oktarínový blesk a vzduch se náhle změnil ve slabě olejovitou substanci, která signalizovala silný magický výboj. Hozená láhev zpomalila, nakonec se zastavila ve vzduchu na místě a pomalu se otáčela.

Současně s tím uchopila Mrakoplaše jakási strašlivá síla, přehodila ho přes celou místnost a vysoko nad podlahou ho přitiskla ke zdi, kde zůstal viset s vyraženým dechem. Visel tam a v záchvatu zuřivosti otvíral naprázdno ústa.

Garhartra spustil ruku a pomalu si ji otřel do pláště. „Tyhle věci dělám vážně moc nerad," prohlásil.

„No, to vidim," lapl Mrakoplaš po dechu.

„Ale proč nás vlastně chcete obětovat?" zeptal se Dvoukvítek. „Vždyť nás ani neznáte?"

„No to je právě ono, nemyslíte? Musí to být hrozné, obětovat přítele. Kromě toho, vy jste k tomu byli jaksi *určeni*. O tom konkrétním bohu nic moc nevím, ale On byl v tomto bodě naprosto jednoznačný. Poslyšte, já už musím běžet. Je potřeba toho ještě tolik připravit a zařídit, no znáte to," dokončil Hostitel řeč a už stál ve dveřích. Na prahu se ještě otočil. „Udělejte si, prosím, pohodlí a nepřipouštějte si žádné starosti."

„Ale vždyť jste nám vlastně nic neřekl!" zakvílel Dvoukvítek.

„Ale to vlastně ani nestojí za to. Obětováni budete už zítra ráno," odpověděl mu Garhartra. „Zbytečně by vám to leželo v hlavě, vážně. A dobře se vyspěte. Alespoň se o to pokuste."

Dveře za ním zapadly. Slabá oktarínová záře signalizovala, že byly magicky zapečetěny a žádný pozemský zámečník je neotevře.

Kling, klang, klong! To se do měsíční noci, rvané hukotem krajopádu, ozvaly signální zvonky nad Okradou.

Tertron, úsekář na 43. délce, neslyšel takové vyzvánění ode dne, kdy byl před pěti lety do sítí zahnán obří kraken. Vyhlédl ze dveří své chatrče, která byla postavena na silných dřevěných pylonech zaražených do mořského dna, protože v těchto místech nebyl jediný kousek souše. Jednou nebo dvakrát měl pocit, že kdesi ve tmě zahlédl jakýsi pohyb. Podle předpisů by měl vyplout na obhlídku, aby zjistil, co způsobilo ten příšerný hluk. Ale jak tak vyhlížel do noční temnoty, napadlo ho, že to není ten nejlepší nápad, a proto rychle zabouchl dveře, omotal zuřivě zvonící zvonky nějakými pytli a pokusil se znovu usnout.

Jenže to bylo marné. Ony už totiž nezvonily jen zvonky, začalo bzučet a rezonovat hlavní nosné lano celé Okrady, jako by na ni naráželo něco neobyčejně těžkého. Tertron nějakou dobu zíral do stropu a snažil se z hlavy zapudit myšlenky na dlouhá slizká chapadla a oči velikosti zahradního bazénku. Nakonec zjistil, že je to marné, a tak s povzdechem sfoukl lampu a opatrně pootevřel dveře.

Podél Okrady se skutečně *něco* přibližovalo. Pohybovalo se to obrovskými nemotornými skoky, které zdolávaly celé metry najednou. Na okamžik se to vztyčilo nad ním a Tertron zahlédl jakýsi vícehranný

tvar pokrytý nánosem mořských řas. Mělo to na spodní ploše množství malých nožiček, a přestože to nemělo žádný obličej — tím si byl naprosto jistý — tvářilo se to neobyčejně vztekle.

Obluda se vrhla kupředu a chatrč se změnila v hromadu třísek, i když Tertron se v poslední chvíli zachránil tím, že vyskočil a zachytil se hlavního lana Okrady. Tak přežil a o několik týdnů později ho našla záchranná flotila. Nakonec se mu podařilo uprchnout z Krullu na létající lodi, kterou unesl násilím (bylo zajímavé, že si při únosu vypěstoval chronickou mořskou nemoc), a po mnoha dobrodružstvích se mu podařilo dorazit až do Velkého Nefa. Tam se usadil v nejsušší oblasti Zeměplochy. Ta oblast byla tak vyprahlá, že měla dokonce svůj negativní vodopád, ale je třeba říci, že i ten se mu zdál až nechutně vlhký.

„Zkoušel jsi dveře?“

„Samozřejmě,“ přikývl Dvoukvítek. „A jsou stejně tak dobře zamčené, jako když jsi se ptal před chvílí. Je tady ještě okno.“

„No, lepší cestu bysme si ani nemohli přát, co?“ zavrčel Mrakoplaš ze své nepohodlné pozice v polovině zdi. „Neřikals náhodou, že vede nad Okraj? Stačí jedinej krok a už letíš vesmírem. I kdybysme nakrásně nezmrzli, rozplácli bysme se vo nějakej jinej svět nebo vlítli ho hořícího středu prvního slunce, který bysme potkali.“

„No, ale zkusit bychom to měli,“ trval na svém Dvoukvítek. „Nechceš sušenku z mořských řas?“

„Ne!“

„Kdy se chceš pustit dolů?“

Mrakoplaš vztekle zavrčel. To byla další z těch věcí, které nevěděl. Garhartrovo kouzlo znal. Patřilo k málo používaným kouzlům, která se navíc velice těžko učila a ovládala — bylo to Atavarrovo Matoucí kouzlo osobní přitažlivosti a jeho vlivem bylo Mrakoplašovo tělo přesvědčeno o tom, že „dolů“ leží o devadesát stupňů posunuto ke směru, který znávala většina obyvatel Plochy. Mrakoplaš prostě na zdi stál. Láhev, kterou hodil po Garhartrovi, zatím nehybně visela ve vzduchu nedaleko od něj. V jejím případě byl čas — tak dobrá, ne přímo zastaven, ale zpomalen o několik desetinných míst — a její letová křivka teď probíhala rychlostí několika centimetrů za několik hodin. Sklo se v měsíčním světle zablesklo. Mrakoplaš si povzdechl a pokusil se usadit na zdi co nejpohodlněji.

„Proč seš vždycky tak klidnej?“ zeptal se nakonec nesnášenlivým tónem. „Sme tady zavření, ráno nás maj obětovat nějakýmu bohu a ty si tady sedíš a cpeš se jednohubkama s vilejšema.“

„No, já předpokládám, že se něco vyvrbí,“ odpovídal mu Dvoukvítek.

„Víš, mně na tom ze všeho nejvíc vadí, že prostě nevíme, *proč* nás chtěj zabít.“

A chtěl bys to vážně vědět?

„To si řek ty?“

„Co jsem řekl?“

To se ti asi něco zdálo, pokračoval hlas v Mrakoplašovi hlavě.

Pokrouceně si sedl. „Kdo seš?“ zeptal se.

Dvoukvítek se na něj s obavami zadíval.

„No já jsem přeci Dvoukvítek, určitě si na mě pamatuješ!“

Mrakoplaš si sevřel hlavu do dlaní.

„No jo,“ prohlásil, „tak je to tady. Asi sem se zbláznil. Já snad skočim z vokna.“

Výborný nápad, řekl hlas*, je tady pěkně nacpáno.*

Kouzlo, držící Mrakoplaše na zdi se slabým „pic“ pominulo. Zřítil se dopředu a zůstal ležet v malé hromádce na podlaze.

Opatrně, málem jsi mě rozmáčkl.

Mrakoplaš se zvedl na loket a druhou rukou zašmátral v záhybech svého roucha. Když ji zase vytáhl, seděla mu na dlani malá zelená žabka a oči jí podivně světélkovaly.

Polož mě na zem a o kousek ustup, zamrkala na něj žabka.

Čaroděj to udělal a odtáhl užaslého Dvoukvítka o kus dál.

Místnost potemněla, ozval se zvuk podobný hukotu bouře. Ve vzduchu se objevily čmouhy zeleného purpurového a oktarínového světla a rychle se začaly ve spirálách stahovat k malému obojživelníkovi. Tu a tam zasvítil malý kulový blesk. Netrvalo dlouho a žabka zmizela v nazlátlé mlze, která začala vzlínat nahoru, až nakonec naplnila místnost teplým, žlutým světlem. Uvnitř světelného sloupu se rýsoval nezřetelný tmavý stín, který se pohyboval a měnil. Neustále zněl vysoký, nervy drásajíc hukot mocného magického pole.

Magické tornádo skončilo stejně náhle, jak začalo.

A na místě, kde předtím seděla malá žabka, … seděla malá žabka.

„Úžasný,“ hlesl Mrakoplaš.

Žabka na něj káravě poulila oči.

„Fakt, dokonalý,“ prohlásil Mrakoplaš kysele. „Žába, co se kouzlem promění v žábu. Skvělý.“

„Otoč se,“ ozvalo se mu za zády. Hlas byl hebký, ženský a přitažlivý. Když takový hlas zaslechnete, pomyslíte si, že by neškodilo zajít s jeho majitelkou na nějakou tu skleničku. Háček byl v tom, že zaznával z místa, kde žádný hlas být neměl. Mrakoplaš s Dvoukvítkem se opatrně otočili.

V šeru místnosti stála žena. Vypadala… byla prostě… měla… tedy abychom se vyjádřili přesně, ona…

Později se Dvoukvítek s Mrakoplašem nemohli shodnout na jediném detailu jejího zevnějšku. Věděli jen to, že byla úžasně krásná

(i když ani tady se nemohli přesně dohodnout, která z jejích tělesných půvabů ji krásnou činily) a že měla zelené oči. Ne tu bledou zeleň obyčejných očí, ne, její oči měly živou barvu smaragdů a duhový lesk vážčích křídel. Mrakoplaš si ze studií mnoho nepamatoval, ale k tomu málu, co věděl, patřilo i to, že žádný bůh nebo bohyně, ať už se převtělí v cokoliv, nemůže změnit barvu a vzhled svých očí.

„D…“ začal. Zarazila ho pozvednutou rukou.

„Víš, že v okamžiku, kdy vyslovíš mé jméno, musím odejít,“ zasykla. „Víš jistě, že jsem bohyně, která přichází jen nevolána?“

„Ano. Jasně. Jo, vím to,“ zakrákoral nejistý čaroděj. „Jsi ta bohyně, které říkají také Dáma.“

„Uhodls.“

„Vy jste vážně bohyně?“ ozval se Dvoukvítek vzrušeně. „Vždycky jsem si přál setkat se s bohyní.“

Mrakoplaš se přikrčil v očekávání výbuchu božského hněvu. Dáma se jen pousmála.

„Tvůj přítel čaroděj by nás měl vzájemně představit,“ řekla Dvoukvítkovi.

Mrakoplaš si odkašlal. „Ehm, jasně,“ začal rozpačitě. „Tohle je, Dámo, Dvoukvítek. On je turista a…“

„Několikrát jsem mu na jeho cestách pomohla…“

„… Dvoukvítku, tohle je Dáma. Akorát *Dáma*, rozumíš, víc ani slovo. Ne, aby ses ji pokoušel nějak pojmenovat, jasný?“ Pokračoval ve svých varováních, propichoval svého malého společníka očima, ale ten si ho vůbec nevšímal.

Mrakoplaš se otřásl. Samozřejmě, že nebyl ateista, bohové na Zeměploše se s ateisty vůbec nemazlili. Občas, když se náhodou stalo, že měl nějaký ten měďák, hodil dokonce pár drobných do chrámové pokladničky, a to podle známého rčení, že jeden nikdy neví, kdy se to může hodit. Obvykle však bohy nijak neobtěžoval a doufal, že oni nebudou obtěžovat jeho. Život byl i tak hrozně složitý.

Existovali jen dva bohové, kteří byli opravdu strašní. Zbytek bohů vlastně tvořili přerostlí lidé, kteří holdovali vínu, válkám a ženským. Z Osudu a Dámy však měli lidé strach.

V chrámové čtvrti Ankh-Morporku měl Osud malý masívní olověný chrám, kde se po nocích scházeli jeho vyzáblí uctívači s prázdnýma očima. Za bezměsíčných nocí tam sloužili své osudem předurčené a většinou marné rituály. Dáma neměla vůbec žádný chrám, i když byla nepochybně nejmocnější bohyní celého Stvoření. Několik nejodvážnějších členů Cechu hráčů kdysi provedlo několik pokusů. Založili tajný kult uctívačů, který se scházel v nejhlubších sklepeních pod domem cechu, a během jediného týdne do posledního zemřeli hladem, byli zavražděni, nebo je prostě jen tak vzal Smrť. Byla to „Bohyně, jejíž jméno nesmí být vysloveno“, ti, kteří ji hledali, ji

nikdy nenašli, a přesto bylo známo, že často přispěchá na pomoc lidem v největší nouzi. Občas ale ponechala takové lidi Osudu. Neměla ráda tiché ťukání kuliček růžence, ale chřestění kostek ji přitahovalo. Nikdo nevěděl, jak vypadá, a přitom se často stávalo, že člověk, který vsadil život na jedinou kartu, jí, právě když tu poslední kartu obrátil, pohlédl přímo do tváře. Samozřejmě, někdy se neobjevila. Byla současně tou nejuctívanější i nejproklínanější ze všech bohyň.

„Tam, odkud pocházím, žádné bohy nemáme," prohodil Dvoukvítek.

„Ale máte, víš," usmála se na něj Dáma. „Každý má své bohy. Vy si prostě jenom neuvědomujete, že to bohové jsou."

Mrakoplaš se v duchu sám sebou zatřásl.

„Podívej," vzchopil se nakonec, „já bych nechtěl vypadat netrpělivě, ale každou chvíli sem můžou támdle těma dveřma přijít lidi, vytáhnout nás ven a zabít."

„To je pravda," řekla Dáma.

„Vy nám asi neřeknete proč, nebo ano?" ozval se Dvoukvítek.

„Ale ano. Krullané se připravují vypustit přes Okraj Plochy bronzovou loď. Jejich prvním a nejdůležitějším úkolem je zjistit pohlaví A'Tuin — Vesmírné."

„Ale to je přeci úplně zbytečné," prohlásil Mrakoplaš.

„Není. Uvažuj se mnou. Jednoho dne může A'Tuin potkat v té vesmírné noci, kterou se pohybuje, jiného příslušníka rodu *chelys galaktica*. Budou bojovat? Budou se pářit? Stačí špetka představivost a zjistíš, že pohlaví Velké A'Tuin pro nás může být velice důležité."

Mrakoplaš se pokusil nemyslet na pářící se vesmírné žely. Vůbec to nebylo snadné.

„Takže se rozhodli spustit tam dolů loď," pokračovala bohyně, „se dvěma muži na palubě. Bude to vyvrcholení desítek různých výzkumů. Pro ty dva cestovatele to bude samozřejmě i velice nebezpečné. Aby se snížila všechna rizika na minimum, krullský Arciastronom uzavřel s Osudem dohodu, podle které v okamžiku startu lodi obětuje dva muže. Osud za to slíbil, že na lodi spočine milostivým okem a usměje se na ni. Dobrá výměna, že?"

„A my jsme ty oběti," zabručel Mrakoplaš.

„Přesně."

„Nikdy mě nenapadlo, že by Osud dělal takovýhle kšeftíky. Vždycky mi říkali, že Osud je nepodplatitelnej," ušklíbl se zatrpkle Mrakoplaš.

„Za normálních okolností ano. Jenže vy dva jste mu už nějakou dobu trnem v oku. Výslovně určil, že obětováni musíte být vy dva. Nechal vás uniknout ze zajetí pirátů. Dovolil, abyste se zachytili na Okradě. Osud dokáže být občas hodně zlý bůh."

Zavládlo ticho. Žabka si vzdychla a zalezla pod stůl.

„Víte moc jste mne pobavili," řekla Dáma, „a já jsem sentimentální. Kdybyste byli hráči, pochopili byste to. Takže jsem na nějakou chvíli vstoupila do vědomí té žáby a vy jste mě zachránili, protože nikdo, kdo má trochu citu, nemůže nečinně přihlížet, když se ubohé a bezmocné stvoření řítí do náruče Smrtě."

„Díky," hlesl Mrakoplaš.

„Osud se vůči vám zatvrdil," pokračovala Dáma. „Můžu pro vás udělat velice málo. Dám vám šanci. Jedinou malou šanci. Zbytek už záleží jen na vás."

Dáma zmizela.

„No tohle," vydechl po chvíli Dvoukvítek. „To je poprvé v životě, kdy jsem potkal bohyni."

Dveře se rozletěly a dovnitř vešel Garhartra s tyčí v ruce. Za ním kráčeli dva strážní, kteří byli ozbrojeni mnohem běžnějšími meči.

„No prosím," prohlásil Hostitel společenským tónem. „vidím, že jste připraveni."

Připraveni? Ozval se Mrakoplašovi v hlavě teď už známý hlas.

Láhev, kterou čaroděj hodil před osmi hodinami, stále ještě visela ve vzduchu, uvězněna magií ve svém vlastním časovém poli. Jenže během těch hodin se původní moc zaklínadla odpařovala, až už zbývající magická energie nebyla schopna bojovat s polem normality vesmíru a v té chvíli ovládla celou situaci ve zlomku mikrosekundy Skutečnost. Viditelně se to projevilo tak, že láhev dokončila původně započatou parabolickou křivku, roztříštila se Hostiteli o hlavu a zaplavila oba strážné úlomky skla a sprškou medúzového vína.

Mrakoplaš chytil Dvoukvítka za ruku, kopl bližšího strážného mezi nohy a vyrazil z komnaty. Šokovaného turistu táhl za sebou. Dřív než se omráčený Garhartra stačil sesout na podlahu, duněly už kroky jeho hostů ve vnější chodbě. Mrakoplaš zahnul smykem za roh a zjistil, že se ocitl na balustrádě, která lemovala ze čtyř stran nádvoří. Jeho větší část zabíral ozdobný bazének, ve kterém se mezi leknínovými listy na sluníčku vyhřívalo několik velkých želv. Přímo před Mrakoplašem se objevila dvojice užaslých čarodějů, jejichž černomodré róby signalizovaly, že jde o trénované hydrofoby. Jeden z nich, který si rychleji uvědomil, o co jde, pozvedl ruku a otevřel ústa, aby vyřkl první slova zaklínadla. Vedle Mrakoplaše se ozval krátký ostrý zvuk. Dvoukvítek plivl. Hydrofob vykřikl a ruka mu klesla, jako kdyby ho byl někdo uhodil.

Druhý čaroděj se ještě nestačil vzpamatovat, když se na něj Mrakoplaš vrhl s napřaženými pěstmi. Jedna tvrdá rána hnaná silou strachu o život srazila hydrofoba přes nízké zábradlí dolu do bazénku. Tam se ovšem stala podivná věc. Voda se rozestoupila ke stěnám nádrže, jako by do ní někdo vtlačil obrovský neviditelný míč. Ječící hydrofob zůstal viset nad prázdným dnem bazénu, podpírán vlastním

odpudivým polem.

Dvoukvítek na něj s úžasem zíral, dokud ho Mrakoplaš nechytil za rameno a nepostrčil k další chodbě. Rozběhli se dovnitř a za nimi se na zemi svíjel zbylý hydrofob a křečovitě si svíral vlhkou ruku. Chvíli se za nimi ozývaly jakési výkřiky, ale když se rozběhli následující příčnou chodbou a přeběhli nějaké menší nádvoří, ztratil se jim hluk pronásledování z doslechu. Nakonec si Mrakoplaš vybral jedny dveře, které na něj zapůsobily důvěryhodným dojmem, a opatrně nahlédl dovnitř. Místnost za dveřmi byla prázdná, a proto rychle vešel dovnitř, Dvoukvítka vtáhl za sebou a dveře pečlivě zavřel.

„Tak, teď jsme se ztratili v paláci na ostrově, ze kterého nemáme nejmenší šanci se dostat," prohlásil udýchaně. „A co hůř, ne — moment!" Vykřikl, když si uvědomil, co mají kolem sebe.

Dvoukvítek už si užasle prohlížel stěny.

Na té místnosti bylo totiž zvláštní to, že obsahovala celý vesmír.

Smrť seděl ve své zahrádce a brousil si kosu. Už teď sice byla ostrá tak, že stačilo, aby na ni narazil vánek, který letěl kolem a naprosto bezbolestně se o ni rozřízl na dva užaslé zefýrky, ale koneckonců ve Smrťově tiché zahradě se vánky objevovaly zřídka. Ležela na chráněné planině, odkud byla Zeměplocha vidět ze všech stran, a hned za ní se tyčila neuvěřitelně vysoká a pochmurná hora Věčnosti.

„Sviš! Sviš!" vylepšoval brousek ostří. Smrť si pobrukoval jakési rekviem a kostnatou nohou si poklepával do rytmu na ojíněné dlaždice.

V oparu halícím zahradu se objevila nezřetelná postava, pomalu se blížila skupinou stromů, na nichž dozrávala Noční jablka, a vzduchem se rozlila vůně rozšlapaných lilií. Smrť rozzlobeně zvedl hlavu a pohlédl do očí, které byly černé jako podzemní sklepení. Uvnitř byly plné vzdálených hvězd, ale ta souhvězdí se nepodobala žádným, která jste mohli najít ve vesmírech naší reality.

Smrť a Osud se na sebe zadívali. Smrť se usmíval. Samozřejmě, vzhledem k uspořádání svého obličeje neměl na vybranou. Pokračoval ve své činnosti a brousek stejnoměrně skřípal po čepeli.

„Měl bych pro tebe nějakou práci," začal Osud zeširoka. Jeho věta narazila na Smrťovu kosu a rozťala se na dvě úhledné pentličky souhlásek a samohlásek.

DNES MÁM PRÁCE AŽ AŽ, odpověděl Smrť hlasem těžkým jako neutronium. TEĎ PRÁVĚ ŘÁDÍ V PSEUDOPOLISU BÍLÁ NEMOC A MÁM TAM NAMÍŘENO. MUSÍM Z JEJÍCH SPÁRŮ OSOVOBODIT MNOHO ZASLOUŽILÝCH OBČANŮ. TAK STRAŠLIVÁ NÁKAZA ŘÁDILA NAPOSLED PŘED STO LETY A ODE MNE SE OČEKÁVÁ, ŽE SE BUDU PLÍŽIT ULICEMI MĚSTA, JAK JE MOU POVINNOSTÍ.

„Já mluvím o tom malém cestovateli a o jeho kamarádíčkovi, o tom čarodějnickém grázlíkovi," pokračoval Osud v řeči, jako když másla ukrajuje. Posadil se vedle Smrtě, zahaleného do černého roucha s kápí, a pozoroval Zeměplochu. Odsud, z tohoto skvělého místa, ležícího v mimoprostoru, vypadala jako pestrobarevný mnohostěnný šperk.

Brousek se zastavil.

„Oba během několika hodin zemřou," pokračoval Osud. „Tak jim bylo přisouzeno."

Smrť se zavrtěl a brousek se dal znovu do práce.

„Myslel jsem, že z toho budeš mít radost," otočil se k němu Osud.

Smrť pokrčil rameny a na někoho, kdo je pouhou kostrou, to bylo zvláště působivé gesto.

KDYSI JSEM JE OPRAVDU VELICE ÚPORNĚ PRONÁSLEDOVAL, přiznal. POTOM JSEM SI ALE UVĚDOMIL, ŽE NAKONEC STEJNĚ ZEMŘOU. KAŽDÝ ČLOVĚK MUSÍ JEDNOU ZEMŘÍT. DŘÍVE NEBO POZDĚJI MUSÍ ZAHYNOUT VŠECHNO. MOHOU MNE OŠIDIT, ALE NEMOHOU MNE POPŘÍT. JAKÉPAK TEDY STAROSTI?

„Ani mne nikdo nepodvede," odsekl Osud.

ŘÍKALI MI NĚCO TAKOVÉHO, odpověděl mu Smrť a stále se usmíval.

„Tak dost!" vykřikl Osud a vyskočil. „Zemřou!" Potom zmizel v záplavě modrého ohně.

Smrť spokojeně pokýval lebkou a pokračoval ve své práci. Zdálo se, že po několika minutách byla konečně čepel ostrá k jeho spokojenosti. Postavil se a zamířil kosou na tlustou a páchnoucí svíci, která hořela na konci lavice. Pak dvěmi jistými seky rozťal plamen na tři stejně velké žlutooranžové dílky. Smrť se usmíval.

O chvilku později už sedlal svého bílého hřebce, kterého choval ve stáji za domem. Zvíře ho přátelsky očichávalo. Přestože mělo rudě zářící oči a boky jako naolejované hedvábí, byl to přeci jen obyčejný kůň z masa a kostí. Navíc je třeba dodat, že o něj bylo pečováno lépe, než o většinu zeměplošských tažných zvířat. Smrť byl laskavý pán. Sám vážil málo, a i když se často vracel domů se sedlovými brašnami nacpanými k prasknutí, jeho náklad nevážil vůbec nic.

„Všechny ty světy!" zvolal Dvoukvítek. „To je úžasné!"

Mrakoplaš zabručel něco nesrozumitelného a pokračoval ve své opatrné obhlídce místnosti naplněné hvězdami. Dvoukvítek se zatím zastavil u nádherného astrolábia, v jehož středu byl celý systém želva-sloni-plocha vytepány v mosazi a ozdoben malými drahokamy. Kolem něj se na jemných stříbrných nitkách vznášely hvězdy a planety.

„Úžasné," opakoval znovu. Na zdech místnosti byly do goblénů z uhlově černého sametu vetkány drobné světélkující perličky,

znázorňující nebeská souhvězdí. Na člověka, který se ocitl v místnosti, to působilo dojmem, že se vznáší uprostřed vesmírné nicoty. Na mnoha stojanech byly umístěny náčrty Velké A'Tuin, tak jak ji bylo možno zahlédnout z některých míst Okrady, znázorňující do poslední podrobnosti obrovské šupiny a kráterovité poškození kůže. Dvoukvítek se kolem rozhlížel rozzářenýma očima, které měly vzdálený, nepřítomný pohled.

Mrakoplaš byl naopak velice ustaraný. Co mu dělalo největší starosti, byly dva prapodivné obleky, které visely na zvláštních stojanech uprostřed místnosti. Nejistě je obcházel.

Zdálo se, že jsou vyrobeny z té nejjemnější bílé kůže, byly plné podivných řemenů s přezkami, mosazných vyústění a dalších podezřelých doplňků. Nohavice plynule přecházely do pevných bot na vysoké podrážce a rukávy do rozměrných rukavic. Nejpodivnější ze všeho ale byly dvě podivné mosazné helmice, které jak se zdálo, měly pevně nasednout na široké a těžké límce kolem krků obleků. Ty helmy by nikoho neochránily — stačila by i rána lehkým mečem a musely povolit, a to by ani nebylo potřeba zasáhnout to malé křišťálové okénko v přední části. Každá helmice měla na temeni vysoký hřeben z bílého peří, který zdaleka nepřispíval k vylepšení jejich zjevu.

Mrakoplašovi se pomalu začalo v hlavě líhnout podezření týkající se účelu, ke kterému byly obleky určeny.

Na stole před obleky ležely mapy hvězdné oblohy a útržky pergamenu pokryté výpočty. Ať už si ty obleky na sebe vezme kdokoliv, pochopil Mrakoplaš, počítá s tím, že neohroženou nohou vstoupí do míst, kam, když nepočítáme občas nějakého toho nešťastného námořníka, ještě nikdy žádná neohrožená noha nevkročila. To, co se teď objevilo v čarodějově mozku, už nebylo jen mlhavé podezření, ale strašlivá předtucha.

Otočil se a zjistil, že na něj Dvoukvítek upírá odhadující pohled.

„Ať tě ani nenapadne…" začal spěšně, ale Dvoukvítek si ho vůbec nevšímal.

„Bohyně řekla, že Krullané chtějí vyslat přes Okraj dva muže," prohlásil se zářícíma očima, „a vzpomínáš si na to, jak nám vyprávěl Tethis, že člověk by potřeboval nějakou ochranu? Krullané to dokázali! Tyhle obleky, to je vesmírné brnění!"

„No, že by se mi zdály zvlášť pohodlné…" pospíšil si Mrakoplaš s odpovědí a chytil turistu za ruku. „Podívej, stejně musíme jít, tak co bysme tady zůstávali dýl, než je potřeba…"

„Proč musíš vždycky propadnout takový *panice*?" zeptal se nedůtklivě Dvoukvítek.

„Právě mi před vočima proběhla celá moje budoucnost a netrvalo to moc dlouho, a jestli se nepohneš hned, tak du a nechám tě tady samotnýho, protože jak tě znám, teď už mi každou chvíli navrhneš,

abysme si voblíkli ty…“

Dveře se otevřely.

Dovnitř vstoupili dva urostlí mladí mužové. Na sobě měli jen malé vlněné spodky. Jeden z nich se ještě utíral ručníkem. Oba kývli našim společníkům na pozdrav bez zjevného překvapení.

Vyšší z nich se opřel o jednu z vitrín před lavicemi. Naklonil se k Mrakoplašovi a řekl: „? Tyo yur tl ho sooten gtrunen?“

„A to bylo strašné, protože i když Mrakoplaš ovládal alespoň částečně většinu jazyků okrajových oblastí Plochy, bylo to poprvé, kdy ho někdo oslovil krullštinou. Nerozuměl z ní ani slovo. Dvoukvítek také ne, ale to mu nezabránilo v tom, aby nepostoupil kupředu a nenadechl se.

Rychlost světla, šířícího se magickým prostředím obklopujícím Plochu, nebyla příliš velká, snad jen o trochu vyšší, než rychlost zvuku v ostatních lépe vyladěných vesmírech. Stále ještě to však byla nejrychlejší věc v širokém okolí, když ovšem nepočítáme rychlost Mrakoplašových reakcí v okamžicích, jako byl tento.

Okamžitě mu bylo jasné, že turista se chystá použít své sbírky lingvistických vědomostí, což v praxi znamenalo, že bude mluvit vlastním jazykem, ale pomalu a hodně nahlas.

Mrakoplašův loket vystřelil vzad a vyrazil Dvoukvítkovi dech. Zatímco malý chlapík na něj upřel oči plné bolesti a překvapení, Mrakoplaš zachytil zrakem jeho pohled, vytáhl si z úst pomyslný jazyk a ustřihl si ho pomyslnými nůžkami.

Druhý želvonaut — protože to bylo skutečné povolání obou mužů, kteří se měli z rozhodnutí Osudu zanedlouho spustit k Velké A’Tuin, pozvedl hlavu od mapy ležící na stole a nedůvěřivě jeho pantomimu pozoroval. Husté hrdinské obočí se mu srazilo nad kořenem nosu a prohlásil:

„?Hor yu latruin nor u?“

Mrakoplaš se usmál, přikývl a postrčil Dvoukvítka vytouženým směrem ke dveřím. S jakýmsi vnitřním pocitem uspokojení si všiml, že Dvoukvítek teď začal věnovat pozornost mosaznému teleskopu ležícímu na stole.

„!Sooten u!“ přikazoval sedící želvonaut. Mrakoplaš se znovu usmál a přikývl. Potom vzal jednu ze dvou mosazných helem z její police a praštil s ní muže, jak nejsilněji byl schopen. Želvonaut se s tichým zasténáním svezl k zemi.

Druhý výzkumník, napůl ochromený údivem, k nim přistoupil o jediný krok, ale to už ho Dvoukvítek sice amatérsky, ale efektivně, udeřil teleskopem. Muž se sesul na svého kolegu.

Dvoukvítek a Mrakoplaš se na sebe zadívali přes těla svých obětí.

„Tak jo, *vyhráls*,“ zaječel Mrakoplaš a uvědomoval si, že vlastně prohrál jakýsi tichý souboj, ale nevěděl přesně, o co v něm šlo.

„Nemusíš to ani říkat. Tam venku někdo čeká, že vocuď ti dva chlápci každou chvíli vylezou ve svejch oblekách a přilbách. Předpokládám, že si mysleli, že jsme otroci. Tak poď, pomoz mi je zatáhnout támhle za ty závěsy a potom… a pak…“

„… bychom udělali nejlíp, kdybychom se rychle oblékli,“ doplnil ho Dvoukvítek a sundal z police druhou helmici.

„Jo,“ vzdal se Mrakoplaš. „Hele, ve chvíli, kdy sem ty brnění uviděl, mi bylo jasný, že v jednom z nich skončím. Neptej se mě, *jak* sem to věděl, snad proto, že to bylo to nejhorší, co se mohlo stát.“

„No, ale říkal jsi přeci sám, že neexistuje způsob, jak bychom mohli uprchnout,“ prohlásil tlumeným hlasem Dvoukvítek, který si právě přetahoval přes hlavu horní polovinu obleku. „Cokoliv je lepší než se dát obětovat.“

„Při první jen trochu vhodné příležitosti ale práskneme do bot,“ zasyčel Mrakoplaš. „Ne, aby tě napadly nějaký pitomosti!“

Začal zuřivě cpát ruce do rukávů a hlavu strčil do přilby. Na okamžik ho napadlo, že tam nahoře nad ním někdo drží ochrannou ruku.

„Tak teda dík,“ prohlásil trpce.

Až na kraji města a tím i Krullské země se nacházel obrovský amfiteátr s místy pro několik desítek tisíc lidí. Aréna byla půlkruhovitá z toho prostého důvodu, aby zajistila co nejdokonalejší výhled na moře oblaků, které se vznášelo nad Okrajem hluboko dole. Bylo obsazeno do posledního místečka. Dav se stával neklidným. Přišel se podívat na dvojitou oběť a samozřejmě i na spuštění bronzové vesmírné lodi. Ani jedno, ani druhé se zatím neukázalo.

Arciastronom si dal zavolat náčelníka kontroly startu. „Tak co?“ řekl, ale těch pět písmen vydalo za celou encyklopedii zuřivosti a výhrůžek. Náčelník kontroly startu zbledl.

„Bohužel, vaše moudrosti, zatím nic nového,“ odpověděl mistr a s náhlou inspirací dodal, „snad jenom to, že vaši vznešenost jistě potěší, že se Garhartra úplně vzpamatoval.“

„Tak to udělal něco, čeho by mohl ještě litovat,“ prohlásil Arciastronom.

„Rozumím, pane.“

„Kolik času nám ještě zbývá?“

Velitel kontroly startu se zadíval na slunce rychle stoupající na východním nebi.

„Třicet minut, vaše vznešenosti. Pak už se začne Krull odchylovat od ocasu Velké A’Tuin a *Mocný poutník* bude odsouzen ke zmizení v nekonečných hlubinách vesmíru. Dokonce už jsem nastavil automatické ovládání, takže…“

„Dobrá, dobrá,“ prohlásil nevrle Arciastronom a propustil jej

pokynem ruky. „Start lodi musí proběhnout. Postav stráž do přístavu, rozumíš. Až ty dva zmetky chytíme, dopřeju si to potěšení a popravím je osobně!“

„Samozřejmě, pane. Promiňte, jen jaksi…“

Arciastronom se zamračil. „Chceš mi snad říci ještě něco, chlape?“

Vedoucí kontroly polkl naprázdno. Osud se k němu zachoval v těchto chvílích velice nefér. Byl praktickým čarodějem, a ne diplomatem a to byl důvod, proč některé moudřejší hlavy rozhodly, že to bude právě on, kdo Arciastronomovi doručí poslední novinky.

„Z moře se vynořila obluda, která útočí na lodi v přístavu,“ řekl nakonec. „Právě odtamtud přiběhl běžec.“

„Velká obluda?“ zeptal se Arciastronom.

„No, to snad ani ne, ale zpráva říká, že je výjimečně divoká, pane.“

Vládce Krullu a Okrady se na okamžik zamyslel, ale pak pokrčil rameny.

„Moře se obludami jen hemží,“ řekl nakonec. „Je to běžný jev. Ať si s tím v přístavu nějak poradí. A — mistře kontroly startu?“

„Pane?“

„Jestli mě budete i nadále otravovat takovými hloupostmi, dám vyhlásit, že nebudou obětováni dva lidé. Začínám být velkomyslný a mám velkou chuť jejich počet o něco zvýšit!“

„Ano, pane.“ Mistr kontroly se tiše odplížil pryč, aby už se dostal z dohledu Velkého samovládce.

Mocný poutník, který už zdaleka nebyl tou hrubou bronzovou slupkou, kterou osvobodili před několika dny z odlévající kadlubu, odpočíval ve své kolébce na vrcholku vysoké dřevěné věže uprostřed arény. Před jeho přídí se k Okraji skláněly dlouhou křivkou koleje a jejich posledních pár yardů se poměrně příkře zvedalo nahoru.

Bývalý Zlatooký Daktylos, který navrhl jak *Mocného poutníka*, tak startovací rampu, tvrdil, že těch posledních pár metrů zajišťuje, že loď před počátkem svého dlouhého pádu do hlubiny nenarazí na žádný kamenný výčnělek pod Okrajem. Možná, že to byla opravdu jen pouhá shoda okolností, ale právě ta poslední část kolejí způsobí, že se loď na konci rampy vymrští jako losos, a než zmizí v moři oblaků, okázale se zaleskne na slunci.

Na okraji arény se ozvaly fanfáry. Pak začaly davy hlučet a hlasitě pozdravovat přicházející čestnou stráž želvonautů. Pak se na slunci rozsvítily bílé uniformy a do arény vstoupili oba badatelé.

Arciastronomovi bylo okamžitě jasné, že něco není v pořádku. Tak například, všichni hrdinové chodili určitým způsobem. Určitě se nekolébali jako kachny, a tady se jeden z nich skutečně kolébal.

Řev shromážděných obyvatel Krullu byl ohlušující. Když želvonauti, doprovázení čestnou stráží, procházeli napříč arénou a

míjeli množství oltářů postavených různými čaroději a krullskými kněžími, aby byl zajištěn úspěch cesty, Arciastronom se zamračil. Ve chvíli, kdy dorazili zhruba do poloviny cesty, dospěl v duchu k určitému rozhodnutí. Když stanuli pod vysokým žebříkem vedoucím na horní plošinu — bylo zřetelně vidět, jak váhají — vyskočil Arciastronom s křikem na nohy, ale jeho slova se ztrácela v jekotu nadšeného davu. Jedna ruka s rozevřenými prsty mu vystřelila nahoru a dozadu v klasickém gestu používaném těsně před vržením kouzla. Každý, kdo by uměl alespoň částečně odezírat ze rtů a současně znal běžné kouzelné texty, by poznal, že Arciastronom pronáší úvodní slova Vestcakeovy Nezávislé klatby, a byl by se rychle snažil zmizet.

Poslední slova zaklínadla ovšem zůstala nevyslovena. Arciastronom se v úžasu obrátil ke vstupu do arény, kde se začalo něco dít. Stráže prchaly, odhazovaly zbraně a pokoušely se ukrýt mezi jednotlivými oltáři, nebo přeskakovaly vysoké zábradlí do hlediště. Za nimi se ve vchodu objevilo něco podivného. Frenetický řev zástupů kolem vchodu rychle umlkal, až se kolem rozhostilo hrobové ticho. Dav byl rozhodnut, že se při prvním náznaku nebezpečí dá na útěk. To *něco* byla nahoře vypuklá podlouhlá hromada mořských řas, která se sice pohybovala pomalu, ale se zlověstnou cílevědomostí. Jeden ze strážných překonal strach, postavil se neznámé obludě do cesty a hodil po ní svým kopím. Zbraň dopadla naplocho mez řasy a dav začal jásat. Vzápětí však zmlkl ochromen hrůzou, protože obluda skočila kupředu a muže v jediné vteřině zhltla.

Arciastronom rozpustil napůl zformovaný tvar Vestcakeovy proslulé Klatby ostrým mávnutím ruky a rychle vyslovil slova jednoho z nejsilnějších zaříkadel svého repertoáru — tajemného Pekelného vzplanutí. Když ve vzduchu načrtl složitou runu zavírající evokaci, vzplanulo mu mezi prsty a okolo nich oktarínové světlo. Ten malý kulový blesk potom vyslal slabý pohybem ruky k podivnému stvoření. Ohnivá koule sledovaná kouřovou stopou proletěla vzduchem.

Ozval se silný výbuch, k modrému ránnímu nebi vytryskl sloup plamene a do širého okolí rozházel chomáče mořských řas. Obluda se na několik minut zahalila do oblaků kouře a páry, a když se clona rozptýlila, hromada mořských řas byla pryč.

Na dláždění zůstal poměrně velký očazený kruh, ve kterém ještě kouřily a doutnaly zbytky mořské flóry.

Ve středu kruhu ležela docela obyčejná dřevěná truhla, i když o něco větší, než se v té době dělávaly. Nebyla dokonce ani popálená. Na vzdálenějším konci arény se někdo rozesmál, ale smích rychle ustal, když se truhla náhle zvedla na čemsi, co vypadalo jako desítky malých nožiček, a obrátila tvář k Arciastronomovi. Protože to byla docela obyčejná, i když o něco větší dřevěná truhla, neměla tvář, aby mohla dělat obličeje, ale tahle truhla se docela zřetelně tvářila. Stejně,

jak Arciastronom pochopil tohle, pochopil i to, že ta na první pohled docela obyčejná truhla teď ošklivě zúžila oči.

Potom rázným krokem vykročila jeho směrem. Otřásl se.

„*Mágové!* “ vykřikl. „*Kde jsou mí mágové?* “

Po celé aréně vykukovali pod lavičkami a za oltáři bledé tvář. Jeden z bystřejších čarodějů pokročil kupředu, zvedl roztřesenou ruku a vyslal k truhlici poněkud uspěchaný blesk. Výboj zasyčel vzduchem, narazil truhle do boku a rozstříkl se v dešti bílých jisker.

To byl signál pro všechny přítomné čaroděje, zaříkávače i kouzelníky, aby vyskočili z úkrytů a začali před zděšeným zrakem svého pána konat pravé divy udatenství. Každý z nich zaútočil na truhlu tím kouzlem, které mu přišlo první na jazyk. Zaklínadla se míhala a svištěla vzduchem.

Tuhla se brzo ztratila v rostoucím mračnu magických částic, které zanedlouho vybuchly, a v záblesku bylo vidět, jak se truhlice chvěje, zkresluje a nabývá znepokojujících tvarů. Zaklínadlo za zaklínadlem padalo do té směsice. Z místa, kde předtím byla truhla a kde se teď črtal jen nejasný obrys zahalený v páru, šlehaly plameny a záblesky ve všech osmi barvách.

Snad od doby Války magií nebylo na tak malém prostoru soustředěno tak obrovské množství kouzel. Sám vzduch se chvěl a světélkoval. Zaklínadlo se odráželo od zaklínadla a jejich srážkami vznikala zaklínadla divoká, jejichž zkrácený životní cyklus byl stejně strašlivý jako nekontrolovatelný. Pod tou masou se začalo bortit a propadat dláždění. Jedno z původních zaklínadel se proměnilo dokonce v něco tak strašlivého, co raději nebudeme popisovat, ale co se naštěstí ztratilo v jakémsi bezútěšném cizím rozměru. Začaly se projevovat další podivné boční efekty. Z bouře se vyřinul vodotrysk malých olověných kostiček, které se rozkutálely po praskající dlažbě. Zjevovali se tvorové podobní pštrosům, kteří přisprostle křičeli a kvákali, čtyřstranné trojúhelníky, kruhy se dvěma konci a další obludnosti. Ty se zas vzápětí ztrácely v hučící a dunící věži zdivočelé magie, která vyvěrala z roztavených balvanů dláždění a pomalu se roztékala po celém Krullu. Už ani nezáleželo na tom, že většina mágů vrhla svá zaklínadla a dala se na útěk — ta *věc* se teď začala sytit proudem oktarínových částic, které byl na Okraji Zeměplochy vždycky nejhustější. Na celém krullském ostrově selhávala jakákoliv magická aktivita, protože všechna magie byla vsávána do toho bujícího sloupu, který už byl alespoň čtvrt míle vysoký a bral na sebe postupně tvary, při jejichž spatření lidské mozky kysly jako staré mléko. Hydrofobové se s výkřiky řítili na neovladatelných lodích do vln. Kouzelné nápoje se ve svých fiólách měnily v pouhopouhou špinavou vodu, kouzelné meče tály a vytékaly ze svých pouzder.

Jenže nic z toho ani v nejmenším neovlivnilo pomalý pohyb *věci*

v základně magického sloupu, který blýskal nekontrolovatelnou bouří zaklínadel. Monstrum podobné truhlici se blížilo pravidelným, vycházkovým krokem k Arciastronomovi.

Mrakoplaš a Dvoukvítek všemu přihlíželi z relativního bezpečí pod startovní věží *Mocného poutníka*. Čestná garda už dávno zmizela a zůstalo po ní jen několik zbraní roztroušených po zemi.

„No prosím," vzdychl si nakonec Dvoukvítek. „A je po Zavazadle." Vzdychl si znovu, tentokrát mnohem smutněji.

„Na to zapomeň," řekl Mrakoplaš. „Myslící hruškovník je absolutně netečnej ke všem druhům magie. Truhla byla vyrobena tak, aby tě následovala kamkoliv. Tím myslím opravdu kamkoliv, takže až umřeš a třeba přídeš do nebe, budeš mít s sebou pořád čistý ponožky. Ale protože se mi eště nechce umřít, měli bysme sebou mrsknout."

„A kam?" zeptal se Dvoukvítek.

Mrakoplaš sebral ze země samostříl a hrst šípů. „Kamkoliv, jen když se dostaneme vocuď."

„Co se stane se Zavazadlem?"

„Neměj strach. Až ta magická bouře vyčerpá všechny kouzelný zdroje v okolí, prostě se sama vstřebá."

Ve skutečnosti se to už dělo. Z arény sice ještě stoupal ječící mrak, ale teď začínal měnit vzezření. Slábl, ztrácel barvu a vypadal čím dál tím neškodněji. Když se na něj Dvoukvítek zadíval, začal už dokonce nejistě poblikávat.

Netrvalo dlouho a zbyl z něj jen vybledlý stín. Zavazadlo se pomalu začalo znovu objevovat jako nízký hranatý tvar mezi slábnoucími plameny. Kolem něj se kroutilo a praskalo chladnoucí dláždění.

Dvoukvítek na ně tiše zavolal. Okamžitě přerušilo pomalý postup přes zmučenou dlažbu a vypadalo, jako když pozorně naslouchá. Potom se jeho nožičky začaly pohybovat podle složitého vzorce. Zavazadlo se otočilo kolem delší osy a vydalo se k *Mocnému poutníkovi*. Mrakoplaš je pozoroval s nepříliš nadšeným výrazem. Zavazadlo mělo jen základní instinkty a reflexy, nemělo mozek. Trpělo vražednou nenávistí k čemukoliv, co by ohrožovalo jeho pána, a navíc si Mrakoplaš nebyl tak docela jist, zda vnitřní časoprostor Zavazadla je totožný s jeho časoprostorem vnějším.

„Nemá na sobě ani škrábnutí," prohlásil Dvoukvítek vesele, když se mu Zavazadlo usadilo u nohou. Pozvedl víko.

„No, lepší chvíli na to, aby sis vyměnil spodní prádlo, sis ani vybrat nemoh," zavrčel Mrakoplaš. „Za minutku se všechny ty stráže a kněží vrátěj a věř tomu, že budou pěkně namíchnutý, člověče !"

„Voda," zamumlal Dvoukvítek. „Celé Zavazadlo je plné vody !"

Mrakoplaš mu nahlédl přes rameno. V truhlici nebylo ani stopy

po ošacení, váčcích s penězi nebo jiných částech turistova majetku. Celá truhla byla plná vody.

Najednou se uvnitř Zavazadla zničehonic zvedla vysoká vlna a přelila se přes okraj. Narazila na dláždění, ale místo aby se rozlila kolem, začala na sebe brát podobu chodidla. Pak se objevilo druhé chodidlo, lýtka obou nohou a jak z truhly proudila další voda, postava rostla. Netrvalo dlouho a stál před nimi celý Tethis — mořský skřet — a pomrkával na sluníčku.

„Aha," prohlásil, „zase vy dva. No to mě ani nepřekvapuje".

Rozhlédl se kolem a nevšímal si jejich udivených tváří.

„Seděl jsem právě před svou chatrčí a pozoroval západ slunce, když se tahle věc s hukotem vynořila z vody a zhltla mě," pustil se po chvilce do vysvětlování. „Říkal jsem si, že je to velice zvláštní. Kde to jsme?"

„V Krullu," odpověděl mu Mrakoplaš. Vrhl přísný pohled na Zavazadlo, ale tomu se bůhvíjak podařilo působit dojmem oddané přítulnosti. Lidi hltalo často, ale zatím pokaždé, když se znovu otevřelo, bylo uvnitř jen Dvoukvítkovo prádlo. Dokonale suché.

„Tak, tak," řekl Tethis. Potom zvedl hlavu.

„Poslyšte!" zvolal. „Není to ta loď, kterou chtějí poslat přes Okraj? Že ano? To přeci nemůže být nic jiného!"

Hrudí mu proletěla střela z kuše a zanechala po sobě drobné vlnky. Vůbec si toho nevšímal. Zato Mrakoplaš ano. Na okrajích arény se začali objevovat vojáci a celá skupina jich nahlížela dovnitř vstupní branou.

Další střela se odrazila od věže vedle Mrakoplaše. Na tak velkou vzdálenost neměly střely příliš velkou sílu, ale bylo jen otázkou času, kdy se vojáci přiblíží….

„Rychle!" vykřikl Dvoukvítek. „Musíme nahoru do lodi! Na tu si netroufnou střílet, aby si ji nepoškodili."

„Bylo mi*jasný*, že to nakonec navrhneš," zasténal Mrakoplaš. „Já to prostě *věděl*!"

Pokusil se kopnout Zavazadlo. To o několik kroků ustoupilo a výhrůžně pootevřelo víko.

Velkým obloukem odkudsi přiletěl oštěp a se zaduněním se zarazil do dřeva vedle Mrakoplašova ucha. Čaroděj krátce vykřikl a začal šplhat po žebříku za ostatními.

Když se ocitli nahoře, na úzké lávce vedoucí nad hřbetem *Mocného poutníka*, létaly už kolem nich šípy na všech stranách. Dvoukvítek byl v čele, a jak si Mrakoplaš pomyslel, hnal se kupředu s výrazem velmi špatně potlačovaného vzrušení.

Na horní části lodi, zhruba ve středu její délky, byl těžký kulatý bronzový poklop, na jehož obvodě bylo několik velkých mechanických spon. Skřet s turistou si klekli a začali je horečnatě rozpínat.

V srdci Mocného poutníka se už několik hodin sypal jemný křemenný písek do speciálně zkonstruované nádobky. V tomto okamžiku nádobka dosáhla vypočítané váhy, poklesla dolů a narušila netečný stav pečlivě vyváženého závaží. Závaží se dalo do pohybu a vytrhlo pojistku z malého složitého stroječku. Tam se začal pohybovat malý řetízek. Ozval se kovový úder…

„Co to bylo?“ zeptal se Mrakoplaš s naléhavostí v hlase. Podíval se pod sebe.

Déšť šípů ustal. Zástup vojáků a kněží se zastavil a upřeně pozoroval loď. Nějaký malý ustaraný člověk se prodíral davem a něco křičel.

„Co bylo co?“ broukl přes rameno Dvoukvítek, který věnoval svou pozornost jedné křídlové matici.

„Zdálo se mi, že jsem něco zaslech,“ prohlásil Mrakoplaš. „Heleďte, pohrozíme jim, že tu věc poškodíme, když nás nenechaj vodejít, co říkáte? Právě todle bysme měli udělat a nic jinýho!“

„No jo,“ přisvědčil mu Dvoukvítek nepřítomně. Sedl si na bobek. „Tak a je to. Teď by se to mělo zvednout.“

Několik svalnatých mužů se pustilo po žebříku vzhůru k lodi. V jejich čele uviděl Mrakoplaš želvonauty. Oba byli vyzbrojeni meči.

„Já…“ začal.

Loď se otřásla. Pak se s neuvěřitelnou pomalostí dala do pohybu po kolejích.

V té vteřině nejčernější hrůzy si Mrakoplaš stačil všimnout, že skřetovi a Dvoukvítkovi se konečně podařilo zvednout poklop. V šachtě zahlédl kovový žebřík, který vedl do kabiny v nitru lodi. Skřet zmizel uvnitř.

„Musíme se nějak dostat odsud,“ zašeptal Mrakoplaš. Dvoukvítek se na něj podíval a na tváři měl zvláštní, napůl nepříčetný výraz.

„Hvězdy,“ prohlásil rozechvělým hlasem turista. „Světy, celé to zatracené nebe plné světů. Místa, která nikdy nikdo nespatří. Jenom já.“ Začal se soukat do vstupní šachty.

„Ty jsi úplně zešílel,“ ozval se Mrakoplaš roztřeseným hlasem a pokoušel se udržet rovnováhu na hřbetě lodi, která začala nabírat na rychlosti. Ohlédl se ve chvíli, kdy se jeden z želvonautů pokusil přeskočit z věže na loď. Dopadl na oblý bok *Poutníka*, několik vteřin se tam snažil zachytit, a když se mu to nepodařilo, svezl se po hladkém kovu dolů a s výkřikem zmizel.

Poutník se už pohyboval slušnou rychlostí. Mrakoplaš viděl nad Dvoukvítkovou hlavou sluncem ozářené moře mračen a neuvěřitelnou Okrajku, která se rozpínala za ním, jako by chtěla varovat všechny blázny, aby nezacházeli příliš daleko.

Zahlédl také skupiny lidí, kteří vylezli na startovní dráhu v nižších polohách a kladli na koleje kus velkého trámu v zoufalém

pokusu vykolejit loď, dříve než zmizí za okrajem. Kola podvozku do dřeva narazila, ale loď se jen zakývala, Dvoukvítek se pustil žebříku a zřítil se dovnitř a poklop se se zaduněním zabouchl. Vzápětí na to se ozval děsivý zvuk tuctu malých hodinových strojků, které zasouvaly na místo automatické závory. Mrakoplaš se vrhl kupředu a začal jimi lomcovat a zoufale sténal.

Moře mračen se mezitím přiblížilo. Sám Okraj, jehož kamenitá hrana tvořila vzdálenější konec arény, byl nebezpečně blízko.

Konec

Mrakoplaš se probral a otřásl zimou. Bylo pekelně chladno.

Tak takhle je to, pomyslel si. Když zemřete, ocitnete se na studeném vlhkém místě, kde mrzne i mlha. V Hádově říši, kde truchlící duchové mrtvých věčně bloudí pochmurnými močály, kde v okolní mlze blikají strašidelná světélka a člověk visí na slabé…

Ani Hádova říše nemůže být tak strašlivě nepohodlná. A on se opravdu cítil nesmírně nepohodlně. Záda, do kterých se mu zarývala jakási větev, ho hrozně bolela, ruce a nohy měl poškrábány od trnitých výhonků a v hlavě mu dunělo, jako by do ní přednedávnem dostal ránu něčím hodně tvrdým a těžkým. No, jestli to je Hádova říše, pak je to opravdu peklo, když člověk visí na slabé…

Strom. Soustředil se na to slovo, které se mu vynořilo v mysli, i když hukot v uších a světélka před očima mu to dost ztěžovala. Strom. Věc ze dřeva. To je ono. Větve, větvičky, výhonky, listí. A na něm leží Mrakoplaš. Všude z něj kape voda. Všude kolem jsou bílá, neprůhledná mračna. Dole také. Tak to je ale opravdu zvláštní.

Byl živý, ale pokrytý škrábanci a šrámy a ležel v koruně malého trnovníku, rostoucího v puklině skály. Strom vyčníval ze zpěněné bílé stěny krajopádu. To poznání ho udeřilo jako ledové kladivo. Otřásl se a strom varovně zapraskal.

Mrakoplašovi proletělo kolem hlavy něco modrého a rozmazaného, na okamžik se to ponořilo do zpěněných vod a na zpáteční cestě to usedlo na větev nedaleko jeho hlavy. Byl to ptáček s chocholkou modrozeleného peří. Polkl malou stříbřitou rybku, kterou ulovil v krajopádu, a zvědavě si čaroděje prohlížel.

Nakonec si Mrakoplaš všiml, že podobných ptáčků je v okolí celé hejno.

Vznášeli se nad hladinou vody, poletovali sem a tam, míhali se jako zelenomodré šípy. Po každé takové akci ze stěny padající vody vystříkla malá fontánka vody a ptáček se vznášel vzhůru s dalším k smrti odsouzeným soustem. Několik z nich sedělo okolo čaroděje na stromě. Zářili jako skutečné drahokamy a Mrakoplaš jimi byl doslova očarován.

Nebylo divu. Byl první člověk, který spatřil krajňáčky, ty malé příslušníky ptačí rodiny, kteří si už kdysi dávno vyvinuli velmi svérázný životní styl, unikátní i na samotné Zeměploše. Dávno předtím, než Krullané postavili svou fantastickou Okradu, krajňáčci už uvedli do praxe svůj vlastní, velmi účinný způsob, jak si zajistit živobytí i na kraji světa.

Zdálo se, že je Mrakoplaš nijak neruší. Hlavou mu bleskově proběhla představa sebe samého, jak dožívá zbytek života na tomhle

stromě a živí se syrovými ptáčky a rybami, které se mu podaří zachytit v padající vodě.

Strom se znovu maličko pohnul. Mrakoplaš tiše zasykl, když zjistil, jak se sune dolů, ale podařilo se mu zachytit další větve. Jenže dříve nebo později usne a…

Osvětlení scény se maličko změnilo. Obloha dostala mírně purpurový nádech. Nedaleko stromu stála ve vzduchu vysoká postava v černém plášti s kápí, která jí stínila tvář. V jedné ruce svírala kosu.

PŘIŠEL JSEM PRO TEBE, pronesla neviditelná ústa tónem těžkým jako údery velrybího srdce.

Kmínek stromu znovu v protestu zaskřípal a do Mrakoplašovy helmy narazil malý oblázek z kořene, který se mu uvolnil nad hlavou.

Duše čarodějů sklízel Smrť od nepaměti osobně.

„A na co vlastně umřu?“ ozval se Mrakoplaš.

Vysoká postava zaváhala. PROSÍM?

„No přeci, nic sem si nezlomil, neutopil sem se, takže na co umřu? Nemůžeš mě přeci jen tak to… musíš mít nějakej důvod!“ ohrazoval se Mrakoplaš. K svému úžasu zjišťoval, že se už vůbec nebojí. Poprvé v životě nebyl vyděšen k smrti. Škoda, že mu ten pocit asi dlouho nevydrží.

MOHL BYS ZEMŘÍT HRŮZOU, ozvalo se ze stínu pod kápí. Hlas měl stále ještě hřbitovní tón, ale teď v něm zazněla slabá váhavost.

„Na to zapomeň,“ odpověděl nafoukaně čaroděj.

VŽDYŤ JÁ DŮVOD NEPOTŘEBUJU, řekl Smrť, JÁ Tě Můžu Prostě Zabít.

„No tak pozor, to teda ne! To by byla vražda!“

Maskovaná postava si povzdechla a shodila kápi z hlavy. Místo usměvavé lebky, kterou Mrakoplaš očekával, pohlížel do bledé, napůl průsvitné tváře jakéhosi dost ustaraného démona. „Já to tady asi pěkně pletu, co?“ prohlásilo zjevení unaveně.

„Tak ty nejsi Smrť? Co seš vůbec zač?“ zvyšoval Mrakoplaš rozhořčeně hlas.

„Krtice.“[4]

„*Krtice?* “

„Smrť nemohl přijít,“ dal se démon zničeně do řeči. „V Pseudopolisu řádí strašlivá nákaza. Jel tam, protože se tam musí plížit ulicemi. Takže poslal mě.“

„Na krtici se přeci neumírá! Já mám svá práva. Jsem čaroděj!“

„Dobrá, tak dobrá. Tohle měla být moje první velká příležitost,“ řekl Krtice. „Ale na druhé straně se na to podívej z druhé strany — když tě seknu touhle kosou, budeš právě tak mrtev, jako kdyby to udělal sám Smrť. A kdo by o tom věděl?“

„No přeci já!“ bránil se Mrakoplaš.

„To tedy ne, ty bys byl přeci mrtev,“ odporoval mu Krtice logicky.

„Víš co,“ prohlásil nakonec Mrakoplaš, „vodprejskni.“

„No, to je sice všechno hezké,“ pokýval hlavou démon a potěžkával svou kosu, „ale zkus se na to podívat z mého hlediska. Pro mě to znamená hrozně moc, víš a měl bys uznat, že ten tvůj život zase není takový zázrak. Takové převtělení by ti v žádném případě nemohlo uškodit — oh!“

Ruka mu vyletěla k ústům, ale Mrakoplaš už na něj mířil rozechvělým prstem.

„Reinkarnace!“ zvolal vzrušeně. „Takže je přeci jen pravda, co říkají mystikové!“

„Já nic nevím,“ odpověděl mu Krtice opatrně. „To mi jen tak uklouzl jazyk. Takže — umřeš dobrovolně, nebo ne?“

„Ne,“ řekl Mrakoplaš.

„No když tedy myslíš,“ povzdechl si démon. Pozvedl kosu. Zasvištěla, jako by jí vládl profesionál, ale Mrakoplaš byl pryč. V té chvíli už byl o několik metrů níž a vzdálenost mezi nimi se neustále zvětšovala. Větev si totiž vybrala právě ten okamžik, praskla a poslala Mrakoplaše na jeho přerušovanou cestu do mezihvězdných hlubin.

„Vrať se!“ křičel za ním démon.

Mrakoplaš mu neodpověděl. Ležel v hučícím vzduchu na břiše a díval se dolů do mraků, které začínaly řídnout.

Nakonec zmizely docela.

Na Mrakoplaše zamrkal celý vesmír. Tamhle byla stará A’Tuin, obrovská, těžkopádná a plná hlubokých kráterů. Tam byl malý zeměplošský měsíc. A tamta drobná zářící tečka nemohla být nic jiného než *Mocný poutník*. Všude kolem bylo plno hvězd a ty se svým chvějivým třpytem podobaly diamantům, rozsypaným po černém sametu. Hvězdy, které k sobě vždycky lákaly a neodolatelně vábily všechny smělé…

Samo Stvoření teď čekalo, až se do něj Mrakoplaš zřítí.

Udělal to.

Nezdálo se, že by měl na vybranou.

notes

Poznamki

1

Na tomto místě by bylo pravděpodobně dobré zmínit se o tvaru a kosmologii plošné soustavy. Na Zeměploše jsou samozřejmě dvě hlavní světové strany — Střed a Okraj. Plocha rotuje kolem Středu, a to rychlostí jedné otáčky za osm set dnů (podle teorie Reforgula z Krullu proto, aby se váha Zeměplochy rozložila stejnoměrně na každého ze čtyř obrovských býložravců), takže existují ještě dvě vedlejší světové strany a to Posměr a Protisměr.

Protože malé slunce ozařující Zeměplochu obíhá po stálé a kruhové dráze, zatímco se pod ním pomalu otáčí majestátní kotouč světa, každý snadno pochopí, že rok se na Zeměploše neskládá ze čtyř, ale z osmi ročních období. Léta jsou ta období, kdy slunce vychází nebo zapadá na nejbližším místě Okraje, zimy naopak období, kdy vychází a zapadá v místě posunutém zhruba o devadesát stupňů po obvodu Plochy.

Z toho plyne, že v zemích kolem Kruhového moře začíná rok Nocí prasečí hlídky, pokračuje prvojarem ke svému první slunovratu (Svátek malých bohů), dále proběhne prvopodzim a uprostřed roku přispěchá druhozima (známá také jako Pootočna, protože slunce vychází po směru otáčení), sedící obkročmo na dni Krutolivu (krutého přílivu). Následující druhojaro, v patách s druholétem, a přesné tři čtvrtiny roku označuje noc Všech ladem ležících — jediná noc, ve které podle pověstí všichni mágové, kouzelníci a čarodějnice zůstávají v posteli. Lijáky končí a mrazivé noci nás postrkují k prvozimě, neboli Protiotočně, v jejímž srdci hnízdí jako ledový šperk Den prasečí hlídky. Slabé slunce ovšem nikdy nestačí dostatečně vyhřát krajiny kolem Středu, takže ty jsou neustále sevřeny v krunýři permafrostu. Naopak Okraj je oblastí prosluněných ostrovů a pomalých, líných dnů.

Samozřejmě, že poplošný den má osm dnů a poplošné světelné spektrum se skládá z osmi barev. Osmička je na Zeměploše všeobecně číslo nedozírného okultního významu a žádný čaroděj je nesmí nikdy vyslovit.

2

Viz poznámku autora o ročních obdobích *(Pozn. překl.)*.

3

BMgc — Bakalář magie *(Pozn. překl.)*.

4

Krtice — Skrofulóza = tuberkulóza mízních uzlin, především krčních a podčelistních *(Pozn. překl.)*.